

ჯონ ბევირი

სატანის სატყუარა

უპატიებლობის სასიკვდილო

ხაფანგისაგან თავისუფალი

ცხოვრება

დაბეჭდილია 1 000 000 მემბი ასლი

სატანის სატიყუარა

ჯონ ბევირი

ჩემი ღრმა მადლიერება:

ჩემს ცოლს ლიზას, რომელიც უფლის შემდეგ ჩემთვის მეორე ძვირფას მეგობარს წარმოადგენს.

შენ ჭეშმარიტად სათნო მეუღლე ხარ. საუკუნოდ მადლიერი ვიქნები უფლისა იმის გამო, რომ მან შეგვაერთა ჩვენ როგორც ქმარი და ცოლი. გმადლობ შენ ამ წიგნის რედაქტირებაში განეული თავდადებად დახმარებისათვის.

ჩემს სამ ვაჟს: ედისონს, ოსტონს და ალექსანდრეს, რომელნიც დროს არ იშურებდნენ მამასთან ურთიერთობისათვის, რათა ეს პროექტი განხორციელებულიყო. თქვენ, ბიჭებო, ჩემი გულის სიხარული ხართ!

ჩემს ვაჟს ან ქალიშვილს, რომელიც სულ მალე უნდა მოვევლინოს ქვეყანას. შენ უკვე გახდი ჩვენი ოჯახის საყვარელი წევრი და მოუთმენლად ველით იმ დროს, როდესაც გიხილავთ.

განსაკუთრებული მადლიერება ჯონი მეისონს, რომელმაც ირწმუნა ეს უწყება და ამ ნაშრომის დაწერასა და გამოცემას შთამაგონებდა; დებორა პოულალიონს მისი ტალანტისა და რედაქტირებაში მხარდაჭერისათვის და გამომცემლობა ჩრეატიონ ჯოუსე-ის მთელ პერსონალს, რომელნიც ჩვენთან ერთად შრომობდნენ ამ პროექტზე.

მაგრამ, ყველაზე მთავარი გახლავთ ის, რომ გულწრფელ მადლობას ვუცხადებ ჩვენს ზეციერ მამას მისი აურაცხელი ნიჭისათვის, ჩვენს უფალ იესო ქრისტეს მადლისათვის, ჭეშმარიტებისა და სიყვარულისათვის, და სულიწმიდას – ამ პროექტის მსვლელობისას მისი სწორი ხელმძღვანელობისათვის.

The Bait of Satan by John Bevere Georgian
© 1994 Messenger International
www.MessengerInternational.org
Originally published in English as *The Bait of Satan*
Additional resources in Georgian by John Bevere
Are available for free download at: www.CloudLibrary.org
To contact the author: JohnBevere@ymail.com

სატანის სატყუარა, ჯონ ბევერი ქართულად
© 1994 Messenger International
www.MessengerInternational.org
ორიგინალი დაიბეჭდა ინგლისურ ენაზე
სახელწოდებით '*The Bait of Satan*'
ჯონ ბევერისაგან, დამატებითი
რესურსები ქართულ ენაზე ხელმისაწვდომია
შემდეგ მისამართზე: www.CloudLibrary.org
ავტორის ელფოსტის მისამართია: JohnBevere@ymail.com

შინაარსი

წინასიტყვაობა.....	7
შესავალი.....	9
1. მე ნაწყენი ვარ.....	13
2. მასიური წყენა.....	23
3. ეს როგორ უნდა მომსვლოდა?.....	35
4. მამაჩემო, მამაჩემო!.....	47
5. როგორ წარმოიშობიან სულიერი მოხეტიალეები.....	61
6. სინამდვილისაგან გაქცევით.....	77
7. საიმედო საფუძველი.....	91
8. ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება.....	107
9. საცდურის ქვა.....	125
10. რათა არ ვაცდუნოთ ისინი.....	143
11. მიტევება: არ გასცემთ – არ ლებულობთ!.....	155
12. შურისგება – მახება.....	169
13. როგორ მოვერიდოთ მახეს.....	181
14. ჩვენი მიზანია შერიგება.....	191
ეპილოგი: პრაქტიკული ნაბიჯები.....	203

წინასიტყვაობა

ღმერთი წამოსწევს მის მიერ მოწოდებული ადამიანების თაობას, რომელნიც მზად არიან მიუტანონ სამახარობლო უწყება დაკარგულ და მომაკვდავ ქვეყნიერებას. ჯონი ბევირი ამ თაობას მიეკუთვნება.

1983 წელს მე გავიცანი ჯონი როგორც ეკლესიის მსახური, სადაც მიმინვიეს საქადაგებლად. რამოდენიმე წლის შემდეგ უფალმა მოიყვანა იგი ჩემს ეკლესიაში, ორლანდოში, რათა ეკლესიის საშტატო თანამშრომელი გამხდარიყო. მე ვხედავდი, როგორ ვითარდებოდა იგი და როგორ აღწევდა მოწიფულობას უფალთან პირად ურთიერთობაში და აგრეთვე როგორც სახარების მსახური. იგი ანთებულა ქეშმარიტებისადმი მოშურნეობით და ადამიანთა მიმართ სიყვარულით, რაც სახარების ქადაგების საქმეში მისთვის მამოძრავებელ ძალას წარმოადგენს. მისი უკომპრომისო და ადამიანებისათვის ღმერთის სიტყვის გასაგებად ქადაგება, ცოდვილებს მონანიებისა და წმინდა ცხოვრებისაკენ მოუწოდებს.

წიგნში „სატანის სატყუარა“ ჯონი ეხება მნიშვნელოვან თემას და ყოველი მორწმუნის პოტენციურ საფრთხეს – საცდურს და წყენას. განსაცდელებსა და სიძნელებს, რომლებსაც მორწმუნის ცხოვრებაში ადგილი აქვთ საცდურებისა და წყენის გამო, მისთვის ორი სრულიად სხვადასხვაგვარი შედეგის მოტანა შეუძლიათ. დასასრული მთლიანად იქნება დამოკიდებული იმაზე თუ როგორ რეაგირებას მოახდენს ადამიანი მათზე. თუკი გულდაჭრილი და ნაწყენი ხართ, თქვენი, როგორც ღმერთის შვილის, სულიერი ზრდა ჩერდება ამ გზაზე წარმოქმნილი დაბრკოლების გამო. იწყებთ საკუთარი თავის შეპრალებას და „დღესასწაულის“ მოწყობას, სადაც საპატიო სტუმარი თავად ბრძანდებით! გამუდმებული ფიქრის გამო იმაზე, თუ რამდენად უსამართლოდ მოგექცნენ, თქვენი მზერა სცილდება უფალს და საკუთარ თავში იკეტებით. სინამდვილეში, რა ოსტატური მახეა!

სატანის სატყუარა

მაგრამ თუკი ხელს არ უწყობთ წყენას და ნებას არ აძლევთ, ფესვები გაიდგას თქვენს ცხოვრებაში, მაშინ შეგიძლიათ გამტკიცდეთ უფალთან ურთიერთობაში, მთელი სიტუაციის მისთვის გადაცემის გზით. იაკობი წერს: „ყოველივე სიხარულად ჩათვალეთ, ჩემო ძმებო, როდესაც სხვადასხვა განსაცდელში ცვივდებით. რაკი იცით, რომ თქვენი რწმენის გამოცდა მოთმინებას ქმნის; მოთმინებას კი ჰქონდეს სრულყოფილი მოქმედება, რათა იყოთ სრულქმნილნი, წუნდაუდებელნი და ყოველგვარი ნაკლის გარეშე.“

საცდურებს და წყენას უსათუოდ ექნება ადგილი. იესო აფრთხილებდა მოწაფეებს, რომ შეუძლებელია ცხოვრობდე ქვეყნიერებაზე და საცდურს და წყენას არ გადაეყარო. საქმე იმაში არ არის, ჩავარდებით თუ არა მსგავს სიტუაციებში, არამედ, შემდეგში: როდესაც ადგილი აქვს საცდურსა და წყენას, როგორ ვრეაგირებ მე მასზე?

თუ არ იცით, რა გზას დაადგეთ, ეს წიგნი დაგეხმარებათ განსაზღვროთ და გამოიცნოთ თქვენს წინ არსებული ყველა მახე. ისწავლეთ ეშმაკის ამ მზაკვრულობების ამოცნობა და მათზე გამარჯვება. „სატანის სატყუარა“ წარმოადგენს ბიბლიურ მიდგომას საკითხთან, თუ როგორ მოვექცე საცდურს და წყენას? გახსოვდეთ, რომ თქვენ გაგანთავისუფლებთ სწორედ ის ქვეყნარტება, რომელსაც პირადად შეიცნობთ! იყურეთ მატერიალური სამყაროს მიღმა და სცანით თქვენი ნამდვილ მტერი – სატანა.

ბენი ჰინი, პასტორი და მახარობელი.
ქრისტიანული ცენტრი ორლანდოში, ფლორიდის შტატი
1994 წლის აპრილი.

შესავალი

ნებისმიერმა ადამიანმა, რომელსაც ცხოველებისათვის ხაფანგი დაუგია, იცის, რომ ხაფანგის წარმატებული მუშაობისათვის აუცილებელია ორი პირობა: ჯერ ერთი, ხაფანგი დამალული უნდა იყოს, იმ ვარაუდით, რომ ცხოველი მას ვერ შენიშნავს, და მეორე, მასში უნდა იყოს სატყუარა, რომელიც ცხოველს ხაფანგის მომაკვდინებელ ყბებში მიიზიდავს.

სატანა, ჩვენი სულების მტერი, თავისი ყველაზე მაცდუნებელი და მომაკვდინებელი ხაფანგების დადგმით, ორივე ხრიკს იყენებს. მისი ხაფანგები საგულდაგულოდაა გადამალული, მაგრამ სატყუარა თვალსაჩინოა.

სატანა და ეშმაკთა ლეგიონი იმდენად უგუნურნი არ არიან, როგორც მრავალ ადამიანს ჰგონია. ისინი გაქნილნი, მზაკვარნი და განაფულნი არიან ცდუნებაში. სატანა დახვეწილია თავის ქმედებებში, იგი არის მარჯვე და გამჭრიახი. ნუ დაგავინცდებათ, რომ მას შეუძლია სინათლის ანგელოზად შეინიღბოს. თუკი ჩვენ არ ვართ განსწავლულნი ღმერთის სიტყვით კეთილისა და ბოროტის ერთმანეთისაგან გარჩევის საკითხში, ვერ შევძლებთ მისი მახეების ამოცნობას.

ერთ-ერთი, მისი ყველაზე უფრო მაცდუნებელი სატყუარა, რომელსაც ყოველი ქრისტიანი აწყდება, გახლავთ წყენა. სინამდვილეში წყენა თავისთავად არ არის მომაკვდინებელი, თუ ხაფანგში რჩება. მაგრამ თუ მივიღებთ მას, ვშთანთქავთ და გულებს ვასაზრდოებთ მითი, განაწყენებულები ვხდებით. გულდანწყვეტილი ადამიანები წარმოშობენ ისეთ ნაყოფებს, როგორიცაა: ტკივილი, გულისწყრომა, მძვინვარება, ეჭვიანობა, ჭირვეულობა, უთანხმოება, სიმწარე, სიძულვილი და შური. ადამიანები, რომლებიც წყენას მოეჭიდნენ, შემდეგ შედეგებს იძიებენ: შეურაცხყოფა, განკიცხვა, ჭრილობები, დაყოფები, ურთიერთობების რღვევა, ღალატი და განდგომილება.

ხშირად, ისინი, ვინც ნაწყენდებიან, ვერ აცნობიერებენ, რომ მახეში გაებნენ. ისინი ვერ ამჩნევენ თავიანთ საშინელ მდგომარეობას იმის გამო, რომ მათი ყურადღება მთლიანად არის

სატანის სატყუარა

მიპყრობილი იმაზე, თუ რა ცუდად მოექცნენ. მათ არ სურთ სიმართლეს თვალეში შეხედონ. ყველაზე ეფექტური ხერხი, რომლის დახმარებითაც მტერს ჩვენი დაბრმავება შეუძლია, გახლავთ ძალდატანებით მთელი ყურადღების საკუთარ თავებზე გადატანა.

ეს წიგნი თვალსაჩინოს ხდის მომაკვდინებელ ხაფანგს და გვიჩვენებს, თუ როგორ შეიძლება გადავურჩეთ მის დარტყმას და თავისუფალნი ვიყოთ. წყენისაგან განთავისუფლება უკიდურესად მნიშვნელოვანია ყველა ქრისტიანისათვის, ვინაიდან, იესომ თქვა, შეუძლებელია ქვეყნიერებაზე წყენისა და საცდურების ზემოქმედების განცდის გარეშე ცხოვრება. (იხ. ლუკა 17:1.)

ამერიკის შეერთებული შტატებისა და სხვა ქვეყნების ეკლესიებში, სადაც ამ თემაზე ვქადაგებდი, მსმენელთა ნახევარზე მეტი ეხმაურებოდა ჩემს მოწოდებას მონანიებისაკენ. ეს საკმაოდ მაღალი მაჩვენებელია, მაგრამ ჯერ კიდევ ყველაფერი არ არის. მრავალ ადამიანს სიამაყე აკავებს და ხელს უშლის სწორი რეაგირება მოახდინოს ამ მოწოდებაზე. მინახავს როგორ იკურნებოდნენ, თავისუფლდებოდნენ, სულიწმიდით ივსებოდნენ და ლოცვებზე პასუხებს ღებულობდნენ ადამიანები, როდესაც თავს აღწევდნენ ამ ხაფანგს. ჩვეულებრივ, ისინი ყვებოდნენ, რომ წლობით ეძებდნენ იმას, რაც სულ რაღაც წამებში მიიღეს, როდესაც განთავისუფლდნენ ამ საცდურისაგან.

მეოცე ათასწლეულის დასასრულს ეკლესიებში ძალიან მომრავლდა ცოდნა ღმერთის შესახებ. მაგრამ, მიუხედავად ამ ზრდის, იქმნება შთაბეჭდილება, რომ ამჟამად განვიცდით უფრო მეტ განხეთქილებებს მორწმუნეებს, ლიდერებსა და ქრისტიანული თემობის წევრებს შორის.

გეტყვით მიზეზსაც: წყენამ დიდი და ღრმა ფესვები გაიდგა ჭეშმარიტი სიყვარულის უქონლობის გამო. „...ცოდნა აამპარტავნებს, სიყვარული კი აშენებს“. (1 კორინთელთა 8:1). მრავალი მორწმუნე გაება ამ მაცდუნებელ მახეში და მიიჩნევენ, რომ ეს ცხოვრების ნორმალური წესია.

თუმცა ქრისტეს მოსვლის წინ ჭეშმარიტ მორწმუნეებს ისეთი ერთობა ექნებათ, როგორც არასოდეს. მე მწამს, რომ ჩვენს დღეებში უამრავი ადამიანი განთავისუფლდება წყენის ხაფანგიდან. ეს იქცევა ერთ-ერთ უმთავრეს რგოლად გამოლ-

ვიძებაში, რომელიც მთელს მსოფლიოს მოედება. ურწმუნონი შეიცნობენ იესო ქრისტეს ქრისტიანებს შორის არსებული სიყვარულით.

მე არ მგონია, რომ ნიგნის შექმნა მხოლოდ იმისათვისაა საჭირო, რათა რამე დანერო. ღმერთმა ჩამიდო გულში ეს უწყება, და მე ვხედავ მისგან მოწეულ ნაყოფს. ერთმა ხუცესმა ღვთისმსახურების შემდეგ, რომელზეც ვქადაგებდი, მითხრა: „არასოდეს მინახავს, რომ ერთ კრებაზე ამდენი ხალხი თავისუფლდებოდეს.“

ღმერთი შეეხო ჩემს გულს და მითხრა, რომ ეს მხოლოდ დასაწყისია. მრავალნი განთავისუფლდებიან, განიკურნებიან და აღდგებიან, როდესაც წაიკითხავენ ამ ნიგნს და მოისმენენ, რასაც სულიწმიდა ეტყვი. მე მწამს, რომ ნიგნის კითხვის დროს მასწავლებელი და ნუგეშისმცემელი პირადად თქვენ მოგმართავთ. როდესაც იგი გააკეთებს ამას, სიტყვა, მოცემული წმინდა სულის გამოცხადებით, მოგიტანთ უდიდეს თავისუფლებას ცხოვრებასა და მსახურებაში.

მოდით ერთად ვილოცოთ ნიგნის კითხვის დაწყების წინ:

„მამაო, იესო ქრისტეს სახელით გთხოვ, სულიწმიდით გამიცხადე შენი სიტყვა ამ ნიგნის წაკითხვისას. დამანახე გულის დაფარული მხარეები, რომლებიც ხელს მიშლიან შენს შემეცნებასა და შენს წინაშე უფრო ნაყოფიერ მსახურებაში. მე ვლებულობ წმიდა სულის მხილებას და გთხოვ მადლს, რათა შევასრულო ის, რაც გსურს. დაე, ამ ნიგნის კითხვისას, მესმოდეს შენი ხმა და შეგიცნობდე უფრო მეტად.“

წყენაზე ჩვენი საპასუხო რეაქცია,
განსაზღვრავს ჩვენს მომავალს

თავი 1

მე ნაწყენი ვარ?

„შეუძლებელია არ მოვიდეს ცდუნებები“.

ლუკა 17:1

სამერიკის შეერთებულ შტატებში მსახურების მიზნით მოგზაურობისას, დავინახე მტრის ერთი ყველაზე მომაკვდინებელი და მაცდუნებელი მახე, რომელიც თრგუნავს უამრავ ქრისტიანს, არღვევს მათ ურთიერთობებს და აფართოვებს არსებულ ბარიერებსა და უფსკრულებს. ამ მახეს ეწოდება წყენა.

მრავალ მორწმუნეს არ ძალუძს სათანადოდ მოქმედებდეს და ასრულებდეს თავის მოწოდებას წყენითა და შეურაცხყოფებით მიყენებულ ჭრილობათა გამო. ეს არ აძლევთ საშუალებას საკუთარი პოტენციული სრულად გამოიყენონ. უმეტეს შემთხვევაში ტკივილს მორწმუნეები აყენებენ. ასეთ დროს წყენა ღალატად აღიქმება. ერთ ფსალმუნში დავითი წუხს:

„რადგან მტერი არ მლანძღავს, თორემ ავიტანდი; ჩემი მოძულე კი არ განდიდებულა ჩემზე, მას დავემალეობდი; შენ კი კაცი ხარ ჩემებრ, მეგობარი და მახლობელი ჩემი. ერთად რომ ვსაუბრობდით ტკბილად, ღვთის სახლში დავდიოდით მღელვარებით“. (ფსალმუნი 54:13-15)

ეს ის ხალხია, ვისთან ერთადაც ვმღერო საგალობლებს, ან, შესაძლოა, ეს გახლავთ ადამიანი, რომელიც ეკლესიაში ქადაგებს. მათთან ერთად ვატარებთ გამოსასვლელ დღეებს, ვესწრებით სხვადასხვა მსახურებებს და ერთად ვმუშაობთ. ან,

სატანის სატყუარა

შესაძლოა, ისინი უფრო ახლობელი ადამიანები არიან. ჩვენ ერთად ვიზრდებით, მათ ვანდობთ საიდუმლოებებს, გვერდი-გვერდ ვცხოვრობთ. რაც უფრო მჭიდროა ურთიერთობები, მით უფრო ძნელი ასატანია წყენა! ყველაზე ძლიერი სიძულვილი შეიძლება აღმოაჩინოთ იმ ადამიანებს შორის, რომლებსაც ძალიან ახლო ურთიერთობები აკავშირებდათ წარსულში.

ადვოკატები, რომლებიც განქორწინების პროცესებზე მუშაობენ, მრავალ საშინელ და სასტიკ ისტორიას გაიმბობენ. ამერიკული მასობრივი ინფორმაციის წყაროები გამუდმებით გადმოსცემენ მკვლევობებზე, რომლებიც ოჯახის ერთერთი სასონარკვეთილი ნევრის მიერ არის ჩადენილი. სახლი, რომელიც განკუთვნილია იმისათვის, რომ იძლეოდეს დაცვას, უზრუნველყოფას, მზრუნველობას და სადაც შეიძლება გაზრდა; სახლი, სადაც ვსწავლობთ სიყვარულის გაცემასა და მიღებას, ხშირად ჩვენი ტკივილის ფესვს წარმოადგენს. ისტორია გვიჩვენებს, რომ სამოქალაქო ომებია სწორედ ყველაზე სისხლისმღვრელი. ძმა – ძმის წინააღმდეგ, შვილი – მამის წინააღმდეგ, მამა – შვილის წინააღმდეგ.

განაწყენების ალბათობა ისევე დიდია, როგორც ურთიერთობების რაოდენობა. ეს ჭეშმარიტება უცვლელი რჩება: თქვენთვის ტკივილის მიყენება შეუძლიათ მხოლოდ იმ ადამიანებს, რომელნიც თქვენთვის სულერთი არ არიან. თქვენ მათგან მეტს მოელით, ვინაიდან, ბოლოს და ბოლოს, მათთვის ხომ ბევრს გასცემთ. რაც უფრო დიდია მოლოდინი, მით უფრო დიდია ჩავარდნა.

ჩვენს საზოგადოებაში ეგოიზმი ყვავის. დღეს ადამიანები მხოლოდ საკუთარ თავზე ფიქრობენ, ამ დროს უგულებელჰყოფენ გარშემო მყოფებს და ტკივილს აყენებენ მათ. ამან არ უნდა გაგაკვიროთ. ბიბლია ძალიან ნათლად ამბობს, რომ უკანასკნელ დღეებში „ადამიანები იქნებიან თავმოყვარენი“ (2 ტიმოთეს 3:2). ამას ჩვენ ურწმუნოთაგან მოველით, მაგრამ პავლე წერდა ეკლესიას და საერთოდ არ გულისხმობდა მათ, ვინც ეკლესიის გარეთ იმყოფება. იგი ქრისტიანებზე ლაპარაკობდა. მრავალი ადამიანი გულდაჭრილია; მიყენებული აქვს ტკივილი, ბევრი დანაღვლიანებულია. ისინი განაწყენებულნი არიან! ისინი ცდუნდნენ! მაგრამ ვერ აცნობიერებენ, რომ სატანის მახეში გაეხუნენ.

ვინ არის ამაში დამნაშავე? ჩვენ? იესომ ძალიან გასაგე-

მე ნაწყენი ვარ?

ბად თქვა, რომ შეუძლებელია ცხოვრობდე ქვეყნიერებაზე და საცდურებსა და წყენას არ შეხვდე. და მაინც, ქრისტიანების უმრავლესობა შეძრწუნებულნი, განცვიფრებულნი და სრულ დაბნეულობაში იმყოფებიან. ჩვენ გვგონია, რომ ერთადერთი ვართ, ვისაც უმართლოდ მოექცნენ. ასეთი რეაქცია მოწყვლადად გვხდის მწარე ფესვის აღმოსაცენებლად. მაშასადამე, აღჭურვილნი მზადყოფნაში უნდა ვიყოთ საცდურებისა და წყენისადმი წინააღმდეგობის გასაწევად, ვინაიდან ჩვენი რეაგირებით ვსაზღვრავთ საკუთარ მომავალს.

მაცდუნებელი მახე

ბერძნული სიტყვა, რომელიც ქართულში „საცდურს“ შეესაბამება ლუკას 17:1 მუხლში, წარმოიშვა სიტყვიდან „სკანდალონი“.

(გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად, იმასთან დაკავშირებით, რომ ინგლისურ ბიბლიაში ეს სიტყვა ასევე „წყენას“ ნიშნავს, ჩვენ ხშირად ვთარგმნით არა „ცდუნებებს“, როგორც ეს ქართულ ბიბლიაშია, არამედ „წყენას“, რათა თარგმანი შეესაბამებოდეს იმ აზრს, რომლის გადმოცემასაც ავტორი ესწრაფებოდა – მთარგ. შენიშვნა). თავდაპირველად ეს სიტყვა ხაფანგის იმ ნაწილს აღნიშნავდა, რომელზედაც სატყუარას ამაგრებდნენ. მაშასადამე, ჩვენს მიერ განხილული სიტყვა აღნიშნავს ხაფანგს, რომელიც გზაზეა დაგებული. ახალ აღთქმაში ეს სიტყვა ხშირად გამოიყენება იმის აღსაწერად, როგორ აბამს მტერი ადამიანს თავის მახეში. წყენა (ან საცდური) გახლავთ მტრის იარაღი, რომლის მეშვეობითაც იგი იმონებს ადამიანებს. პავლე, ტიმოთეს დამოძღვრისას, წერდა:

„მონას ღვთისას კი არ მართებს ჩხუბი, არამედ წყნარი უნდა იყოს ყველას მიმართ, განმსწავლელი, შემწყნარე. სიმშვიდით არწმუნებდეს მოწინააღმდეგეთ, იქნებ მისცეს მათ უფალმა მონანიება ჭეშმარიტების შესაცნობად, რათა განთავისუფლდნენ ეშმაკის მახისაგან, რომელმაც მისი ნებისამებრ დაატყვევა ისინი.“ (2 ტიმოთეს 2:24-26)

ადამიანები, რომელნიც ქიშპობენ ან ერთმანეთს მტრობენ, მახეში ებმებიან და ეშმაკის ტყვეები და მისი ნების შემს-

სატანის სატყუარა

რულებლები ხდებიან, საშინელება კი ის არის, რომ ისინი ვერც კი აცნობიერებენ, რომ ეშმაკის ტყვეები არიან! უძლები ძის მსგავსად, გონს უნდა მოეგონ, გამოფხიზლდნენ და შეიგნონ, თუ რა მდგომარეობაში იმყოფებიან სინამდვილეში. ისინი ვერ აცნობიერებენ, რომ მათგან გამოედინება არა სუფთა, არამედ მწარე წყალი. როდესაც ადამიანი ცდუნებაში იმყოფება, თვლის, რომ იგი მართალია, იმ დროს, როცა ეს სრულიადაც არ არის ასე.

როგორც არ უნდა იყოს სცენარი, ნაწყენი ადამიანების დაყოფა ორ ძირითად კატეგორიად შეიძლება.

1. ისინი, ვისაც უსამართლოდ მოექცნენ.

2. ისინი, რომელნიც მიიჩნევენ, რომ უსამართლოდ მოექცნენ.

ადამიანებს, რომლებიც მეორე კატეგორიას მიეკუთვნებიან, მთელი გულით სჯერათ, რომ ცუდად მოექცნენ. ხშირად მათი დასკვნები არასწორ ინფორმაციას ეფუძნება. ან ინფორმაცია ზუსტია, ხოლო მათი დასკვნები – არასწორი. მაგრამ, რაც არ უნდა იყოს, ისინი განანწყენებულნი არიან და მათ მიერ მოვლენების აღქმა – დამახინჯებული. ისინი ვარაუდების, გარეშე ნიშნებისა და ხალხში გავრცელებული ხმების და ჭორების საფუძველზე მსჯელობენ.

ბულის ნამდვილი მდგომარეობა

ერთ-ერთი მეთოდი, რომლის მეშვეობით მტერს ძალუძს ადამიანი განანწყენებულ მდგომარეობაში ჰყავდეს, გახლავთ ის, რომ წყენა სიამაყის უკან იმალება. სიამაყე ხელს შეგიშლით თქვენი ნამდვილი მდგომარეობის აღიარებაში.

ერთხელ რამოდენიმე მსახურმა ძლიერი ტკივილი მომაცენა. ზოგიერთები მეუბნებოდნენ: „ვერ დამიჯერებია, რომ ისინი ასე მოგექცნენ. მტკივნეულია ეს შენთვის?“ მე კი სწრაფად ვპასუხობდი: „არა, ყველაფერი რიგზეა. არავისზე არ ვარ ნაწყენი.“ მე ვიცოდი, რომ ჩემთვის არ შეიძლება განანწყენება, ამიტომ უარს ვამბობდი და საკუთარ თავში ყოველ წყენას ვთრგუნავდი. ვარწმუნებდი ჩემს თავს, რომ არ მწყინს, თუმცა, სინამდვილეში, მწყინდა. სიამაყე მიშლიდა ხელს, რომ საკუთარი გულის ნამდვილი მდგომარეობა დამენახა.

სიამაყე გაკავებთ ჭეშმარიტებისაგან და უფლებას არ გა-

მე ნანყენი ვარ?

ძლევთ სიმართლეს თვალებში შეხედოთ. იგი ამახინჯებს თქვენს ხედვას, ვერასოდეს შეიცვლებით, თუკი იფიქრებთ, რომ ყველაფერი რიგზე გაქვთ. სიამაყე გიუხეშებთ გულს და გიბნელებთ გონებას! იგი ხელს უშლის შინაგანი მდგომარეობის შეცვლას, ანუ მონანიებას, რომელიც გაგანთავისუფლებთ ეშმაკის მახისაგან. (იხ. 2 ტიმოთეს 2:24-26). სიამაყე გიბიძგებთ, რომ საკუთარი თავი მსხვერპლად მიიჩნიოთ. თქვენი დამოკიდებულება ასეთი ხდება: „მე ცუდად მომექცნენ, სათანადოდ არ შემაფასეს, ამიტომ სრული უფლება მაქვს, ასე ვიქცეოდე.“ იმის გამო, რომ საკუთარი თავი მიგაჩნიათ უდანაშაულოდ და თვლით, რომ ცილი დაგნამეს, არ პატიობთ. ნამდვილი შინაგანი მდგომარეობა კი დაფარულია თქვენთვის, მაგრამ იგი არ არის უცნობი ღმერთისათვის. არავითარი უფლება არ გაქვთ გულში წყენას ატარებდეთ მხოლოდ იმის გამო, რომ უსამართლოდ მოგექცნენ. არასწორი, გამრავლებული არასწორზე, არ იძლევა სწორს!

მკურნალობა

გამოცხადების წიგნში იესო მიმართავს ლაოდიკიის ეკლესიას და ეუბნება, რომ ისინი თვლიან, რომ არიან მდიდრები, გამდიდრებულები და არაფერში განიცდიან ნაკლოვანებებს. შემდეგ იგი ამხელს მათ ნამდვილ მდგომარეობას: „...უბედური ხარ და საცოდავი, ლატაკი, ბრმა და შიშველი.“ (იხ. გამოცხადება 3:14-20). ცდომილებაში მყოფებმა ფინანსური სიმტკიცე სულიერ სიმტკიცედ მიიჩნიეს. სიამაყის გამო ვერ შეძლეს ნამდვილი მდგომარეობის განჭვრეტა.

დღეს მრავალი ადამიანი ზუსტად იგივე მდგომარეობაში იმყოფება. ისინი ვერ ხედავენ თავიანთი გულების ნამდვილ მდგომარეობას ზუსტად ისევე, როგორც მე ვერ შევძელი დამენახა, როგორი განაწყენებული ვიყავი იმ მსახურებზე. მე შთავაგონებდი თავს, რომ არ ვიყავი მათგან დაჭრილი. იესომ უთხრა ლაოდიკიელებს, როგორ უნდა განთავისუფლებულიყვნენ ცდუნებისაგან: ეყიდათ ღვთიური ოქრო და დაენახათ თავიანთი ქეშმარიტი მდგომარეობა.

ღვთიური ოქროს ყიდვა

იესოს პირველი დარიგება იმაზე, თუ როგორ შეიძლება

სატანის სატყუარა

ცდუნებისაგან განთავისუფლება, იყო: „მე გირჩევ იყიდო ჩემგან ცეცხლით განწმენდილი ოქრო...“ (გამოცხადება 3:18).

განწმენდილი ოქრო არის რბილი და ადვილად დასაყალიბებელი, მასში არ არის ჟანგი, კოროზია და სხვადასხვა მინარევი. სწორედ მაშინ, როდესაც ოქრო შერეულია სხვა მეტალებთან (სპილენძთან, რკინასთან, ნიკელთან), იგი მყარი, ხისტი, მოუქნელი ხდება, ადვილად ემართება კოროზია და იჟანგება. მეტალების ამგვარ ნარევს შენადნობი ეწოდება. რაც უფრო მაღალია უცხო მეტალების პროცენტული შემადგენლობა, მით უფრო მყარია ოქრო და პირიქით, რაც უფრო დაბალია მინარევების პროცენტი, მით უფრო რბილი და ადვილად მოსაქნელია იგი.

ჩვენ ახლავე ვხედავთ პარალელს: სუფთა გული ცეცხლით განწმენდილ ოქროს ჰგავს. იგი რბილი, ნაზი და ადვილად მოსაქნელია. ებრაელთა მიმართ წერილში დამონმებულია, რომ ადამიანთა გულები ცოდვის საცდურით სასტიკდებიან! თუ ჩვენ არ მივხედავთ წყენას, იგი უფრო მეტ ცოდვიან ნაყოფს გამოიღებს, ისეთს, როგორცაა: სიმწარე, გულისწყრომა და წინააღმდეგობა. ეს უცხო დანამატები გულს გვიუხეშებს, ზუსტად ისე, როგორც მინარევები ამაგრებენ ოქროს. ისინი გვაკლებენ სინაზეს, სირობილეს და უგრძობლებად გვაქცევენ. ჩლუნგდება ჩვენი უნარი ღმერთის ხმის მოსმენისა და ყველაფრის ნათლად ხედვისა. ეს მშვენიერი პირობებია ცდუნებისათვის.

პირველი ნაბიჯი ოქროს გასასუფთავებლად არის მისი ფხვნილად დასრესა და შერევა ნივთიერებასთან, რომელსაც ფლუსი ეწოდება. შემდეგ ამ ნარევს ათავსებენ ღუმელში და მაღალ ტემპერატურაზე ადნობენ. შენადნობები და მინარევები ფლუსისაკენ მიემართებიან და ზედაპირზე ამოდიან. ვინაიდან ოქრო უფრო მძიმეა, იგი ფსკერზე რჩება. მინარევები ან წიდა (როგორცაა სპილენძი, რკინა და ცინკი, რომლებიც ფლუსს შეერთვიან) ოქროს სცილდება და გრჩებათ სუფთა მეტალი.

ახლა კი ვნახოთ, რას ამბობს ღმერთი:

„აჰა, გამოგადნე, მაგრამ ვერცხლი არ გამოვიდა; სიმწრის ქურაში გამოგცადე“. (ესაია 48:10)

კიდევ:

მე ნანწყინი ვარ?

„ამაზე ილხინეთ, ამჟამად სხვადასხვა განსაცდელში (ინგლ. ტექსტში, მკაცრ განსაცდელებში) მცირედ დამწუხრებულნო, თუ საჭიროა. რათა აღმოჩნდეს თქვენი ნაცადი რწმენა, ცეცხლში გამოცდილ დაღუპვად ოქროზე ბევრად ძვირფასი, ქების, პატივისა და დიდებისათვის იესო ქრისტეს გამოჩენისას...“. (1 პეტრეს 1:6-7)

ღმერთი წმენდს ადამიანს ტანჯულებით, განსაცდელებითა და მწუხარებით, რომელთა სიმხურვალეც ჩვენს ღვთიურ ხასიათს ამორებს ისეთ მინარევებს, როგორებიცაა უპატიებლობა, ჩხუბი, სიმწარე, რისხვა, შური და სხვა.

ცოდვა ადვილად იმალება იქ, სადაც განსაცდელებისა და ტანჯულების არავითარი ცეცხლი არ მძვინვარებს. წარმატებებისა და აყვავების დროს ბოროტი და უმართლო ადამიანი შეიძლება კეთილი და დიდსულოვანი გამოჩნდეს. მაგრამ მკაცრი განსაცდელების დროს უწმინდურობები და მინარევები ზედაპირზე ამოტივტივდებიან.

ჩემს ცხოვრებაში იყო პერიოდი, როდესაც ისეთ მკაცრ განსაცდელებს გავდიოდი, რომლებიც ადრე არ შემხვედრია. ახლობლების მიმართ უხეში და უკმეხი გავხდი. ოჯახი და მეგობრები თავს მარიდებდნენ.

მე შევვალადე უფალს: „საიდან არის ჩემში ამდენი რისხვა? ადრე ხომ არასოდეს არ მქონია!“

უფალმა მიპასუხა: „შვილო, სწორედ მაშინ, როდესაც ოქრო ცეცხლში დნება, უწმინდურობები და მინარევები ზედაპირზე ამოდიან.“

შემდეგ მან დამისვა შეკითხვა, რომელმაც ჩემი ცხოვრება შეცვალა: „შეგიძლია ხედავდე მინარევებს ოქროში მანამ, სანამ მას ცეცხლში მოათავსებენ?“

„არა“ – ვუპასუხე მე.

„მაგრამ, ეს ხომ იმას არ ნიშნავს, რომ ისინი არ იყო, – თქვა მან, – უბრალოდ, როდესაც განსაცდელების ცეცხლში მოხვდი, მინარევები ამოტივტივდნენ ზედაპირზე. ისინი დაფარულნი იყვნენ შენთვის, მე კი ყოველთვის ვხედავდი მათ. ასე რომ, ახლა აღმოჩნდი არჩევნის წინაშე, რომელზეც დამოკიდებულია შენი მომავალი. შეგიძლია განაგრძო მრისხანება, ადანაშაულებდე ცოლს, მეგობრებს, ხუცესს და ადამიანებს, რომლებთანაც მუშაობ; ან შეგიძლია შეიგნო, სახელდობრ, რა არის ცოდვის წიდა, მოინანიო, მიიღო პატიება და მაშინ

სატანის სატყუარა

ავიღებ ჩემს ციციხეს და მოვაშორებ ამ მინარევებს შენი ცხოვრებიდან.“

შეხვედი შენს ნამდვილ მდგომარეობას

იესომ თქვა, რომ ჩვენი უნარი, ყველაფერს ჭეშმარიტ სინათლეში ვხედავდეთ, ცდომილებისაგან განთავისუფლების კიდევ ერთ გასაღებს წარმოადგენს. ხშირად, როცა ნაწყენები ვართ, ჩვენს თავებს მსხვერპლად მივიჩნევთ და ვადანაშაულებთ იმათ, ვინც გვანწყენინა. ვამართლებთ ჩვენს სიმწარეს, უპატიებლობას, მრისხანებას, შურს და ბრახს, როცა ეს ყველაფერი ზედაპირზე ამოდის. ხანდახან იმათზე ვბრაზდებით, ვინც გვახსენებს იმ ადამიანებს, რომლებმაც გული გვატკინეს. ამ მიზეზის გამო იესო გვიჩვენებს „იყიდო ჩემგან ... თვალის მალამო, რათა ნაიცხო თვალებზე, რომ ხედავდე.“ (გამოცხადება 3:18). რას ვხედავდეთ? ჩვენს ნამდვილ მდგომარეობას! ეს გახლავთ ერთადერთი გზა, მხოლოდ ასე შეგვჩვენებს უნარი „ვეშუროთ და მოვინანიოთ“, როგორც იესომ გვიბრძანა. თქვენ მონანიებას მხოლოდ მაშინ შეძლებთ, როდესაც სხვების დადანაშაულებას შეწყვეტთ.

თუ სხვას ვადანაშაულებთ და საკუთარ პოზიციას ვამართლებთ, ბრმები ვართ. ვცდილობთ ძმას ბენვი მოვაშოროთ თვალიდან, იმ დროს როცა ჩვენს თვალში დირეა. სწორედ ჭეშმარიტების გამოცხადებას მოაქვს განთავისუფლება. როდესაც ღმერთის სული გვიჩვენებს ცოდვას, ის ყოველთვის ისე აკეთებს, რომ ცოდვას და საკუთარ თავს ცალ-ცალკე ვხედავთ. ამას მოაქვს მხილება, და არა მსჯავრდადება.

მე ვლოცულობ, რომ ამ წიგნის კითხვისას ღმერთის სიტყვამ გაგინათოთ გონების თვალები, რათა დაინახოთ თქვენი ნამდვილი მდგომარეობა და განთავისუფლდეთ ყოველგვარი წყენისაგან. ნუ დაუშვებთ, რომ სიამაყემ დააბრკოლოს თქვენი სწორი ხედვა და მონანიება.

განაწყენებული ქრისტიანი გაცლავთ ის
აღამიანი, რომელმაც მიიღო სიცოცხლე,
მაგრამ შიშის გამო არ გააჩნია უნარი ეს
სიცოცხლე გაუზიაროს სხვებს

თავი 2

მასიური წყენა

„მაშინ ცდუნდებიან ბევრნი; ერთმანეთს გასცემენ და შეიძლებენ ერთიმეორეს. მრავალი ცრუ წინასწარმეტყველი აღდგება და ბევრს შეაცდენს. და რაკი გამრავლდება ურჯულოება, მრავალს გაუნელდება სიყვარული. ბოლომდის დამთმენი გადარჩება“.

მათეს 24 : 10-13

მათეს სახარების ამ თავში იესოს მოჰყავს წუთისოფლის აღსასრულის ნიშნები. მონაფეები ეკითხებოდნენ: „რა იქნება შენი მოსვლის ნიშანი?“

უმრავლესობა ეთანხმება იმ აზრს, რომ ჩვენ იესოს მოვლინების წინა პერიოდში ვცხოვრობთ. უშედეგოა მისი დაბრუნების ზუსტი თარიღის განსაზღვრის მცდელობა. მხოლოდ მამამ იცის ეს. მაგრამ იესომ თქვა, რომ ამოცნობადია მისი დაბრუნების ჟამი და ეს პერიოდი უკვე დადგა! ადრე არასდროს გვინახავს ბიბლიურ წინასწარმეტყველებათა ასრულების ასეთი რაოდენობა ეკლესიაში, ისრაელსა და მსოფლიოში. ამიტომ დარწმუნებით შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ვიმყოფებით დროის იმ მონაკვეთში, რომელიც იესოს მიერ არის აღწერილი მათეს სახარების 24-ე თავში.

მიაქციეთ ყურადღება იესოს გარდაუვალი მოსვლის ერთ-ერთ ნიშანს: „ცდუნდებიან“ (ანუ განანყენდებიან) ბევრნი...“

არა რამდენიმე ადამიანი, არა ზოგიერთნი, არამედ ბევრნი.

ჯერ ერთი, უნდა გავარკვიოთ: „ვინ არიან ეს ცდუნებულები და განანყენებულები?“ ისინი ქრისტიანები არიან თუ მთლიანი საზოგადოება? და პასუხს ვპოულობთ შემდეგში: „...და რაკი

სატანის სატყუარა

გამრავლდება ურჯულოება, მრავალს გაუნელდება სიყვარული.“ ამ მუხლში სიტყვა „სიყვარულის“ ნაცვლად, გახლავთ ბერძნული სიტყვა „აგაპე“. არსებობს რამდენიმე ბერძნული სიტყვა, რომლებიც ჩვენს ახალ აღთქმაში თარგმნილია როგორც „სიყვარული“. მაგრამ უფრო გავრცელებულია ორი მათგანი – აგაპე და ფილეო.

„ფილეო“ გახლავთ სიყვარული მეგობრებს შორის. ასეთი სიყვარული ნარმოადგენს მეგობრულ ერთგულებას, რომელიც განსაზღვრული პირობებით მოქმედებს. „ფილეო“ ამბობს: „მომფხანე ზურგი და მეც მოგფხან“, ან „მომექცევი თავაზინად და მეც ზუსტად ასევე მოგექცევი“.

სხვა მხრივ, „აგაპე“ არის სიყვარული, რომელსაც ღმერთი ღვრის თავისი შვილების გულებში. ეს გახლავთ სიყვარული, რომელსაც იესო უსასყიდლოდ გვაძლევს. იგი უპირობოა. ის არ ეყრდნობა საქმეებს ან ურთიერთსიყვარულს. ეს ისეთი სიყვარულია, რომელიც „გასცემს“ მაშინაც კი, როდესაც მას უარყოფენ.

ღმერთის გარეშე შეგვიძლია გვიყვარდეს მხოლოდ ეგოისტური სიყვარულით, ისეთი სიყვარულით, რომელიც ნყვეტს მოქმედებას, თუკი მას არ ღებულობენ ან თუ ვერ პოულობს საპასუხო გრძნობას. მაგრამ აგაპეს ყველაფრის მიუხედავად უყვარს. აგაპე სწორედ ის სიყვარულია, რომელიც იესომ გამოავლინა, როდესაც ჯვარზე მომაკვდავმა აპატია ყველას. ასე რომ, ეს „მრავალნი“, რომელთა შესახებ იესო ლაპარაკობდა, არიან ქრისტიანები, რომელთაც გაუნელდათ „აგაპე“.

ჩემს ცხოვრებაში იყო დრო, როდესაც ყველაფერ შესაძლებელს ვაკეთებდი, რომ ერთი ადამიანისათვის ჩემი სიყვარული მეჩვენებინა. მაგრამ მეჩვენებოდა, რომ ყოველთვის, როდესაც სიყვარულს ვაწვდიდი, ეს ადამიანი კრიტიკით და უხეში ქცევით მპასუხობდა. ეს თვეების მანძილზე გრძელდებოდა. ერთხელაც მოთმინების ფიალა ამევსო. ღმერთს შევჩივლე: „ემარა. ახლა მოგინევს ამის შესახებ ჩემთან დალაპარაკება. ყოველთვის, როცა კი ვამჟღავნებ შენს სიყვარულს ამ ადამიანის მიმართ, პასუხად მის უხეშობას ვღებულობ!“

უფალმა დაიწყო ჩემთან ლაპარაკი: „ჯონი, შენ უნდა განავითარო რწმენა ღმერთის სიყვარულისადმი!“

„რას გულისხმობ?“ – ვკითხე.

„ვინც თავის ხორცისათვის თესავს, ხორცისაგან მოიმკის

მასიური წყენა

ხრწნილებას, – მიხსნიდა იგი, – ხოლო ვინც სულისათვის თესავს, სულისაგან მოიმკის მარადიულ სიცოცხლეს. სიკეთის კეთება ნუ მოგვეწყინება, რადგან თავის დროზე მოვიმკით, თუ არ მოვდუნდებით“ (გალატელთა 6:8,9).

უნდა შეიგნოთ, როდესაც ღვთიურ სიყვარულს თესავთ, ღვთიურ სიყვარულს მოიმკით. აუცილებელია, ამ სულიერი კანონის მიმართ რწმენა განავითაროთ, თუმცა, შესაძლოა, ვერ მოიმკათ იმ ყანიდან, რომელშიც დათესეთ ან არც ისე სწრაფად მოიმკათ, როგორც თქვენ გინდათ.

უფალი განაგრძობდა: „უდიდესი გაჭირვების ჟამს ყველაზე ახლობელმა მეგობრებმა მიმატოვეს. იუდამ მილაღატა, პეტრემ უარმყო, ხოლო დანარჩენები გაიქცნენ, რათა საკუთარი სიცოცხლე ეხსნათ. მხოლოდ იოანე მომყვებოდა შორიდან. სამი წლის განმავლობაში ვზრუნავდი მათზე, ვაჭმევდი და ვასწავლიდი, მაგრამ, როდესაც ვკვდებოდი ქვეყნიერების ცოდვების გამო, ყველას ვაპატიე. ყველა გავანთავისუფლე, დაწყებული ჩემი მეგობრებით, რომლებმაც მიმატოვეს, რომელიც ჯარისკაცებით დამთავრებული, რომლებმაც ჯვარზე გამაკრეს. მათ არ უთხოვიათ პატიება, მაგრამ უსასყიდლოდ ვუბოძე იგი. მე გამაჩნდა მამის სიყვარულის რწმენა. მე ვიცოდი, რომ სიყვარულის დათესვით, სასუფევლის მრავალი ძისა და ასულის სიყვარულს მოვიმკიდი. ჩემი მსხვერპლის გამო, რომელიც ჩემს სიყვარულზე მონმობს, მე მათ ვეყვარები.“

მე ვთქვი: „მე კი გეუბნებით: გიყვარდეთ თქვენი მტრები, დალოცეთ თქვენი მანყევრები, სიკეთე უყავით თქვენს მოძულეებს და ილოცეთ მათთვის, ვინც თქვენ გავინროებთ და გდევნით. რათა იყვეთ თქვენი ზეციერი მამის ძენი, ვისაც თავისი მზე ამოჰყავს ბოროტთა და კეთილთა თავზე და წვიმას უგზავნის მართლებსა და უსამართლოებს. ვინაიდან, თუ თქვენი მოყვარულები გეყვარებათ, რა იქნება თქვენი საზღაური? განა მებაჟეებიც ასევე არ იქცევიან? თუ მხოლოდ თქვენს ძმებს მოიკითხავთ, განსაკუთრებულს რას გააკეთებთ? განა წარმართებიც ასევე არ იქცევიან?“ (მათე 5:44-47).

ღიადი მოლოდინი

მე შევიგნე, რომ სიყვარული, რომელსაც ვამჟღავნებდი, ითესებოდა სულში და საბოლოოდ მოვიმკიდი ამ სიყვარუ-

სატანის სატყუარა

ლის თესლს. არ ვიცოდი საიდან, მაგრამ ვიცოდი, რომ მკა აუცილებლად იქნებოდა. წარუმატებლობად აღარ მივიჩნევდი იმას, რომ სანაცვლოს არ ვლებულობდი ადამიანისაგან, რომელიც მიყვარდა. ამან გამანთავისუფლა, მომცა უნარი, რომ უფრო მეტად მყვარებოდა.

ქრისტიანების უმრავლესობას რომ შეგნებული ჰქონდეს ეს, ისინი არ დანებდებოდნენ და არ ცდუნდებოდნენ. ჩვეულებრივ, ჩვენ არ ვავლენთ ასეთ სიყვარულს. ჩვენთვის ნიშანდობლივია ეგოისტური სიყვარული, რომელსაც ადვილად უცრუვდება იმედი, როცა მისი მოლოდინი არ მართლდება. თუკი პიროვნებებისაგან მოველი რამეს, მათ შეიძლება იმედი გამიცრუონ, თანაც იმდენად, რამდენადაც არ შეასრულეს ის, რასაც მოველოდი. მაგრამ თუკი არაფერს მოველი ადამიანებისაგან, ყველაფერს, რასაც მათგან ვლებულობ, აღვიქვამ როგორც კურთხევას, და არა როგორც კუთვნილს.

ჩვენ გახსნილი ვართ საცდურისა და წყენისათვის, როდესაც განსაზღვრულ ქმედებებს მოვითხოვთ მათგან, ვისთანაც გვაქვს შეხება. რაც უფრო მეტს მოველით სხვებისაგან, მით უფრო მეტი შანსები გვიჩნდება ცდუნებისა და წყენისათვის.

დამცავი კედლები?

„განდგომილი ძმა ციხე-სიმაგრეზე უფრო მეტად მიუდგომელია და უთანხმოებანი კოშკის ურდულს ჰგავს“ (იგავნი 18:19).

განანყენებული ძმის ან დის მოპოვება უფრო ძნელია, ვიდრე გამაგრებული ქალაქისა. ძველად ქალაქები კედლებით იყო გარშემორტყმული. ეს ზღუდეები უზრუნველყოფდნენ ქალაქის უსაფრთხოებასა და დაცვას. ისინი არ უშვებდნენ დაუპატიჟებელ სტუმრებსა და დამპყრობლებს, რომელთაც ქალაქში შეჭრა სურდათ. ქალაქის ყველა კარიბჭე საგულდაგულოდ მონმდებოდა. მათ, ვინც არ იხდიდა გადასახადს, არ უშვებდნენ შიგნით, ვიდრე არ გაასწორებდა ანგარიშს. მას, ვინც საშიშად ითვლებოდა ქალაქის კეთილდღეობისა და უსაფრთხოებისათვის, ასევე არ უშვებდნენ ქალაქში.

როდესაც განანყენებულები ვართ, ვაშენებთ კედლებს, რათა უსაფრთხოება შევუქმნათ ჩვენს გულებს და შემდგომი ჭრილობები ავიცდინოთ თავიდან. ჩვენ მომთხოვნები ვხდებით და არ ვუშვებთ შიგნით იმათ, ვისგანაც ახალი ჭრილობების

მასიური წყნა

მიღების გვეშინია. გულმოდგინედ ვფილტრავთ ყველას, რათა გამოვარჩიოთ ისინი, ვინც, ჩვენი აზრით, დამნაშავეა ჩვენს წინაშე. კარს ვუკეტავთ მათ, ვიდრე ვალს სრულად არ გადაგვიხდიან. ჩვენს ცხოვრებას მხოლოდ მათ ვუხსნით, ვინც, როგორც გვგონია, ჩვენს მხარეზე იმყოფება. მაგრამ ხშირად „ჩვენი“ ხალხი ასევე განანწყენებული და შეურაცხყოფილი არიან. ასე რომ, იმის ნაცვლად, რომ დავეხმაროთ ადამიანებს, უბრალოდ დამატებით ქვებს ვადებთ ჩვენს კედლებს. ერთხელაც ეს დამცავი კედლები ციხედ გადაიქცევა, თუმცა ვერ გავაცნობიერებთ, სახელდობრ, როგორ მოხდა ეს. ამ ეტაპზე არა მხოლოდ ვავლენთ გადაჭარბებულ სიფხიზლეს იმათთან მიმართებით, ვინც შემოდის ჩვენს სიმაგრეში, არამედ, შიშის გამო, თვითონ ვერ ვბედავთ ჩვენი სიმაგრიდან ცხვირის გამოყოფას.

შეურაცხყოფილ ქრისტიანებს მთელი ყურადღება მიპყრობილი აქვთ საკუთარ თავების თვითნალიზზე. ყურადღებით ვადევნებთ თვალყურს ჩვენს უფლებებსა და პირად ურთიერთობებს. მთელ ენერგიას ვხარჯავთ იმაზე, რომ დავიზღვიოთ თავები ახალი ტრავმების მიღების ნებისმიერი შესაძლებლობისაგან. თუ ჩვენ არ ვრისკავთ და გვეშინია რომ ისევ დავიჭრებით, მაშინ არ შეგვიძლია გამოვავლინოთ უპირობო ღვთიური სიყვარული. ეს სიყვარული, რომელიც არ აყენებს პირობებს, სხვებს ჩვენი დაჭრის უფლებას აძლევს.

სიყვარული არ ეძებს თავისას, განანწყენებული ადამიანები კი უფრო და უფრო ანგარებიანი და ჩაკეტილები ხდებიან. ასეთ ატმოსფეროში ღვთიური სიყვარული ნელდება. ამის ბუნებრივი მაგალითი გახლავთ ორი ზღვა წმინდა მინაზე.

გალილიის ზღვა თავისუფლად ლებულობს და გასცემს წყალს. მასში სიცოცხლის სიუხვეა. იგი კვებავს სხვადასხვა სახეობის თევზებსა და წყალმცენარეების დიდ რაოდენობას. გალილიის ზღვის წყლები მიედინებიან მდინარე იორდანეს გავლით და მკვდარ ზღვაში ჩაედინებიან. მაგრამ მკვდარი ზღვა მხოლოდ ლებულობს წყალს და არ გასცემს მას. მასში არ არიან ცოცხალი თევზები და მცენარეები. გალილიის ზღვის ცოცხალი წყლები კვებიან, როდესაც მკვდარი ზღვის დამდგარ წყალს ერევან. სიცოცხლე ვერ შენარჩუნდება, თუკი იგი სხვებს არ გაუნაწილდება.

სატანის სატყუარა

ასე რომ, განანყენებული ქრისტიანი გახლავთ ადამიანი, რომელიც ღებულობს სიცოცხლეს, მაგრამ შიშის გამო არა აქვს უნარი, იგი სხვებს გაუნანილოს. ამის შედეგად, ის სიცოცხლეს კი, რომელიც მაინც აღწევს მასში, წყენის ციხის კედლების ფარგლებში უმოქმედო ხდება. ახალი აღთქმა ამ კედლებს სიმაგრეებს უწოდებს.

„ვინაიდან ჩვენი საომარი იარაღი ხორციელი არ არის, არამედ არის ძლიერი ღვთისაგან სიმაგრეთა დასანგრევად; ამით ვამხობთ ზრახვებს და ყოველ სიმაღლეს, რომელიც აღმართულია ღვთის შემეცნების წინააღმდეგ, ვატყვევებთ ყოველგვარ აზრს ქრისტესათვის დასამორჩილებლად“. (2 კორინთელთა 10:4,5)

ეს სიმაგრეები აყალიბებენ აზროვნების განსაზღვრულ მოდელებს, რომელთა ჩარჩოებში თავსდება მთელი მიღებული ინფორმაცია. თუმცა თავდაპირველად ისინი დაცვის უზრუნველსაყოფად აღიმართნენ, ახლა კი ტანჯვისა და სიმახინჯის წყაროდ იქცნენ, ვინაიდან ებრძვიან ცოდნას, ანუ ღმერთის შემეცნებას.

როდესაც ყველაფერს ვატარებთ ჩვენს წარსულ წყენაში, უგულუბელყოფასა და განცდებში, აღმოვაჩინოთ, რომ შეუძლებელია გნამდეს ღმერთი. ჩვენ არ გვჯერა, რომ უფალს მხედველობაში აქვს სწორედ ის, რასაც ამბობს. ეჭვქვეშ ვაყენებთ მის სიკეთესა და ერთგულებას. ვინაიდან მის შესახებ ვმსჯელობთ სტანდარტებით, რომლებიც ჩვენს ცხოვრებაში სხვა ადამიანების მიერ არიან დადგენილნი. მაგრამ ღმერთი ადამიანი არ არის, რომ იცრუოს (იხ. რიცხვნი 23:19). მისი გზები არ არის ჩვენი გზები, და მისი ზრახვები, არ არის ჩვენი ზრახვები (იხ. ესაია 55:8-9).

განანყენებული ადამიანები პოულობენ წმინდა წერილის ადგილებს საკუთარი პოზიციის განსამტკიცებლად, მაგრამ ეს ღმერთის სიტყვისადმი არასწორი დამოკიდებულებაა. წმიდა სიტყვის ცოდნა, სიყვარულის გარეშე, წარმოადგენს დამანგრეველ ძალას, ვინაიდან იგი აამპარტავნებს ადამიანს და რჯულისმიერად აქცევს (იხ. კორინთელთა 8:1-3). ეს გვიბიძგებს, რომ თავები ვიმართლოთ, იმის ნაცვლად, რომ უპატიებლობა მოვინანიოთ. ეს ისეთ ატმოსფეროს ქმნის, რომელმაც

მასიური წყნა

შეიძლება ცდუნებაში ჩაგვაგდოს, იმიტომ, რომ ცოდნას ღვთიური სიყვარულის გარეშე ცდომილებამდე მივყავართ.

სიტყვებით, „მრავალი განაწყენდება“, იესო დაუყოვნებლივ გვაფრთხილებს ცრუ წინასწარმეტყველთა შესახებ: „მრავალი ცრუ წინასწარმეტყველი აღდგება და ბევრს შეაცდენს“... (მათე 24:11). ვინ არიან ბევრნი, რომლებსაც ისინი შეაცდენენ? პასუხი: ესენი არიან განაწყენებული და ცდუნებული ადამიანები, რომელთაც გაუნელდათ სიყვარული (იხ. მათე 24:12).

ცრუ წინასწარმეტყველნი

იესო ცრუ წინასწარმეტყველებს უწოდებს მგლებს ცხვრის სამოსში (იხ. მათე 7:15). ესენი არიან ანგარებიანი ადამიანები, რომელნიც თავისას ეძებენ. გარეგნულად ქრისტიანებს ჰგვანან (ცხვრის სამოსი), მაგრამ მგლის ბუნება გააჩნიათ.

მგლებს უყვართ ცხვრების სიახლოვეს ტრიალი. ისინი შეიძლება მოხვდნენ როგორც ქრისტიანული საკრებულოს წევრებს შორის, ასევე კათედრასთან. ასეთი ადამიანები მტრის მიერ არიან წარმოგზავნილნი იმისათვის, რომ ქრისტიანთა რიგებში შეაღწიონ და აცდუნონ ისინი. მათი ამოცნობა შეიძლება ნაყოფებით, და არა სწავლებებითა და წინასწარმეტყველებებით. ძალიან ხშირად მათი სწავლება ჯანსაღი ჩანს, იმ დროს, როდესაც მათი ცხოვრებისა და მსახურების ნაყოფი არ გახლავთ ამგვარი. მსახური ან რიგითი ქრისტიანი განისაზღვრება იმით, თუ როგორ ცხოვრობს, და არა იმით, რას ქადაგებს.

მგლები ყოველთვის ეძებენ დაჭრილ და ახალგაზრდა ცხვრებს და არა ჯანმრთელებსა და ძლიერებს. ეს მგლები ეუბნებიან ხალხს იმას, რისი მოსმენაც მათ სურთ და არა იმას, რისი მოსმენაც საჭიროა მათთვის. ასეთ ადამიანებს არ სურთ მოისმინონ ჯანსაღი სწავლება, არამედ უნდათ, რომ ვილაცამ მათ ყურს აამოს. ვნახოთ, რას ამბობს პავლე უკანასკნელი დღეების შესახებ:

„ეს კი იცოდე, რომ უკანასკნელ დღეებში დადგება საზარელი ჟამი. ვინაიდან ადამიანები იქნებიან ... შეურიგებელნი ... რომელთაც ღვთისმოსაობის სახე აქვთ, მის ძალას კი უარყოფენ. ასეთებს ერიდე. ვინაიდან დადგება

სატანის სატყუარა

დრო, როდესაც საღ მოძღვრებას არ მიიღებენ, არამედ თავიანთი გულისთქმებით ამოირჩევენ ყურის მამამებელ მასწავლებლებს. ჭეშმარიტებას აარიდებენ ყურს და მიმართავენ ზღაპრებისაკენ“. (2 ტიმოთეს 3:1-5; 4:3-4)

დაუკვირდით, რომ მათ ღვთისმოსაობის სახე ექნებათ, იქნებიან როგორც ქრისტიანები, მაგრამ უარს იტყვიან ქრისტიანთა ძალის გამოყენებაზე. როგორ უარყოფენ ღვთისმოსაობის ძალას? ისინი უარყოფენ იმას, რომ ქრისტიანობას შეუძლია მათი გარდაქმნა გულღრძო ადამიანებიდან მიმტევებელი ბუნების ადამიანებად. ისინი იტრაბახებენ იმით, რომ იესოს მიმდევრები არიან და ზეციდან შობის განცდაზე ილაპარაკებენ. მაგრამ იმას, რითიც იკვებნიან, არ უშვებენ, რომ მათ გულებში შეაღწიოს და ქრისტეს ბუნება წარმოშვას.

ინფორმაციული თაობა

პავლე წინასწარმეტყველურად ხედავდა, რომ მოტყუებულ მამაკაცებსა და ქალებს ექნებათ სწავლისადმი გულმოდგინება, მაგრამ ისინი უცვლელნი დარჩებიან, ვინაიდან არასოდეს გამოიყენებენ ცოდნას საკუთარ თავებთან მიმართებით. აი, როგორ აღწერს იგი მათ:

„...რომლებიც მუდამ სწავლობენ და ვერასოდეს აღწევენ ჭეშმარიტების შეცნობას“. (იხ. 2 ტიმოთეს 3:7)

პავლეს რომ დღეს ეცხოვრა, ძალიან დამწუხრდებოდა, როდესაც სინამდვილეში დაინახავდა იმას, რასაც წინასწარმეტყველებდა. იგი შეხვდებოდა მრავალრიცხოვან მამაკაცებსა და ქალებს, რომელნიც ესწრებიან კონფერენციებს, სემინარებს, საეკლესიო მსახურებებს და წმინდა წერილის ცოდნას აგროვებენ. მოციქული დაინახავდა, როგორ ეძებენ „ახალ გამოცხადებებს“ იმისათვის, რომ უფრო ეგოისტური „წარმატებული“ ცხოვრებით იცხოვრონ. ის იხილავდა, როგორ უჩივიან ერთმანეთს სასამართლოში ქრისტიანი მსახურები და ამას „სამართლიანი მიზეზებით“ ხსნიან.

ის დაინახავდა, ქრისტიანულ პრესაში და რადიოში როგორ ხორციელდება თავდასხმები ღმერთის მამაკაცებსა და დედა-

მასიური წყენა

კაცებზე. ის შეამჩნევდა, როგორ დარბიან ქარიზმატები ერთი ეკლესიიდან მეორეში, წყენისაგან თავის დაღწევის მიზნით. ისინი ღიად აღიარებენ იესოს უფლობას, და იმავდროულად არ შეუძლიათ პატიება. პავლე, ალბათ, ხმამაღლა შესძახებდა: „თქვენ, ფარისეველთა და ანგარების მოყვარულთა მოდგმა ხართ: მოინანიეთ და განთავისუფლდით ცდუნებისაგან, რომელშიც იმყოფებით!“

არა აქვს მნიშვნელობა, რამდენად ხართ გათვითცნობიერებული ახალ გამოცხადებებში, რომლებიც მიღებული გაქვთ სემინარებზე და ბიბლიურ სკოლებში, სადაც სწავლობთ, ან რამდენი წიგნი წაგიკითხავთ, ან რამდენ საათს ატარებთ ლოცვასა და ბიბლიის შესწავლაში. თუ ნაწყენი ხართ და უპატიებლობაში იმყოფებით, უარს ამბობთ ამ ცოდვის მონანიებაზე, ე.ი. არ შეგიცვნიათ ჭეშმარიტება. თქვენ ცდუნებაში იმყოფებით და ფარისევლური ცხოვრებით უხერხულობაში აგდებთ სხვებს. როგორი გამოცხადებაც არ უნდა გქონდეთ, თქვენი ნაყოფი სრულიად სხვაზე მეტყველებს. თქვენ გადაიქცევით წყაროდ, რომელიც მწარე წყლებს აფრქვევს, რომლებსაც მოაქვთ ცდუნება და სიცრუე, და არა ჭეშმარიტება.

ღალატი

„მაშინ ცდუნდებიან ბევრნი; ერთმანეთს გასცემენ და შეიძულდებიან ერთი-მეორეს“. (მათე 24:10)

მოდით ეს მტკიცებულება გამოვიკვლიოთ. თუ მას უფრო ყურადღებით შევხედავთ, დავინახავთ თანმიმდევრობას. წყენას მივყავართ ღალატამდე, ღალატს კი სიძულვილამდე.

როგორც ადრე იყო ნათქვამი, ნაწყენი ადამიანები გარშემო დამცავ კედლებს იშენებენ. ჩვენი მიზანი ხდება თავდაცვა. ყველა ღონეს ვხმარობთ დაცვისა და უსაფრთხოებისათვის. ეს ღალატის ჩადენის უნარს გვაძლევს. როდესაც ვღალატობთ ვინმეს, ვისწრაფვით დავიცვათ თავები ან სარგებლობა ვნახოთ სხვის ხარჯზე, და როგორც წესი, იმ ადამიანის ხარჯზე, ვისთანაც ახლო ურთიერთობა გვაკავშირებს.

ამგვარად, ღმერთის სამეფოში ღალატი ხდება მაშინ, როდესაც მორწმუნე ეძებს თავისთვის გამორჩენას ან დაცვას სხვა მორწმუნის ხარჯზე. რაც უფრო ახლოა ურთიერთობე-

სატანის სატყუარა

ბი, მით უფრო საშინელია ლალატი. ორპირობა წარმოადგენს ალთქმის სერიოზულ დარღვევას. როდესაც ხდება ლალატი, ურთიერთობები ვერ აღდგება, ვიდრე ჭეშმარიტი მონანიება არ მოხდება.

ლალატს მიეყავართ სიძულვილამდე, მისგან გამომდინარე ყველა შედეგით. ბიბლია გასაგებად ამბობს, რომ „ყოველი, ვისაც სძულს თავისი ძმა, კაცისმკვლელია;“ და რომ „არცერთ კაცისმკვლელს არა აქვს საუკუნო სიცოცხლე, რომელიც მას-შია“ (1 იოანე 3:15).

რა სამწუხაროა, რომ დღეს ისევ და ისევ ვხვდებით მორწმუნეებს შორის წყენის, ლალატის და სიძულვილის შემთხვევებს. ეს იმდენად ფართოდ გავრცელდა ჩვენს სახლებსა და ეკლესიებში, რომ უკვე ნორმად ითვლება. ისეთი გულქვები გავხდით, რომ აღარ ვნაღვლიანდებით, როდესაც ვხედავთ, რომ ერთი მსახური მეორეს სასამართლოში უჩივის. აღარ გვაკვირვებს ის, რომ მორწმუნე ცოლ-ქმარი მართავს განქორწინების სასამართლო პროცესს, სასამართლოში ერთმანეთის მიმართ სარჩელის წარდგენით.

განხეთქილებანი ეკლესიებში ფართოდ გავრცელებულნი და წინასწარ განჭვრეტილნი გახდნენ. მთელი ძალით მოქმედებს მრავალი მსახურის მიერ შემუშავებული პოლიტიკა. მას ნიღბავენ ცათა სასუფეველის ან ეკლესიის „უმაღლესი ინტერესებით“.

„ქრისტიანები“ იცავენ საკუთარ უფლებებს, ვიდრე არ დარწმუნდებიან იმაში, რომ მათ ცუდად არ ექცევიან და მათი მდგომარეობიდან სხვები სარგებელს არ ნახულობენ. ნუთუ დაგვაინწყდა ახალი ალთქმის შეგონება?

„რატომ არ არჩევთ ნაწყენად დარჩენას? რატომ არ არჩევთ დაზარალებულად დარჩენას?“ (1 კორინთელთა 6:7)

ნუთუ დაგვაინწყდათ იესოს სიტყვები?

„მე კი გეუბნებით: გიყვარდეთ თქვენი მტრები, დალოცეთ თქვენი მანყევრები, სიკეთე უყავით თქვენს მოძულეებს და ილოცეთ მათთვის, ვინც თქვენ გავიწროებთ და გდევნით ...“. (მათე 5:44)

ნუთუ დაგვაინწყდათ ღმერთის მცნება?

მასიური წყნა

„არაფერი გააკეთოთ ჯიბრით ან პატივმოყვარეობით, არამედ თავმდაბლობით; საკუთარ თავზე მეტად შერაცხეთ ერთმანეთი“. (ფილიპელთა 2:3)

რატომ არ ვცხოვრობთ სიყვარულის ამ კანონების შესაბამისად? რატომ ვართ ასე სწრაფები ღალატისათვის, იმის ნაცვლად, რომ საკუთარ სიცოცხლეს ვწირავდეთ ერთმანეთს, იმის რისკით, რომ მოტყუებულები აღმოვჩნდებით? მიზეზი შემდეგშია: ჩვენი სიყვარული განელდა, და ამის შედეგად ვაგრძელებთ სწრაფვას თავდაცვისა და უსაფრთხოებისაკენ. არ შეგვწევს უნარი რწმენით გადავცეთ ღმერთს ჩვენზე მზრუნველობა და ამიტომ ვცდილობთ თვითონ ვიზრუნოთ საკუთარ თავებზე.

როდესაც იესოს წინააღმდეგ უსამართლოდ იქცეოდნენ, იგი არ პასუხობდა ბოროტებით, არამედ თავის სულს გადასცემდა სიმართლით განმკითხველ ღმერთს. წმინდა წერილი შეგვაგონებს მისი გზით ვიაროთ.

„ამისათვის ხართ მოწოდებულნი: ქრისტეც ხომ ეტანჯა თქვენთვის და მაგალითიც დაგიტოვათ, რათა მის კვალს მიჰყვეთ; რომელსაც არც ცოდვა ჩაუდენია და არც მზაკვრობა გაჰკარებია მის ბაგეს; რომელსაც ლანძღვდნენ და ლანძღვით არ უპასუხებდა, იტანჯებოდა და არ იმუქრებოდა, არამედ მიენდო სიმართლით განმკითხველს ...“. (1 პეტრე 2:21-23)

შესაძლებლობის მომცემი

ჩვენ უნდა მივალწიოთ იმას, რომ იმედს ვამყარებდეთ ღმერთზე და არა ხორცზე. მრავალნი აღიდეგენ ღმერთს და მას თავიანთი სიცოცხლის წყაროს უწოდებენ, მაგრამ ცხოვრობენ როგორც ობლები. სიცოცხლე საკუთარ ხელში აქვთ აყვანილი და ამ დროს ბაგეებით აღიარებენ: „იესო – ჩემი უფალი და ღმერთია!“

თქვენ უკვე ხედავთ, რამდენად სერიოზული გახლავთ ისეთი ცოდვა, როგორიცაა წყენა. თუ მას ბოლო არ მოელო, იგი, საბოლოო ჯამში, სიკვდილამდე მიგიყვანთ. როდესაც წინ აღუდგებით წყენის ცდუნებას, ღმერთი მოგცემთ დიად გამარჯვებას.

ეშვას ჩვენი განადგურება ნებისმიერ
წუთს რომ შეეძლოს, იგი დიდი ხნის
წინ გააკეთებდა ამას

თავი 3

ეს როგორ უნდა მომსვლოდა?

„უთხრა მათ იოსებმა:
„...თქვენ ბოროტი განიზრახეთ ჩემთვის,
ხოლო ღმერთმა სიკეთედ ჩათვალა...“.

დაბადება 50 : 20

3ირველ თავში ნაწყენი ადამიანები ორ ძირითად კატეგორიად დაყავით: 1) ისინი, ვისაც მართლაც ცუდად მოექცნენ, და 2) ისინი, რომელნიც ფიქრობენ, რომ მათ ცუდად მოექცნენ, თუმცა სინამდვილეში ეს ასე არ გახლავთ. ამ თავში მინდა მივმართო მათ, ვინც პირველ კატეგორიას მიეკუთვნება.

დავინწყოთ შეკითხვით: თუკი თქვენ მართლაც უსამართლოდ მოგექცნენ, გაქვთ წყენის უფლება? პასუხის მისაღებად მოდით გადავხედოთ იაკობის საყვარელი ძის, იოსების ცხოვრებას (დაბადება 37-48 თავები).

სიზმარი საშინელებად იქცევა

იოსები იაკობის მეთერთმეტე ვაჟიშვილი გახლდათ. იგი სძულდათ უფროს ძმებს იმის გამო, რომ მამა მის მიმართ უფრო კეთილგანწყობილი იყო, ვიდრე დანარჩენების მიმართ და სხვებში გამოარჩია, როდესაც ჭრელი ტანსაცმელი აჩუქა. ღმერთმა იოსებს ორი სიზმარი უბოძა. პირველ სიზმარში მან ნახა ყანაში შეკრული ძნები. მისი ძნა წამოდგა და აღიმართა, იმ დროს, როცა მისი ძმების ძნებმა თაყვანი სცეს მის ძნას. მეორედ მას ესიზმრა მზე, მთვარე და თერთმეტი ვარსკვლავ-

სატანის სატყუარა

ვი (ისინი წარმოადგენდნენ მის მამას, დედას და ძმებს), რომლებიც თავყვანს სცემდნენ მას. როდესაც იოსებმა უამბო ძმებს სიზმრები, მათ, ბუნებრივია, არ გაიზიარეს მისი სიხარული. პირიქით, უფრო მეტად შეიძულეს იგი.

ამის შემდეგ, ათი უფროსი ძმა, მამის ფარასთან ერთად წავიდა საძოვრების საძებნელად. იაკობმა იოსები მათ სანახავად გაგზავნა. როდესაც უფროსმა ძმებმა დაინახეს იოსები, რომელიც მათ უახლოვდებოდათ, თქვეს: „შეხედეთ მოდის ეს მესიზმრე. მოდით მოგვკლათ! მაშინ ვნახოთ, როგორ აუხდება სიზმრები! ის ამბობს, რომ იმეფებს ჩვენზე. აბა, სცადოს და როცა მოკვდება, მერე გაგვიხდეს მბრძანებელი!“ ასე რომ, ღრმა თხრილში ჩააგდეს იგი, რათა იქ მომკვდარიყო. ძმებმა გახადეს ტანსაცემელი, დაუხიეს და ცხოველის სისხლით მოსვარეს, რათა მამა დაერწმუნებინათ იმაში, რომ იოსები ნადირმა დაგლიჯა.

მაგრამ მას შემდეგ, როცა ძმებმა იოსები თხრილში ჩააგდეს, დაინახეს ეგვიპტეში მიმავალი ისრაელიანთა ქარავანი. მაშინ იუღამ თქვა: „მოიცათ, ბიჭებო. რას გვარგებს ჩვენი ძმის მოკვლა? მოდით მონად გავყიდოთ იგი და მასში ფულიც დაგვრჩება. იგი ჩვენთვის მკვდარი იქნება და აღარასდროს მოგვაბეზრებს თავს. ჩვენ კი ნადავლს გავინაწილებთ!“

ძმებმა ოც ვერცხლად გაყიდეს იოსები. ისინი განანყენებულები იყვნენ და ამიტომ უღალატეს მას, წაართვეს მემკვიდრეობა და ოჯახი. ნუ დაგავინყდებათ, რომ ეს ყველაფერი მას გაუკეთეს ძმებმა, რომელთაც ჰყავდათ საერთო მამა, – ჰქონდათ ერთი სისხლი და ხორცი.

ჩვენ სრულიად სხვა კულტურაში ვართ აღზრდილები და ჩვენთვის ძნელი გასაგებია საშინელება იმისა, რაც ამ ადამიანებმა ჩაიდინეს. ამაზე უარესი შეიძლება ყოფილიყო მხოლოდ მკვლელობა. იმ დროში ძალიან მნიშვნელოვანი იყო ვაჟიშვილების ყოლა. ვაჟები ინარჩუნებდნენ მამის სახელს და იმკვიდრებდნენ ყველაფერს, რაც მას ჰქონდა. ძმებმა სამუდამოდ მოუსპეს იოსებს მამის სახელისა და მემკვიდრეობის მიღების შესაძლებლობა. მათ გაუნადგურეს იოსებს სახელი და სრულიად მოუსპეს ოჯახთან გათანაბრების შესაძლებლობა. როდესაც ადამიანს მონად ჰყიდდნენ სხვა ქვეყანაში, ის სიკვდილამდე მონად რჩებოდა. ქალი, რომელსაც ცოლად მოიყ-

ეს როგორ უნდა მომსპლოდა?

ვანდა, მონა ხდებოდა და მათი შვილებიც მონები იქნებოდნენ! ყველაფერი, რაც ძვირფასი იყო იოსებისათვის სახლში, გაქრა.

ძნელია, იყო მონა დაბადებიდან, მაგრამ აუნერელია ის ტანჯვა, როცა დაიბადე დიდი სიმდიდრისა და დიადი მომავლის მემკვიდრედ და ეს ყველაფერი დაკარგე. ბევრად ადვილი იქნებოდა არასდროს გცოდნოდა ბედნიერი წარსულის შესახებ. იოსები ალბათ თავს ცოცხალ ლეშად გრძნობდა. დარწმუნებული ვარ, რომ იგი ცდუნებას აჰყვამ და ფიქრობდა, რომ უმჯობესი იქნებოდა მოეკლათ ძმებს, ვიდრე მონობაში ყოფილიყო. ამ ყველაფრის არსი ასეთია: ის, რაც იოსების ძმებმა ჩაიდინეს – დანაშაულია.

მზერა წარსულში

თქვენ ახლა კითხულობთ იოსების ისტორიას ჩემი გადმოცემით, და, ალბათ, უკვე იცით მისი დასასრული. ეს გახლავთ ძალიან აღმაფრთოვანებელი ისტორია, თუკი მისი დასასრული იცით. მაგრამ იოსებმა არ იცოდა ამის შესახებ. ყველაფერი ასე გამოიყურებოდა: ველარასოდეს ნახავს ვერც მამას და ვერც მისთვის ღმერთისაგან ბოძებული სიზმრების ახდენას მოესწრება. იგი იყო მონა უცხო ქვეყანაში. იოსებს არ შეეძლო ეგვიპტიდან წასვლა. იგი სიცოცხლის ბოლომდე სხვა ადამიანის საკუთრება გახლდათ.

იოსები მიჰყიდეს პიროვნებას სახელად ფოტიფარს, ფარაონის თანამდებობის პირს და დაცვის უფროსს, სადაც ის დაახლოებით ათ წელს მსახურობდა. იოსები არ ლებულობდა ოჯახიდან არავითარ უწყებას და მიხვდა, რომ მამას ის მკვდარი ეგონა. ოჯახი მის გარეშე განაგრძობდა ცხოვრებას. იოსებს არ ჰქონდა იმის იმედი, რომ იაკობი ოდესმე შეძლებდა მის გადარჩენას.

დროთა განმავლობაში იოსებმა თავისი მეპატრონის კეთილგანწყობა მოიპოვა, რომელიც მას კარგად ეპყრობოდა. ფოტიფარმა იოსები მთელი თავისი სახლისა და მამულის ზედამხედველად დააყენა. მაგრამ როდესაც იოსების ცხოვრების პირობები გაუმჯობესდა, ფოტიფარის ცოლს გულში უმსგავსო განზრახვა დაებადა. იგი იოსებისადმი ვნებით აღიგზნო და მასთან მრუშობის ჩადენა მოისურვა. ყოველდღე ცდილობ-

სატანის სატყუარა

და მის შეცდენას, მაგრამ იოსები უარს ეუბნებოდა. ერთხელაც, მასთან მარტო რომ დარჩა, ფოტიფარის ცოლმა კუთხეში მოიმწყვდია ის და აიძულებდა მასთან დანოლას. იოსებმა იუარა და გაიქცა, სირქარეში კი ტანსაცმელი ქალს ხელებში შეატოვა. როდესაც მან ეს გააკეთა, ფოტიფარის ცოლმა თავი დამცირებულად იგრძნო და დაიყვირა, რათა „ურჩი“ მონა მისი გაუპატიურების მცდელობაში დაედანაშაულებინა. ფოტიფარმა იოსები ფარაონის საპყრობილეში ჩააგდო.

უნდა აღინიშნოს, რომ ფარაონის ციხე სრულიად არ ჰგავდა ამერიკის ციხეებს. მე მსახურებებს ვატარებდი ზოგიერთ ციხეში და შემიძლია ვთქვა, რომ როგორი არასასიამოვნო პირობებიც არ უნდა იყოს იქ, მაშინდელი ეგვიპტის საპყრობილესთან შედარებით, ქალაქგარე აგარაკებს ჰგავს. ფარაონის ციხეში არ აღწევდა მზის სინათლე, არ იყო საკნის კედლები, მხოლოდ დამჯდარი ორმო, სინათლისა და სითბოს გარეშე. პირობები მკაცრი და არაადამიანური გახლდათ. პატიმრებს იქ იმისათვის ათავსებდნენ, რომ ნელ-ნელა მომკვდარიყვნენ, მხოლოდ სიმწრის პურისა და წყლის მიღებით (3 მეფ. 22:27). პატიმრებს აძლევდნენ საკვებს, რომელიც საკმარისი იყო იმისათვის, რომ ეცოცხლათ და დატანჯულიყვნენ. ფსალმუნის 104:8 თანახმად, იოსებს ფეხები სტკიოდა ბორკილებისაგან და იგი იწვა რკინაზე, რომელიც ტანს უგლეჯდა. ის სასიკვდილოთ იყო განწირული.

იოსები ეგვიპტელი რომ ყოფილიყო, განთავისუფლების მცირედი შესაძლებლობა მაინც ექნებოდა, მაგრამ უცხო-ქვეყნელ მონას, რომელსაც გაუპატიურება ედებოდა ბრალად, პრაქტიკულად არ გააჩნდა განთავისუფლების არანაირი იმედი. მას დაემართა ყველაზე ცუდი რამ, რაც კი შეიძლებოდა მოსვლოდა. უარესი მხოლოდ სიკვდილი შეიძლებოდა ყოფილიყო.

შეგიძლიათ გაიგოთ, რას ფიქრობდა იოსები მინისქვეშეთის უკუხეთ სიბნელეში? „ათი ნელი ერთგულად და პატიოსნად ვემსახურებოდი ჩემს ბატონს. მე უფრო ერთგული ვარ მისი, ვიდრე მისი ცოლი. ერთგული დავრჩი ღმერთისა და ჩემი ბატონისა. და რა მივიღე ჯილდოდ ამისათვის? საპყრობილე!

ისეთი შთაბეჭდილება მრჩება, რაც უფრო მეტად ვცდილობ სწორად მოვიქცე, უარესი მემართება! როგორ შეეძლო ღმერთს ამის დაშვება? ნუთუ ჩემმა ძმებმა შეძლეს ჩემთვის ღმერთის

ეს როგორ უნდა მომსპლოდა?

აღთქმაც მოეპარათ? აღთქმის ეს ყოვლისშემძლე ღმერთი რატომ არ ჩაერია ჩემს მდგომარეობაში, რათა გამოვეხსენი? ნუთუ ასე უნდა ზრუნავდეს თავის მსახურზე მოყვარული, ერთგული ღმერთი? რისთვის ვარ დასჯილი? რა ჩავიდინე? მხოლოდ მწამდა, რომ რაღაც მოვისმინე ღმერთისაგან.“

დარწმუნებული ვარ, რომ იგი ებრძოდა ამგვარ ან მსგავს აზრებს. მისი თავისუფლება ამ მომენტში ძალიან შეზღუდული იყო, მაგრამ მას გააჩნდა არჩევნის უფლება, როგორ რეაგირებას მოახდენდა მომხდარზე. განაწყენდებოდა და გაბრაზდებოდა თავის ძმებზე, და, საბოლოო ჯამში ღმერთზე, თუ არა? დაკარგავდა ყოველგვარ იმედს იმისა, რომ მისთვის მიცემული დაპირებები კიდევ შესრულდებოდა, ამასთანავე, საკუთარი თავისათვის უკანასკნელი, მაცოცხლებელი იმედის წართმევით, რომელიც აიძულებდა რომ ეცოცხლა?

ყველაფერი ღმერთის ხელშია?

მე შემიძლია წარმოვიდგინო, რომ ამ განსაცდელების დასრულებამდე, იოსებს აზრადაც არ მოსვლია, რომ მისი ტანჯვა ღმერთისაგან მომდინარეობდა და მისი მმართველობისათვის მზადება გახლდათ. როგორ გამოიყენებს იგი მომავალ ძალაუფლებას ძმებზე, რომლებმაც უღალატეს? იოსები ტანჯვებით სწავლობდა მორჩილებას. მისი ძმები ღმერთის ხელში იარაღს წარმოადგენდნენ. შეასრულებს იოსები დანაპირებს, მოძებნის ღმერთს, რათა აღთქმულს მიაღწიოს?

იოსები ნანახ სიზმრებს აღიქვამდა, შესაძლოა, როგორც დასაბუთებას იმ კეთილგანწყობისა, რომელსაც ცხოვრებაში განიცდიდა. მან ჯერ კიდევ არ იცოდა, რომ ძალაუფლება ადამიანს ენიჭება იმისათვის, რომ იმსახუროს, და არა იმისათვის, რომ სხვებს შორის წარმოაჩინოს. ხშირად, ასეთ მოსამზადებელ პერიოდებში გულისყური გადატანილი გვაქვს ჩვენი გარემოების აუტანლობაზე, იმის ნაცვლად, რომ მთელი ყურადღება ღმერთის სიდიადეს მივაპყროთ. ამის შედეგად ვიტანჯებით და ვეძებთ ადამიანს, რომელიც ჩვენს ყველა უბედურებაში შეიძლება დავადანაშაულოთ. როდესაც პირისპირ ვეჯახებით იმ ფაქტს, რომ ღმერთს შეეძლო ეს ყველაფერი აეცილებინა ჩვენთვის, რათა მთელი ეს საშინელება არ გადაგვეტანა, მან კი ეს არ გააკეთა, ხშირად ბრალს ვდებთ მას.

სატანის სატყუარა

იოსების გონებაში კვლავ გაისმოდა: „მე ვცხოვრობდი იმის შესაბამისად, რაც ღმერთის შესახებ ცნობილი იყო ჩემთვის. არ ვარღვევდი მის დადგენილებებს, არ ვენინააღმდეგებოდი მას. უბრალოდ მოეყევი სიზმარი, რომელიც თვითონ ღმერთმა მომცა. რა არის ამის შედეგი? ძმებმა მილალატეს და მონად ვარ გაყიდული! მამაჩემს მკვდარი ვგონივარ და არასოდეს ჩამოვა ეგვიპტეში, რათა მიპოვოს.“ მისთვის მთავარი დამნაშავეები მისი ძმები იყვნენ. ისინი წარმოადგენენ ძალას, რომელმაც საპყრობილეში ჩააგდო. შესაძლოა, იგი ფიქრობდა, რამდენად სხვაგვარად იქნებოდა ყველაფერი, ღმერთს რომ მისთვის მიეცა ის მდგომარეობა და ძალაუფლება, რაც იოსებმა სიზმრებში ნახა. რამდენად სხვაგვარად იქნებოდა ყველაფერი, ძმებს რომ მისთვის მომავალი არ მოეპარათ.

ხშირად გვესმის, რომ ჩვენი ძმები და დები იგივე მახეში ებმებიან სხვების დადანაშაულებით. მაგალითად:

„ცოლი რომ არა, დიდი ხანია მსახურებაში ვიქნებოდი. მან შემეშალა ხელი და ბევრი რამ დამიმსხვრია, რაზეც ვოცნებობდი.“

„ჩემი მშობლები რომ არა, ნორმალური ცხოვრება მექნებოდა. ისინი არიან დამნაშავე ჩემს ამჟამინდელ მდგომარეობაში. რატომ არის, რომ სხვებს ნორმალური მშობლები ჰყავთ, მე კი არა? მამაჩემი და დედაჩემი რომ არ გაყრილიყვნენ, ჩემი ქორწინება უკეთეს მდგომარეობაში იქნებოდა.“

„რომ არა ჩემი ხუცესი, რომელიც ნიჭს ახშობს ჩემში, თავისუფალი ვიქნებოდი და ხელს არაფერი შემეშლიდა. მან არ მომცა შესაძლებლობა მსახურებაში საკუთარი დანიშნულება შემესრულებინა. მან ჩემს წინააღმდეგ განაწყო ხალხი ეკლესიაში.“

„ჩემი ყოფილი ქმარი რომ არა, მე და ჩემს შვილებს ასეთი ფინანსური პრობლემები არ გვექნებოდა.“

„ეკლესიაში ეს ქალი რომ არა, აქამდე კარგი ურთიერთობა მექნებოდა ლიდერებთან. ჭორაობით დამლუპა მეც და ჩემი ოცნებაც, პატივდებული ვყოფილიყავი.“

ეს სია შეიძლება უსასრულოდ გაგრძელდეს. ადვილია საკუთარ პრობლემებში სხვების დადანაშაულება და იმის წარმოდგენა, თუ რამდენად უკეთესად იქნებოდა, ეს ხალხი რომ არ ყოფილიყო. თვლით, რომ სწორედ ისინი არიან დამნაშავე თქვენს იმედგაცრუებასა და უბედურებებში.

ეს როგორ უნდა მომსკლოდა?

მინდა ხაზგასმით აღვნიშნო შემდეგი მომენტი: არც კაცს, არც ქალს, ბავშვს ან ეშმაკს არ შეუძლია გამოგვიყვანოს ღმერთის ნებიდან! თქვენი ბედი მხოლოდ ღმერთის ხელშია. იოსების ძმები ძალიან ცდილობდნენ გაენადგურებინათ მისი ხილვა, რომელიც ღმერთმა მისცა. ისინი ფიქრობდნენ, რომ იოსების სიზმრებს ბოლო მოუღეს. მათმა ბაგეებმა წარმოთქვეს: „ახლა, მოდი, მოვკლათ და სადმე, ჭაში ჩავაგდოთ... მაშინ ვნახოთ, როგორ აუხდება სიზმრები.“ (დაბადება 37:20) ისინი მის დალუპვას ცდილობდნენ. ეს უბედური შემთხვევა არ გახლდათ. ეს შეგნებული მოქმედება იყო! ძმებს არ უნდოდათ იოსებისათვის წარმატების რაიმე შესაძლებლობა დაეტოვებინათ.

როგორ ფიქრობთ, ნუთუ, როცა იგი მონად გაყიდეს, ღმერთმა ზეცაში გადახედა თავის ძეს და სულწინმიდას და თქვა: „რა გავაკეთოთ ახლა? ერთი შეხედეთ რა გააკეთეს მისმა ძმებმა. მათ დაანგრიეს ჩვენი, იოსებისათვის განკუთვნილი, გეგმა. სასწრაფოდ უნდა მოვიფიქროთ რამე! გაქვთ სათადარიგო ვარიანტი?“

მრავალი ქრისტიანი კრიზისულ სიტუაციებზე რეაგირებს ისე, თითქოს ზუსტად ასე ხდებოდეს ზეცაში. შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ, რომ მამა ღმერთი ეუბნებოდეს იესოს: „იესო, გია სამსახურიდან გაანთავისუფლეს იმის გამო, რომ მორწმუნე კოლეგამ მასზე ტყუილი თქვა. რა გავაკეთოთ? გაქვს დედამინაზე თავისუფალი სამუშაო ადგილები?“ ან „იესო, სალომე უკვე 34 წლისაა, მაგრამ ჯერაც არ გათხოვილა. გყავს დედამინაზე უცოლო მამაკაცები მისთვის? ვინაიდან კაცმა, რომელიც მისთვის მოვამზადე, აქორწინა მის საუკეთესო მეგობარზე, რომელმაც ცილი დასწამა სალომეს და მამაკაცს უარი ათქმევინა მასზე.“ აბსურდულად ჟღერს, თუმცა ჩვენი რეაქცია მოწმობს იმას, რომ სწორედ ასე აღვიქვამთ ღმერთს.

მოდით, ვნახოთ, დღეს ჩვენს ეკლესიებში იოსები როგორ გაუსწორდებოდა მათ, ვინც აწყენინა. ის რომ ისეთი ყოფილიყო, როგორიც მრავალი ჩვენთაგანია, იცით, რას გავაკეთებდა? შურისძიების გეგმას შეიმუშავებდა. იგი ასეთი აზრებით დაიმშვიდებდა თავს: „როცა მივაგნებ, დავხოცავ! გავანადგურებ მათ იმის გამო, რაც მე გამიკეთეს. ყველაფრისათვის სრულად ვაზღვევინებ.“

მაგრამ იოსების დამოკიდებულება ძმების მიმართ ასე-

სატანის სატყუარა

თი რომ ყოფილიყო, ღმერთი მას საპყრობილეში დატოვებდა დასალპობად! ვინაიდან, ის რომ ციხიდან ასეთი მიზნებითა და სურვილებით გამოსულიყო, მოკლავდა ისრაელის ათი ტომის თითოეულ უხუცესს. ერთი მათგანი იქნებოდა იუდა, რომლის ტომიდანაც უნდა დაბადებულიყო ქრისტე.

დაახ, ის ადამიანები, რომლებიც უკანონოდ მოექცნენ იოსებს, ისრაელის პატრიარქები იყვნენ! ღმერთმა კი აღუთქვა აბრაამს, რომ მისგან მთელ ერს წარმოშობდა. საბოლოოდ მათგან უნდა მოსულიყო თვით უფალი იესო! იოსები ნებას არ აძლევდა წყენას, რომ მის გულში დაედო ბინა და ღმერთის ჩანაფიქრი, მასთან და მის ძმებთან მიმართებით, განმტკიცდა მათ ცხოვრებაში.

შეიძლება უფრო უარესი იყოს?

ციხე იოსებისათვის გახლდათ მოვლენების გაანალიზებისა და ახალი შესაძლებლობების პერიოდი. იოსებთან ერთად საპყრობილეში იმყოფებოდა ორი ტუსალი: ორივემ შემამფოთებელი სიზმრები ნახეს. იოსებმა განსაცვიფრებელი სიზუსტით ახსნა ორივე მათგანი. ერთი ტუსალი უნდა აღედგინათ თანამდებობაზე, ხოლო მეორე – სიკვდილით დაესაჯათ. იოსებმა სთხოვა მას, რომელიც ეს-ესაა უნდა გაეშვათ, რომ გაეხსენებინა იგი, როდესაც ისევ მოიპოვებდა ფარაონის კეთილგანწყობას. ის ადამიანი კვლავ შეუდგა ფარაონის მსახურებას, მაგრამ ორი წლის განმავლობაში ერთი სიტყვაც არ დაცდენია იოსების შესახებ. ეს კიდევ ერთი მიზეზი გახლდათ იოსების იმედგაცრუებისათვის, კიდევ ერთი შესაძლებლობა, რომ სწყენოდა.

ღმერთის ნება სრულყოფილია

დადგა დრო, როდესაც ფარაონმა ძალიან შემამფოთებელი სიზმარი ნახა. ვერავინ, მისი მისნებიდან და ბრძენებიდან, ვერ შეძლო აეხსნა ამ სიზმრის მნიშვნელობა. სწორედ იმ მომენტში, აღდგენილ მსახურს გაახსენდა იოსები. მან უამბო იმის შესახებ, თუ როგორ განუმარტა იოსებმა სიზმარი მას და მეორე ტუსალს. იოსები მიიყვანეს ფარაონთან და მან აუხსნა ეგვიპტის მეფეს, რომ სიზმარი შიმშილობის მოახლოებას ნიშნავდა,

ეს როგორ უნდა მომსპლოდა?

და მას ბრძნული რჩევები მისცა, როგორ მომზადებულიყვნენ კრიზისისათვის. ფარაონმა დაუყოვნებლივ აამალა იოსები და დანიშნა იგი თავის შემდეგ მეორე მმართველად ეგვიპტეში. იოსებმა, ღმერთისაგან ბოძებული სიბრძნის წყალობით, ქვეყანა მოახლოებული მკაცრი დროისათვის მოამზადა. მოგვიანებით, როცა შიმშილმა მოიცვა იმ დროისათვის ცნობილი ყველა ერი, იოსების ძმებს მოუწიათ დახმარებისათვის ეგვიპტეში ჩასულიყვნენ. იოსებს რომ გულში ჰქონოდა რაიმე ძმების წინააღმდეგ, ეს შესაფერისი მომენტი იქნებოდა შურისძიებისათვის. მას შეეძლო სამუდამო პატიმრობა მიესაჯა მათთვის, ენამებინა ან მოეკლა კიდეც და ვერავინ დაადანაშაულებდა, ვინაიდან იგი ფარაონის შემდეგ მეორე პიროვნება იყო ეგვიპტეში. ფარაონისათვის მისი ძმები არავითარ ფასეულობას არ წარმოადგენდნენ.

მაგრამ იოსებმა უსასყიდლოდ მისცა ძმებს პური. შემდეგ მათ ოჯახებს საუკეთესო მინა გამოუყო ეგვიპტეში და ისინი ამ მინის სიუხვით იკვებებოდნენ. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მათ ეგვიპტის ყველაზე ნაყოფიერი მიწები უბოძეს. იოსებმა დალოცა თავისი მანყევარნი და კეთილი უყო თავის მოძულეებს. (იხ. მათე 5:44). ღმერთმა წინასწარ იცოდა ყველაფერი, რასაც იოსების ძმები გააკეთებდნენ. უფალმა მანამდე იცოდა, რომ ისინი ასე მოიქცეოდნენ, სანამ იოსებს იმ სიზმრებს მისცემდა, ან იქამდე, ვიდრე რომელიმე მათგანი დაიბადებოდა.

იმისათვის, რომ შემდეგი ნაბიჯი გადადგათ, დაუკვირდით, რა უთხრა იოსებმა ძმებს, როდესაც ისინი კვლავ შეხვდნენ ერთმანეთს: „ნულარ ინუხებთ და ნურც თავს გაკიცხავთ, აქ რომ გამყიდეთ. თქვენი სიცოცხლის სახსრად გამოგზავნა ღმერთმა. რადგან ეს ორი წელი შიმშილია ქვეყანაში და კიდევ ხუთი წელი არ იქნება ხვანა და მკა. გამოგზავნა ღმერთმა თქვენს წინაშე, რათა დაგარჩინოთ ამქვეყნად, სიცოცხლე შეგინარჩუნოთ და მოგიტანოთ დიდი საშველი. თქვენ კი არ გამოგიგზავნივართ აქ, არამედ ღმერთმა...“ (დაბადება 45:5-8). შეხედეთ ფსალმუნს 104:16,17: „და მოუხმო შიმშილს დედამინაზე და ყოველი სახსარი პურისა შემუსრა. გაგზავნა მათ წინ ვაცი; მონად გაიყიდა იოსები.“

ვინ გაგზავნა იოსები? ძმებმა თუ ღმერთმა? ორი მონის ბაგიდან ვხედავთ, რომ იგი გაგზავნა ღმერთმა. იოსებმა გასაგებად უთხრა თავის ძმებს: „თქვენ კი არ გამოგიგზავნი-

სატანის სატყუარა

ვართ აქ.“ ისმინეთ, რას ამბობს სულიწმიდა!

როგორც ვთქვი, არცერთ მოკვდავ ადამიანს ან ეშმაკს არ ძალუძს გამოდევნოს ღმერთის ჩანაფიქრი თქვენი ცხოვრებიდან. თუკი მიიღებთ ამ ჭეშმარიტებას, იგი გაგანთავისუფლებთ. თუმცა არის ერთი ადამიანი, რომელსაც შეუძლია ღმერთის ნებიდან თქვენი გამოყვანა – ეს თქვენ თვითონ ხართ!

იფიქრეთ ისრაელის ერზე. ღმერთმა გაუგზავნა მათ მხსნელი, მოსე, რათა გამოეყვანა ისინი ეგვიპტის მონობიდან და აღთქმულ მიწაში შეეყვანა. უდაბნოში გატარებული ერთი წლის შემდეგ, ისრაელის წინამძღოლებმა გაგზავნეს მზვერავები, რათა აღთქმული მიწა მიმოეხილათ. დაბრუნებულმა მსტოვრებმა დრტვივნა დაიწყეს. ისინი შეაშინეს იქ მაცხოვრებელმა ხალხმა, რომელნიც ისრაელიანებზე უფრო ახოვანნი და სამხედრო საქმეში უფრო განაფულნი იყვნენ.

ისრაელის მთელი ერი, იესო ნავეს ძის და ქალების გარდა, დაეთანხმა ამ ბელადებს. ხალხს მოეჩვენა, რომ ღმერთმა იმისათვის მიიყვანა იქ, რომ დახოცილიყვნენ. ისინი განანწყენდნენ მოსეზე და ღმერთზე. ასეთ მდგომარეობაში იყვნენ მთელ ერთ წელზე მეტი. წყენამ იქამდე მიიყვანა, რომ ამ თაობამ ვეღარ იხილა აღთქმული მიწა.

მრავალი ადამიანი მხურვალედ ემსახურებოდა ღმერთს, მაგრამ ისინი რთულ ცხოვრებისეულ გარემოებებში აღმოჩნდნენ იმიტომ, რომ მათ ცუდად მოექცნენ ან უმართლო ადამიანები, ან ხორციელი ქრისტიანები. ჭეშმარიტება გახლავთ ის, რომ მათ მართლაც უსამართლოდ მოექცნენ. მაგრამ წყენა ნიშნავს – მტრის ჩანაფიქრის შესრულებას, რომელიც იმაში მდგომარეობს, რომ ისინი ღმერთის ნებიდან გამოიყვანოს.

წყენის მიღებაზე უარის თქმით ღმერთის ნებაში დარჩებით. თუ გეწყინებათ, მტერი დაგთრგუნავთ, რათა მისი საკუთარი მიზნებისა და ნების შესრულება დაიწყოს. გადანყვიტეთ, რას აირჩევთ. ბევრად მომგებიანია – არ განანწყენდეთ.

უნდა გვახსოვდეთ, არაფერი არ შეიძლება მოეწყოს თქვენს წინააღმდეგ ისე, რომ უფალმა წინასწარ არ იცოდეს ეს. ეშმაკს რომ შეეძლოს თქვენი დალუპვა, როცა მოესურვება, იგი დიდი ხანია გაგანადგურებდათ. ვინაიდან გააფთრებით სძულს ადამიანები. ყოველთვის გახსოვდეთ ეს შეგონება:

ეს როგორ უნდა მომსპლოდა?

„არ შეგმთხვევიათ განსაცდელი, გარდა ადამიანურისა; და ერთგულია ღმერთი, რომელიც არ დაუშვებს, რომ თქვენს შესაძლებლობაზე მეტად გამოიცადოთ, არამედ განსაცდელებისას გამოსავალსაც მოგცემთ (ინგლისურ ტექსტში: „თავის დაღწევის კონკრეტულ შესაძლებლობას“), რომ შეძლოთ გადატანა“. (1 კორინთელთა 10:13)

შენიშნეთ, რომ აქ ნათქვამია „თავის დაღწევის კონკრეტული შესაძლებლობა“, და არა უბრალოდ „თავის დაღწევის შესაძლებლობა“. ღმერთი ჭვრეტს ყველა არახელსაყრელ ვითარებას, რომლებშიც მომავალში აღმოვჩნდებით, როგორი უზარმაზარიც არ უნდა იყოს ის და მან წინასწარ განსაზღვრა მათგან თავის დაღწევის კონკრეტული შესაძლებლობა. და კიდევ ერთი გასაცდარი რამ: ხშირად ის, რაც გამოიყურება, როგორც ღვთიური ჩანაფიქრის ჩაშლა, სინამდვილეში გახლავთ მისი ჩანაფიქრის შესრულების გზა, თუკი ღმერთის მორჩილნი დავრჩებით და არ გავნაწყენდებით. ასე რომ, გახსოვდეთ: იყავით ღმერთის მორჩილები, ნყენის მიღებაზე უარის თქმით: „...წინა აღუდექით ეშმაკს და გაიქცევა თქვენგან“ (იაკობი 4:7). ჩვენ ვენიანაღმდეგებით ეშმაკს იმით, რომ არ ვუშვებთ ნყენას ჩვენს გულებში. სიზმარი ან ხილვა, შესაძლოა, არ ასრულდეს ისე, როგორც თქვენ მოელოთ, მაგრამ ღმერთის სიტყვა და მისი აღთქმები საუკუნოდ გიერთგელებენ – ისინი არასოდეს გაგინბილებენ იმედს. იმის საშიშროება, რომ ისინი არ შესრულდებიან (საუბარია აღთქმებზე), მხოლოდ მაშინ არსებობს, როცა ჩვენ ვეუფრებით ღმერთს.

ღალატის სხვა სახე

ძალიან ცოტას თუ გადაუტანია ისეთი ტანჯვები და ისეთი საშინელი მოპყრობა ძმების მხრიდან, როგორც იოსებს. მისთვის ისეთი მტკივნეული არ იქნებოდა, მტრები რომ მოქცეოდნენ ასე. მაგრამ ისინი მისი ძმები იყვნენ, მისი სისხლი და ხორცი. მათ უნდა გაემხნეებინათ, მხარში ამოდგომოდნენ, დაეცვათ და ეზრუნათ მასზე. შეიძლება წარმოვიდგინოთ ულმობელი მოპყრობის უფრო საშინელი სცენარი, ვიდრე იოსებმა განიცადა?

ერთი საქმეა განიცადო
უსიამოვნება და სიკოროტი ძმის
ან ღის მხრიდან, მაგრამ სულ
სხვაა უარყოფილი იქნა
მამის მხრიდან

თავი 4

მამაჩემო, მამაჩემო!

„მამაჩემო... ამაზე მიხვდი, რომ არ არის ჩემში
ბოროტება და სივერაგე, არ შემიცოდავს შენს წინაშე;
შენ კი მოსაკლავად მდევნი“.

1 მეფეთა 24:12

ნინა თავში განვიხილეთ, როგორ ცდილობდნენ იოსების ძმები მის დალუპვას. დავინახეთ, როგორი ტკივილი გადაიტანა მან ლალატის გამო. შესაძლოა, მსგავს სიტუაციაში იმყოფებით. თქვენ ძალიან ახლობლებმა გილალატეს იმ ადამიანებმა, რომელთაგან სიყვარულს და გამხნევებას მოელოდით.

ამ თავში მინდა განვიხილო სიტუაცია, უფრო მეტად გულსატკენი, ვიდრე ძმის ლალატია. ერთი საქმეა განიცადო უარყოფა და სიბოროტე ძმისაგან, მაგრამ სულ სხვა რამ გახლავთ, როდესაც ამას მამისაგან განიცდი. როდესაც მამებზე ვლაპარაკობ, მხედველობაში არ მყავს მხოლოდ ბიოლოგიური მამები, არამედ ნებისმიერი ლიდერი, რომელსაც ღმერთი წამოსწევს. ეს ის ადამიანები არიან, რომლებსაც უნდა ვუყვარდეთ, უნდა გვაშენებდნენ, გვკვებავდნენ და ზრუნავდნენ ჩვენზე.

სიყვარულისა და სიძულვილის ურთიერთობა

იმისათვის, რომ გამოვიკვლიოთ მაგალითი, რომელშიც მამა მოლალატე გახდა, განვიხილოთ მეფე საულისა და დავითის ურთიერთობები. (1 მეფეთა 16-31). ამ ორი პიროვნების გზები ჯერ კიდევ მათ შეხვედრამდე გადაიხლართა, როდესაც სამუ-

სატანის სატყუარა

ელმა, ღმერთის წინასწარმეტყველმა, დავითი ისრაელის მეფედ აკურთხა. დავითი განცვიფრებული იყო და აღფრთოვანებული ფიქრობდა: „ეს ის ადამიანია, რომელმაც საული აკურთხა. ესე იგი, მე ნამდვილად გავხდები მეფე!“ საულს ბოროტი სული სტანჯავდა იმის გამო, რომ ღმერთს არ დაემორჩილა. შვებას მხოლოდ მაშინ გრძნობდა, როდესაც ვინმე ქნარზე უკრავდა. საულის მსახურებმა დაიწყეს ახალგაზრდა კაცის ძებნა, რომელიც მისთვის დაკვრას შეძლებდა და იპოვეს დავითი, იესეს ძე. მეფე საულმა გაგზავნა ხალხი დავითის მოსახმობად და სთხოვა, მისულიყო სასახლეში, რათა მის წინაშე ემსახურა. დავითმა ალბათ იფიქრა: „ღმერთი იწყებს დანაპირების შესრულებას, რომელიც სამუელ წინასწარმეტყველის ბაგეებით მაუწყა. ეჭვგარეშეა, შევძლებ მეფის კეთილგანწყობილების მოპოვებას. მეფობისაკენ ეს ჩემი პირველი საფეხური იქნება.“

ერთხელ მამამ სთხოვა დავითს სურსათი წაეღო უფროსი ძმებისათვის, რომელნიც ფილისტიმელებთან ბრძოლის ველზე იმყოფებოდნენ. ადგილზე რომ მივიდა, დავითმა დაინახა ფილისტიმელთა მორკინალი კაცი, სახელად გოლიათი, რომელიც ორმოცი დღის განმავლობაში ლანძღავდა ღვთიურ მხედრობას. დავითმა შეიტყო, რომ მეფე დაპირდა თავისი ქალიშვილის ხელს მას, ვინც ამ ბუმბერაზს დაამარცხებდა.

დავითი მივიდა მეფესთან და გოლიათთან შებრძოლების ნებართვა სთხოვა. მან მოკლა გოლიათი და საულის ქალიშვილი შეირთო ცოლად. იმ დროისათვის, მან უკვე მოიპოვა საულის კეთილგანწყობილება და მიწვეული გახლდათ სასახლეში, რათა მეფის გვერდით ეცხოვრა. საულის უფროსმა ვაჟმა, იონათანმა დავითთან სამუდამო მეგობრობის აღთქმა დადო. რასაც კი ავალებდა საული დავითს, ყველაფერი გამოსდიოდა, ვინაიდან ღმერთის ხელი იყო მასზე. მეფემ ბრძანა, რომ დავითს მის ვაჟებთან ერთ სუფრაზე ეჭამა.

დავითი აღფრთოვანებული გახლდათ. სასახლეში ცხოვრობდა, მეფის სუფრაზე ჭამდა, მეფის ასული მოიყვანა ცოლად, მეგობრობდა იონათანთან და ყველა სამხედრო კამპანიაში წარმატებული იყო. დავითმა კეთილგანწყობა და სიყვარული მოიპოვა. მას შეეძლო დაენახა, როგორ სრულდებოდა სამუელის წინასწარმეტყველება. საული დავითს ანიჭებდა უპირატესობას მსახურებს შორის. იგი თითქოს მამა გახდა დავითისა. მომავალი მეფე დარწმუნებული იყო, რომ საული მას

მამაჩემო, მამაჩემო!

აღზრდიდა, ასწავლიდა და ერთხელაც დიდი პატივით დასვამდა ტახტზე. დავითს ახარებდა ღმერთის ერთგულება და სიკეთე. მაგრამ უეცრად ყველაფერი შეიცვალა.

როდესაც საული და დავითი ბრძოლიდან ერთად ბრუნდებოდნენ, ქალები, ისრაელის ყველა ქალაქიდან, მათ წინაშე ცეკვითა და სიმღერით გამოვიდნენ. „საულმა მოკლა ათასი, დავითმა ათობით ათასი.“ ამან გააშმაგა საული და იმ დღიდან შეიძულა დავითი. როდესაც დავითი საულისათვის ქნარზე უკრავდა, საულმა ორჯერ სცადა მისი მოკვლა.

ბიბლია ამბობს, რომ საულს სძულდა დავითი იმის გამო, რომ იცოდა ღმერთი იყო დავითთან, და არა მასთან. დავითი იძულებული გახდა გაქცევით ეხსნა თავი და უდაბნოში გაიხიზნა. „რა ხდება? – ფიქრობდა დავითი, – ადამიანი, რომელიც ჩემი აღმზრდელი იყო, ჩემს მოკვლას ცდილობს. რა გავაკეთო? საული ღმერთისაგან ცხებული მსახურია. თუკი ის ჩემი წინააღმდეგია, რა შანსი გამაჩნია წარმატებისათვის? იგი მეფეა, ღმერთის კაცი, ღმერთის ერის მმართველი. რატომ დაუშვა ეს ღმერთმა?“

ისრაელის სამი ათასი საუკეთესო მეომართან ერთად საული სდევნიდა დავითს ერთი უდაბნოდან მეორეში, აგდებდა ერთი გამოქვაბულიდან მეორეში. მათ მხოლოდ ერთი მიზანი ამოძრავებდათ: დაეღუპათ დავითი.

იმ მომენტიდან დანაპირების მხოლოდ აჩრდილი თუ დარჩა. დავითი აღარ ცხოვრობდა სასახლეში და აღარ ჭამდა მეფის სუფრაზე. იგი ნესტიან გამოქვაბულებში ბინადრობდა და იკვებებოდა უდაბნოში მობინადრე ნადირების ნადავლის ნარჩენებით. ის აღარ იჯდა მეფის გვერდით, არამედ დევნილი გახლდათ იმ ხალხის მიერ, რომელნიც ოდესღაც მის მხარდამხარ იბრძოდნენ. მას არ გააჩნდა თბილი ლოგინი და არ ჰყავდა მსახურები, აღარ ესმოდა ქათინაურები კარისკაცებისაგან. მისი ცოლი სხვას მისცეს. და მან განიცადა, თუ რას ნიშნავს იყო განდევნილი მოხეტიალე, რომელსაც არა აქვს სამშობლო.

შენიშნეთ, რომ არა ეშმაკმა, არამედ ღმერთმა გადასცა დავითი საულს მზრუნველობისათვის. რატომ არის, რომ ღმერთმა უბრალოდ კი არ დაუშვა ყველაფერი, არამედ დაგეგმა? რატომ მოხიბლეს დავითი კეთილგანწყობილებით მხოლოდ იმიტომ, რომ შემდეგ უეცრად წაერთმიათ ეს? დავითისათვის ცდუნებების დრო დადგა. მას შეეძლო დაენყო ღრტვინვა და

სატანის სატყუარა

განწყინებულიყო არა მარტო საულზე, არამედ ღმერთზეც. მტანჯველი კითხვები აძლიერებდნენ ცდუნებას, რომ ეჭვქვეშ დამდგარიყო ღვთიური სიბრძნე და ღმერთის ჩანაფიქრი. საული ყოველ ღონეს ხმარობდა ამ ჭაბუკის მოსაკლავად და მისი უგუნურება იზრდებოდა. დავითი სასონარკვეთილი გახლდათ.

მღვდლებს ქალაქ ნობიდან ეგონათ, რომ დავითი მეფის მსახურია, ამიტომ, საცხოვრებლთა და საკვებით უზრუნველყვეს იგი და გოლიათის მახვილიც უბოძეს. მათ არ იცოდნენ, რომ დავითი საულს გაურბოდა. ხოლო როდესაც უფალს დაეკითხნენ მის შესახებ, გაგზავნეს იგი, რათა მეფის რისხვა არ დასტეხოდათ თავს. საულმა ეს რომ შეიტყო, განრისხდა. მან დახოცა უფლის ოთხმოცდახუთი უდანაშაულო მღვდელი და მთელი ქალაქი ნობი, კაცები, ქალები, ჭაბუკები, ჩვილები, ხარები, სახედრები და ცხვრები მახვილით მოსრა. მან უდანაშაულო ხალხისა და პირუტყვის მიმართ ჩაიდინა ის, რაც ყამალეკელების მიმართ უნდა მოემოქმედებინა. იგი მკვლელი გახდა. როგორ შეეძლო ღმერთს, ოდესღაც თავისი სულით ეკურთხებინა ასეთი ადამიანი? ერთხელ საულმა შეიტყო, რომ დავითი უდაბნო ენგადში იმყოფება და სამი ათას მეომართან ერთად მისკენ გაემართა. დევნის დროს იგი დასასვენებლად ერთი გამოქვაბულის შესასვლელთან გაჩერდა. საულმა არ იცოდა, რომ დავითი მის ზურგს უკან იმალებოდა. საულს გვერდით ელო სამეფო მოსასხამი. დავითი უჩუმრად გამოვიდა თავშესაფარიდან, მოაჭრა კიდე მოსასხამს და მიიმალა. მას შემდეგ, როცა საული გამოქვაბულიდან გამოვიდა, დავითმა თავყვანი სცა მას და უთხრა: „მამაჩემო, დააკვირდი შენი მოსასხამის კიდეს, ხელში რომ მიჭირავს ... ამაზე მიხვდი, რომ არ არის ჩემში ბოროტება და სივერაგე, არ შემიცოდავს შენს წინაშე; შენ კი მოსაკლავად მდევნი“ (1 მეფეთა 24:12).

დავითმა შეჰლაღადა საულს: „მამაჩემო! მამაჩემო!“ თქვენთვის რომ უფრო გასაგები იყოს, იგი შესძახოდა: „ნახე, როგორი გული მაქვს! იყავი ჩემთვის მამა. მე მჭირდება ხელმძღვანელი!“ – დავითის გული იმედით ცოცხლობდა.

სად არიან მამები?

მე მსმენია ასეთი შეძახილი ქრისტეს სხეულის მრავალრიცხოვანი მამაკაცებისა და ქალების გულებში. უმრავლეს

მამაჩემო, მამაჩემო!

შემთხვევაში ისინი არიან ახალგაზრდა ადამიანები, რომელთაც ღმერთისაგან მოწოდება მიიღეს. ისინი ღალატებენ მამაზე – ადამიანზე, რომელიც ასწავლის, შეიყვარებს, დაეხმარება და გაამხნევეს მათ. აი, რატომ თქვა ღმერთმა, რომ ის „შეარიგებს მამების (ლიდერების) გულს შვილების (ღმერთის ერის) გულთან და შვილების გულს მამების გულთან, რომ ჩემი მოსვლისას ქვეყანა შეჩვენებით არ შევშუსრო.“ (მალაქია 3:24).

1940-1950-იან წლებში ჩვენს ქვეყანას მოაკლდა მამები (მშობლები, ლიდერები ან მსახურები) და დღეს ჩვენი მდგომარეობა გაუარესდა. საულის მსგავსად, ლიდერები ჩვენს სახლებში, კორპორაციებში და ეკლესიებში, პირად მიზნებზე ფიქრით უფრო არიან დაკავებული, ვიდრე ახალგაზრდა თაობაზე ფიქრით.

ისინი ღმერთის ერს უყურებენ როგორც შესაძლებლობას, რომელიც შეიძლება მმართველობის განსახორციელებლად გამოიყენო, იმის ნაცვლად, რომ გამგებლობა გამოიყენონ როგორც უფლის ხალხისადმი მომსახურების საშუალება. ადამიანთა დაჭრილი ცხოვრებისა და გატეხილი გულების საფასურს თავიანთი ხელმძღვანელობის წარმატებით ამართლებენ. წარმატების მისაღწევად კი ასეთი ლიდერები საკუთარ სინდისთან მიდიან კომპრომისზე, სწირავენ სამართლიანობას, მონყალებას, პატიოსნებასა და სიყვარულს. მათი გადანყვეტილებები ფულს, ციფრებსა და მიღწევებს ეფუძნება. ეს კარს უღებს ადამიანთა მიმართ ისეთ მოპყრობას, როგორც დავითმა განიცადა. ბოლოს და ბოლოს, საულს ხომ მშვენიერი გამართლება ჰქონდა, მას თავისი სამეფო უნდა დაეცვა. ადამიანებთან მოპყრობის ასეთ ხერხს მრავალი ლიდერი მიმართავს და ამას სახარების გავრცელების მიზნებით ამართლებს.

რამდენმა ლიდერმა ხალხი დაეჭვების გამო დაკარგა. რატომ არიან ლიდერები ასეთი ეჭვიანები? იმიტომ, რომ არ ემსახურებიან ღმერთს. ისინი თავიანთ გამგებლობას ემსახურებიან. საულის მსგავსად, არ არიან დარწმუნებული თავიანთ მოწოდებაში და ამას დაეჭვება და სიამაყე შემოაქვს მათ გულებში. ისინი აღიარებენ სხვა ადამიანებში ღვთისმოსაობის უნარის არსებობას და მზად არიან გამოიყენონ მანამ, სანამ აწყობთ. საულს სიამოვნებდა დავითის წარმატება, ვიდრე არ დაინახა, რომ დავითი მისთვის საფრთხეს წარმოადგენს. ამის შემდეგ მან ის თანამდებობიდან ჩამოაქვეითა და ექებდა

სატანის სატყუარა

მიზეზს, რომ მოეკლა.

მე მქონია საუბარი მრავალ ახალგაზრდა მამაკაცთან და ქალთან, რომელნიც ეძებდნენ მას, ვისაც მიენდობოდნენ. მათ უნდოდათ ესწავლათ, დამორჩილებოდნენ ლიდერს, ეძებდნენ ვინმეს, ვინც მათი მამა გახდებოდა. მაგრამ ღმერთმა დაუშვა, რომ მათ გარიყულობა და ეულება ეგრძნოთ. ეს იმიტომ მოხდა, რომ ღმერთს სურდა წარმოეშვა მათში ის, რაც დავითში წარმოშვა. მოისმინეთ ყურადღებით, რას ამბობს სულიწმიდა.

დავითი შენუხებული იყო იმით, რომ საული მას ბოროტ და მემამბოხე ადამიანად თვლიდა. ის, ალბათ, იკვლევდა თავის გულს: „რაში ვტყუი? რატომ შებრუნდა ასე სწრაფად საულის გული ჩემს წინააღმდეგ?“ დავითმა იფიქრა, რომ თუ იგი შეძლებდა საულისათვის სიყვარულის დამტკიცებას, მეფე დაიბრუნებდა კეთილგანწყობას და მაშინ სამუელის წინასწარმეტყველება ახდებოდა. აი, რატომ შესძახა: „მე მირჩევდნენ, მომეკალი; მაგრამ დაგინდე. მხოლოდ შენს მოსასხამს მოვაჭერი კიდე, რათა გცოდნოდა და დაგენახა, რომ არ არის ჩემში ბოროტება და ვერაგობა.“ (იხ. 1 მეფეთა 24:11).

ადამიანებმა, რომლებმაც განიცადეს მამის ან ლიდერის მხრიდან განირვა, მიდრეკილნი არიან, ყველაფერში თავები დაიდანაშაულონ. ისინი მტანჯველად ფიქრობენ: „რა გავაკეთე? ნუთუ გული უწმინდური მქონდა? ვინ განაწყობა ლიდერის გული ჩემს წინააღმდეგ?“ შემდეგ გამუდმებით ცდილობენ თავიანთი უდანაშაულობა დამტკიცონ, რათა კვლავ მიღებულები გახდნენ. მაგრამ, რაოდენ სამწუხაროც არ უნდა იყოს, რაც უფრო გულმოდგინედ აკეთებენ ამას, მით უფრო გარიყულებად გრძნობენ თავს.

ვინ იძიებს შურს ჩემს გამო?

საულმა აღიარა დავითის კეთილშობილება, როცა დაინახა, რომ დავითს შეეძლო მისი მოკვლა, მაგრამ არ გააკეთა ეს. ამიტომ ის და მისი ხალხი წავიდნენ. დავითმა ალბათ იფიქრა: „ახლა მეფე აღმადგენს. წინასწარმეტყველება ახდება. ეჭვგარეშეა, იგი ხედავს ჩემს გულს და შეცვლის ჩემდამი დამოკიდებულებას.“

ასე სწრაფად არა, დავით! რამდენიმე დღის შემდეგ საულს აცნობეს, რომ დავითი კეცილში იმალება. საული ისევ დაედევ-

მამაჩემო, მამაჩემო!

ნა მას. თან ისევ სამი ათასი მეომარი წაიყვანა. დარწმუნებული ვარ, რომ ამან იმედი გაუცრუა დავითს. იგი მიხვდა, რომ საულს შეგნებულად და დამაჯერებლად სურს მისი მოკვლა. როგორ სასონარკვეთას გრძნობდა! საული იცნობდა დავითის გულს და მაინც გამოვიდა მის წინააღმდეგ. დავითმა აბიშა-ისტან ერთად შეაღწია საულის ბანაკში. მცველებიდან არავის არ უნახავს იგი, ვინაიდან ღმერთმა მათ ღრმა ძილი მოჰგვარა. ამ ორმა ადამიანმა ჯარისკაცებს შორის გაიარეს და მივიდნენ იმ ადგილას, სადაც საული ეძინა.

„უთხრა აბიშაიმ დავითს: ღმერთმა ჩაგაგდებინა დღეს შენი მტერი. ახლა ერთი დაკვრით დავაკლავ მინას, მეორე აღარ დამჭირდება“ (1 მეფეთა 26:8). აბიშაი თვლიდა, რომ დავითი დართავდა მას საულის მოკვლის ნებას. ჯერ ერთი, საულმა უმონყალოდ დახოცა ოთხმოცდა ხუთი უდანაშაულო მღვდელი და მათი ოჯახები! მეორე, საული გამოვიდა სამი ათასიანი ჯარით, რათა მოეკლა დავითი და მისი მიმდევრები. აბიშაი ასე მსჯელობდა: „თუ შენ პირველი არ მოკლავ მტერს, ის აუცილებლად მოგკლავს შენ. ეს თავდაცვაა. ნებისმიერი სამართლო გაამართლებს ამას!“ მესამე, ღმერთმა სამუელის მეშვეობით აკურთხა დავითი ისრაელის მეფედ. დავითი უნდა იღწვოდეს თავისი მემკვიდრეობისათვის, თუკი უნდა სამუელის წინასწარმეტყველების ასრულება დაინახოს. მეოთხე, ღმერთმა ღრმა ძილი მოჰგვარა მთელ ჯარს, რათა დავითი და აბიშაი პირდაპირ საულთან მისულიყვნენ. სხვა რისთვის გააკეთა ეს ღმერთმა? აბიშაის ეჩვენებოდა, რომ ეს ერთადერთი შანსია სამართლიანობის აღსადგენად. ყველა მიზეზი სარწმუნოდ გამოიყურებოდა. დავითი საულზე ოდნავ მაინც რომ ყოფილიყო განაწყენებული, იგი თავს მართლად იგრძნობდა და აბიშაის ნებას დართავდა, რომ საული შუბის ერთი დაკვრით დაეკლა მინაზე.

მოისმინეთ დავითის პასუხი: „...ნუ დალუბავ მას, რადგან უფლის ცხებულზე ხელის აღმმართველი დაუსჯელად არ გადარჩება ... უფალს ვფიცავ, თავად უფალი გაანადგურებს მას, ან მისი დღე მოაწევს და მოკვდება, ან საბრძოლველად წავა და დაილუპება. უფალმა დამიფაროს, რომ უფლის ცხებულზე ხელი აღვმართო.“ (1 მეფეთა 26:9,10,11).

დავითმა არ მოკლა მეფე, თუმცა საულმა დახოცა უდანაშაულო ხალხი და დავითის სიკვდილიც უნდოდა. დავითი შურს

სატანის სატყუარა

არ იძიებდა თვითონ, არამედ ღმერთს გადასცა ეს.

იოლი იქნებოდა ყველაფერი იქვე დაესრულებინათ. იოლი იქნებოდა დავითისათვის და ისრაელი ერისათვის. დავითმა იცოდა, რომ ხალხი ცხვრის ფარას ჰგავდა, რომელსაც მწყემსი არ ჰყავდა. მან იცოდა, რომ მგელი მათ ძარცვავდა საკუთარი ეგოისტური მიზნების დასაკმაყოფილებლად. მისთვის ძნელი იყო, არ დაეცვა თავი, მაგრამ უფრო ძნელი იყო უგუნური მეფისაგან არ დაეცვა ხალხი, რომელიც უყვარდა. დავითმა მიიღო ეს გადანყვეტილება, თუმცა იცოდა, რომ საული არ მოისვენებდა, ვიდრე მას არ მოკლავდა.

დავითმა მაშინ დაამტკიცა, რომ სუფთა გული ჰქონდა, როდესაც საული პირველად დაინდო. მაგრამ მაშინაც, როცა დავითს საულის მოკვლის მცირე შანსი მიეცა, მისთვის ხელი არ დაუკარებია. საული უფლის ცხებუელი გახლდათ და დავით-მაც ღმერთის სასამართლოს გადასცა იგი.

ბევრს აქვს დღეს ისეთივე გული, როგორც დავითს? ჩვენ დღეს აღარ ვკლავთ ფიზიკური მახვილით, მაგრამ ერთმანეთზე შურს ვიძიებთ სხვა სახის მახვილით – ენით. „სიკვდილ-სიცოცხლე ენის ხელშია...“ (იგავნი 18:21). ეკლესიები იყოფა, ოჯახები ინგრევა, ქორწინებები ირყევა და სიყვარული კვდება იმ სიტყვების ზენოლით, რომლებიც იმედების მსხვრევის შედეგად აღმოცენებული წყენით, გაღიზიანებითა და სიმწრით არის ნათქვამი. მეგობრებისაგან, ოჯახებისა და ლიდერებისაგან განანყენებულები, ვუმიზნებთ სიტყვებს, რომლებიც ნამახვილებულნი არიან გულისწყრომით, სიმწრითა და რისხვით. იქნებ ის ინფორმაცია, რომელსაც ვუზიარებთ, უტყუარი და ზუსტია, მაგრამ მოტივები გახლავთ არანმინდა.

იგავებში 6:16-19 ნათქვამია, რომ უფლისათვის საძულველია ძმათა შორის შუღლის მთესველი. როდესაც ვამბობთ სიმართლეს იმ მიზნით, რომ გავაფუჭოთ ურთიერთობები ან ვინმეს რეპუტაცია, ამით მაინც შეურაცხყოფას ვაყენებთ ღმერთს.

მიჰქანავს ღმერთი ჩემი ლიდერის ცოდვების გამხილვლად?

შვიდი წლის განმავლობაში ვენეოდი შემწეობის მსახურებას და ახალგაზრდების ხუცესი ვიყავი, ვიდრე ღმერთმა კარი გაგ-

მამაჩემო, მამაჩემო!

ვისხნა მე და ჩემს ცოლს ახლანდელი მსახურებისათვის. ახალგაზრდების ხუცესად ჩემი მსახურების დროს ჩვენს ეკლესიაში იყო ადამიანი, რომელსაც არ მოვწონდი არც მე და არც ჩემი ქადაგება. ჩვეულებრივ, ამის მსგავსი ფაქტები არ მანუხებდა, მაგრამ ეს ადამიანი გავლენას ახდენდა ეკლესიაში.

მე მწამდა, რომ ღმერთმა მომიწოდა მექადაგა ახალგაზრდებისათვის ღმერთის სიტყვა სინმინდესა და შემართებაზე. ამ ლიდერის ვაჟი ჩემს ჯგუფში იყო. ეს ახალგაზრდა ადამიანი სულ უფრო მეტ შვებას გრძნობდა გულში. ერთხელ იგი აცრემლებული მოვიდა ჩვენთან. იგი დანალვლიანებული გახლდათ, ვინაიდან მიხვდა, რომ ცხოვრების ის წესი, რომელსაც ის თავის სახლში ხედავდა, არ შეესაბამებოდა იმას, რასაც მოვუწოდებდი მას და სხვა ახალგაზრდებს.

აღმოჩნდა, რომ პირადმა კონფლიქტებმა შეაგულიანეს მამამისი მიელო მტკიცე გადანყვეტილება, რომ თავიდან მოვეშორებინე. იგი მივიდა უფროს ხუცესთან, რათა ჩემი სანინალმდეგო ცრუ ბრალდებებით მისი რისხვა გამოენვია. შემდეგ ის ჩემთან მოვიდა და მითხრა, თუ რამდენად სანინალმდეგოდ არის, ვითომ, უფროსი ხუცესი განწყობილი ჩემს მიმართ და რომ თვითონ, პირადად, მხარს მიჭერს მე. დაიწყო კრიტიკული შენიშვნების გამოთქმა, რომლებიც გადაკვრით ჩემზე მიუთითებდნენ. ის ადამიანი მილიმოდა, მაგრამ ჩემს განადგურებას ცდილობდა. ახალგაზრდული ჯგუფის რამოდენიმე წევრმა მითხრა, რომ თითქოს ჩემი დათხოვნა სურდათ. ამ ამბებს იმ ადამიანის ვაჟი ავრცელებდა, თანაც ამას აკეთებდა არა ბოროტი განზრახვით, არამედ იმეორებდა იმას, რაც შინ ესმოდა. ამან განმარისხა და დამაბნია. მივედი იმ ადამიანთან და მან აღიარა, რომ ავრცელებდა ამ ინფორმაციას, იმეორებდა რა უფროსი ხუცესის აზრს.

გადიოდა თვეები და მეჩვენებოდა, რომ სიტუაციის შეცვლა უბრალოდ შეუძლებელი გახლდათ. მან ყველა კავშირი განწყობა ჩემსა და უფროს ხუცესს შორის, ვინაიდან მასთან შეხვედრის შესაძლებლობა არ მეძლეოდა. ეს მეხებოდა არა მარტო მე, არამედ ყველა ხუცესს, რომელნიც ამ ადამიანის უმონყალობაში მოხვდნენ. ჩემი ოჯახი გამუდმებულ ზენოლას განიცდიდა. არ ვიცოდით, დავრჩებოდით ამ ეკლესიაში თუ გავგაგდებდნენ. ვიყიდეთ სახლი, ჩემი ცოლი ფეხმძიმედ იყო, და წასასვლელი არსად გვექონდა. მე მწამდა, რომ ღმერთმა

სატანის სატყუარა

მომიყვანა ამ ეკლესიაში და არ მინდოდა იქედან წასვლა.

ჩემი ცოლი საშინლად ნერვიულობდა. „ძვირფასო, ვიცი, რომ ისინი შენს დათხოვნას აპირებენ. ყველა ამას მეუბნება.“

„მათ არ დაუჭირავებიათ და ვერ დამითხოვენ ღმერთის თანხმობის გარეშე“, – ვეუბნებოდი მეუღლეს. მას ეგონა, რომ უარს ვამბობდი მდგომარეობის ფხიზლად შეფასებაზე და გონს მოსვლას მთხოვდა.

ბოლოს შევიტყვე, რომ მიღებულია გადაწყვეტილება ჩემს დათხოვნაზე. უფროსმა ხუცესმა გამოუცხადა ეკლესიას, რომ ახალგაზრდულ ჯგუფში ცვლილებები მოხდებოდა. აქამდე არც კი მისაუბრია მასთან იმ ლიდერთან კონფლიქტის შესახებ. მითხრეს, რომ მას და იმ ადამიანს მეორე დღეს შევხვდებოდი. ღმერთმა ძალიან კონკრეტულად შთამაგონა, რომ არ დამეცვა თავი.

როცა მეორე დღეს ჩემს ხუცესს შევხვდი, გამიკვირდა, როცა დავინახე, რომ იგი მარტო იჯდა თავის ოფისში. მან შემომხედა და მითხრა: „ჯონი, ღმერთმა გამოგზავნა ამ ეკლესიაში. არ გაგიშვებ აქედან.“ შვება ვიგრძენი. ღმერთმა სულ ბოლო მომენტში დამიცვა.

„რატომ არის ეს ადამიანი შენს წინააღმდეგ განწყობილი? – მეკითხებოდა ხუცესი. – მიდი მასთან და მოაგვარეთ ურთიერთობები.“

ამ შეხვედრის შემდეგ მივიღე ნერილობითი მტკიცება გადაწყვეტილებისა, რომელიც იმ ლიდერმა მიიღო ჩემს მსახურებასთან მიმართებით. ეს საბუთი მის ნამდვილ მოტივებს ამხელდა. მე მზად ვიყავი იგი უფროს ხუცესთან წამელო.

იმ დღეს მუხლი მოვიდრიკე და 45 წუთის განმავლობაში ვლოცულობდი. ვცდილობდი უხერხულობის გრძნობა გადამეღალახა. ვამბობდი: „ღმერთო, ეს ადამიანი უკანონო და უპატიოსნოა. საჭიროა მისი გამოაშკარავება. იგი დამანგრეველი ძალაა ამ მსახურებაში. უნდა ვუამბო ხუცესს, თუ ვინ არის იგი სინამდვილეში!“ მე განვაგრძობდი ჩემი თავის დარწმუნებას იმაში, რომ საჭიროა მისი მხილება: „ყველაფერი, რასაც მოვასენებ, დოკუმენტები და ფაქტებია, და არა ემოციები. ეს რომ არ შეჩერდეს, უკანონობა გაუფდება მთელს ეკლესიას.“

ბოლოს, შენუხებულმა, ვთქვი: „ღმერთო, შენ არ გსურს, რომ იგი ვამხილო, სწორად გაგიგე?“ როდესაც ეს სიტყვები წარმოვთქვი, ღმერთის მშვიდობამ აავსო ჩემი გული. გამიკვირ-

მამაჩემო, მამაჩემო!

და, უფალს არ სურდა რომ რაიმე მომემოქმედებინა, ამიტომ გადავაგდე ეს დამამტკიცებელი საბუთი. მოგვიანებით, როდესაც უფრო ობიექტურად შევხედე სიტუაციას, მივხვდი, რომ საკუთარი თავის გამო შურისძიება უფრო მინდოდა, ვიდრე ვინმეს დაცვა ეკლესიაში. აი, სინამდვილეში რა მინდოდა მაშინ. ჩემი თავი იმაში დავარწმუნე, რომ ეგოისტური მოტივები არ მქონდა. ინფორმაცია (რომელიც მინდოდა მეცნობებინა) ზუსტი იყო, მაგრამ მოტივები – უწმინდური.

გავიდა დრო და ერთხელაც, როდესაც სამსახურში წასვლამდე ვლოცულობდი ეკლესიის გვერდით, მოვიდა ის ლიდერი, რომელსაც ჩემგან თავის დაღწევა სურდა. ღმერთმა მითხრა, რომ მივსულიყავი მასთან და შევრიგებოდი. მაშინვე თავის მართლება დავიწყე: „არა, უფალო, თვითონ უნდა მომიახლოვდეს. ის არის ყველაფერში დამნაშავე.“ მე ვაგრძელებდი ლოცვას, მაგრამ უფალი დაჟინებით მთხოვდა, რომ დაუყოვნებლივ მივესულიყავი მასთან და შევრიგებოდი. ვიცოდი, რომ ამას ღმერთი ამბობდა. ოფისიდან ტელეფონით დავურეკე და მივედი მასთან. მაგრამ, ის, რაც ვთქვი და როგორც გავაკეთე, სრულიად განსხვავდებოდა იმისგან, თუ როგორ ვიტყოდი ამას, ღმერთი რომ არ დამლაპარაკებოდა.

სრულიად გულწრფელად ვთხოვე პატიება. „მე ვაკრიტიკებდით და გასამართლებდით,“ – ვალიარე მე. ის მაშინვე მოლბა და შემდეგ ერთი საათი ვსაუბრობდით. იმ დღიდან ჩემს მიმართ მისი შეტევები შეწყდა, თუმცა პრობლემები, რომლებიც მას სხვა ხუცესებთან ჰქონდა, დარჩა.

ექვსი თვის შემდეგ, როდესაც ამერიკის საზღვრებს გარეთ ვმსახურობდი, ყველა ბოროტება, რომლებსაც ეს ადამიანი სჩადიოდა, გამოაშკარავდა და ცნობილი გახდა უფროსი ხუცესისათვის. ის, რასაც იგი აკეთებდა, ბევრად უარესი იყო იმაზე, რაც ჩემთვის მის შესახებ იყო ცნობილი. იგი დაუყოვნებლივ დაითხოვეს. სასამართლო შედგა, ოღონდ ჩემი ხელით არა. რაც ჩემთვის უნდოდა, თვითონ მას მოენია. ოღონდ, როცა მას ეს შეემთხვა, ბედნიერი არ ვყოფილვარ. გული შემტკიოდა მასზე და მის ოჯახზე. მესმოდა მისი ტკივილი, რადგან თვითონ განვიცადა იგი. მე მას ექვსი თვის წინ ვაპატიე, და ახლა მიყვარდა იგი და ცუდს არ ვუსურვებდი. ის რომ დაეთხოვათ ერთი წლის წინ, მაშინ, როდესაც განრისხებული ვიყავი მასზე, ვიზეიმებდი. მაგრამ იმ მომენტში ვიცოდი, რომ სრულიად არ

სატანის სატყუარა

ვიყავი მასზე ნაწყენი. მორჩილება და შურისძიებაზე უარის თქმა გახლდათ გასაღები, რომელმაც გამანათავისუფლა ჩემი ციხიდან, რომლის სახელწოდებაც „წყენა“.

ერთი წლის შემდეგ აეროპორტში ვნახე. მე ღვთიური სიყვარულით ვიყავი სავსე. მივირბინე და მოვეხვიე. გულწრფელად გამიხარდა, როდესაც მან მითხრა, რომ უკვე რიგზე აქვს ყველაფერი. მე რომ არ მივსულიყავი მასთან და თავმდაბლობა არ გამომეჩინა მის ოფისში, თვალეში ვერ შევხედავდი იმ დღეს, აეროპორტში. იმ მომენტიდან რამდენიმე წელი გავიდა, მაგრამ მე მიყვარს ის და გულწრფელად მსურს ღმერთის ნებაში ვიხილო.

დავითი ბრძენი იყო, როდესაც გადანყვიტა ნება დაერთო ღმერთისათვის, მოსამართლე ყოფილიყო და დაეცვა იგი. თქვენ იკითხავთ: „ვინ გამოიყენა ღმერთმა იმისათვის, რომ გაესამართლებინა თავისი მსახური, საული?“ ფილისტიმელები. საული ვაჟიშვილებთან ერთად ბრძოლის ველზე დაიღუპა, როდესაც ფილისტიმელებს ებრძოდა. დავითმა რომ ეს შეიტყო, არ გახარებია. ის ატირდა.

ერთმა ადამიანმა დაიკვება დავითთან, რომ საული საბოლოოდ მოსპო. ის იმედოვნებდა, რომ ამით დავითის კეთილგანწყობილებას მოიპოვებდა, მაგრამ ამ ამბავმა სანინააღმდეგო შედეგი გამოიღო. „როგორ გაბედე და აღმართე ხელი უფლის ცხებულის დასალუპად?“ – ჰკითხა დავითმა. მან ბრძანა, რომ მოეკლათ ეს კაცი (იხ. 2 მეფეთა 1:14-15).

„ამ გოდებით გოდებდა დავითი საულსა და მის ძეზე, იონათანზე“ (2 მეფეთა 1:17). და უბრძანა ხალხს არ მოეთხროთ და არ გაემხილათ ფილისტიმელთა ქალაქებში. „...როგორ დაეცნენ ვაჟკაცები“ ისრაელისა, რათა მტერს არ ეზიებოდა. მან გამოაცხადა, რომ არ ყოფილიყო წვიმა და მოსავალი იმ ადგილას, სადაც მოკლეს საული და მოუხმო ისრაელს, ეგლოვა მასზე. ეს აშკარად არ გახლავთ ნაწყენი ადამიანის გული. ნაწყენი ადამიანი იტყოდა: „მან დაიმსახურა ეს!“ დავითმა არ ამოხოცა საულის სახლეულის დარჩენილი თესლი. ამის ნაცვლად მათ მიმართ ნყალობა გამოიჩინა. უბოძა მინები და საკვები, ხოლო ერთ-ერთ შთამომავალს მეფის სუფრასთან ჯდომის პატივი მიაგო. ჰგავს ეს ნაწყენი ადამიანის საქციელს?

დავითი განწირული გახლდათ იმ ადამიანის მიერ, ვინც მამობრივად უნდა მოქცეოდა, მაგრამ საულის სიკვდილის შემ-

მამაჩემო, მამაჩემო!

დეგაც დავითი მისი ერთგული დარჩა. ადვილია იყო ერთგული ლიდერის ან მამისა, რომელსაც უყვარხარ, მაგრამ განა ადვილია იმის ერთგული დარჩე, ვინც შენს დალუპვას ცდილობს? იქნებით თქვენ ღმერთისათვის სასურველი კაცი ან ქალი, თუ შურისგებას შეეცდებით?

სამართლიანია, როდესაც ღმერთი
იძიებს შურს თავისი მონებისათვის,
მაგრამ უსამართლოა, როდესაც
ღმერთის მონები თვითონ
იძიებენ შურს

თავი 5

როგორ იბაღებინან სულიერი მოხეტიალეები

„...ღმერთმა დამიფაროს, რომ ასეთი საქმე ვუყუო ჩემს ბატონს, უფლის ცხებულს! ხელს როგორ აღვმართავ მასზე, რადგან უფლის ცხებულია იგი! გაკიცხა თავისი კაცები დავითმა და ნება არ მისცა, თავს დასხმოდნენ საულს.“

1 მეფეთა 24:7-8

ნინა თავში განვიხილეთ, რა ცუდად ექცეოდა დავითს ადამიანი, რომლისგანაც იგი მამობრივ მოპყრობას მოელოდა. დავითი ცდილობდა გაეგო, სახელდობრ, რაში მოიქცა არასწორად. რას შეეძლო საულის გული მის წინააღმდეგ განეწყო და როგორ შეიძლებოდა მისი კეთილი განწყობის კვლავ დაბრუნება? დავითმა დაუმტკიცა საულს ერთგულება იმით, რომ დაინდო მისი სიცოცხლე, თუმცა მეფე თვითონ არ სწყალობდა დავითს.

დავითი მიწამდე თავდახრილი ევედრებოდა საულს: „გაიგე და მიხვდი, რომ არ არის ჩემში ბოროტება და სივერაგე, არ შემიცოდავს შენს წინაშე.“

დავითმა შვება იგრძნო, როდესაც თავის ლიდერს ერთგულება დაუმტკიცა. მოგვიანებით მან უფრო მტანჯველი სიბრძნე შეიტყო: საულს უწინდებურად მისი დალუპვა სურდა. მაგრამ დავითმა უარი თქვა ხელი აღვმართა იმაზე, ვინც მის სიკვდილს ეძებდა, თუმცა ღმერთმა მთელ ჯარს ღრმა ძილი მოჰგვარა და დავითს მისცა მეგზური, რომელიც მას საულის მოკვლის ნებართვას სთხოვდა. მაგრამ დავითი როგორღაც გრძნობდა, რომ ეს მძინარე ჯარი სხვა მიზანს ემსახურებოდა. ამით გამოიცადა დავითის გული.

სატანის სატყუარა

ღმერთს სურდა დაენახა, ჩაიდენდა დავითი მკვლევლობას, საულის მსგავსად, რათა დაედგინა და განემტკიცებინა თავისი მეფობა. თუ საშუალებას მისცემდა ღმერთს სიმართლით განემტკიცებინა მისი ტახტი საუკუნოდ.

„შურს ნუ იძიებთ თქვენთვის, საყვარლებო, არამედ ადგილი მიეცით უფლის რისხვას, ვინაიდან წერია: „ჩემია შურისგება და მე მივაგებ, – ამბობს უფალი“.
(რომაელთა 12:19)

სამართლიანია, როცა ღმერთი იძიებს შურს თავისი მონები-სათვის. მაგრამ, უსამართლოა, როცა ღვთის მონები თვითონ იძიებენ შურს. საული იყო ადამიანი, რომელიც თვითონ იძიებდა შურს თავისთვის. იგი თოთხმეტი წლის განმავლობაში დევნიდა დავითს, პატიოსან ადამიანს. მან დახოცა მღვდლები და მათი ოჯახები.

იმ დროს, როცა დავითი მძინარე საულის წინ იდგა, იგი მნიშვნელოვანი გამოცდის წინაშე იმყოფებოდა. ამით გამოჩნდებოდა დავითის ქრისტიანული გულის ზრახვანი. მწყემსის უწინდელი კეთილშობილება, თუ „მეორე“ საულის არაგულწრფელობა და უნამუსობა. დარჩება იგი ღმერთის სათნო მამაკაცად? ბევრად იოლია საკუთარ ხელში აიყვანო ყველაფერი, იმის ნაცვლად, რომ დაელოდო, როდის აღსრულდება ღვთიური სამართლიანობა.

ღმერთი ცდის თავის მსახურებს მორჩილებით. იგი სპეციალურად გვაყენებს ისეთ სიტუაციებში, როცა გვგონია, რომ რელიგიისა და საზოგადოების ნორმები ჩვენს ქცევებს ამართლებენ. იგი შესაძლებლობას აძლევს სხვებს, განსაკუთრებით მათ, ვინც ჩვენი ახლობელია, რომ წაგვაქეზონ და თავდაცვისაკენ მოგვინდონ. მაგრამ ეს ღვთიური გზა არ გახლავთ. ეს არის ამა ქვეყნიური სიბრძნის გზა, მინიერი და ხორციელი გზა.

როდესაც ვფიქრობდი ჩემს ზევით მდგომი ლიდერის მხილებაზე, მახსოვს, როგორ ვებრძოდი აზრს, რომ, თუ მას არ ამხელდნენ, იგი შეძლებდა ბოროტება მიეყენებინა სხვებისთვის. მაშინ ასე ვფიქრობდი: „მე ხომ მხოლოდ სიმართლეს გავახმაურებ. მე თუ არ გავაკეთებ ამას, მაშ როგორ შეწყდება ეს?“ სხვა ადამიანებიც მირჩევდნენ და მაქეზებდნენ, მემხილებინა იგი.

როგორ იბადებინან სულიერი მოხატიალეები

მაგრამ დღეს ვიცი, რომ ღმერთმა მაშინ ის წერილობითი სამხილი მხოლოდ ერთი მიზნით ჩამიგდო ხელში: რათა გამოვეცადე. გავხდები ისეთივე ადამიანი, როგორც ის, ვინც ჩემს დაღუპვას ესწრაფვოდა? თუ ადგილს მივცემდი ღვთიურ სასამართლოს ან წყალობას, იმ შემთხვევაში, თუკი ის ადამიანი მოინანიებდა?

როგორ შეუძლია ღმერთს, ზნეობრივად დაცემულ ლიდერების გამოყენება?

მრავალი ადამიანი კითხულობს: „რატომ უმორჩილებს ღმერთი ადამიანებს იმ ლიდერების ხელმძღვანელობას, რომელიც სერიოზულ შეცდომებს უშვებენ, ხანდახან კი სრულიად უკანონოები არიან?“

შეხედეთ სამუელის ბავშვობას (1 მეფეთა 2-5), ღმერთმა (არა ეშმაკმა) ეს ახალგაზრდა დაუმორჩილა უზნეო მღვდლის, ელის და მისი ორი ურჯულო ვაჟის, ასევე მღვდლების, ხოფნისა და ფინხასის, ხელმძღვანელობას. მათ ეშმაკობითა და ძალით მიჰქონდათ შესანიშნავი და მრუშობდნენ იმ ქალებთან, რომელიც შესაკრებელი კარვის შესასვლელთან იკრიბებოდნენ.

შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ, რომ იმ მსახურს ექვემდებარებით, რომელიც ცხოვრების ასეთ წესს მისდევს? მსახურს, რომელიც იმდენად უგრძობი იყო სულიწმიდის მიმართ, რომ ვერ გაარჩია მლოცველი ქალი და სიმთვრალეში დაადანაშაულა! ადამიანს, იმდენად ხორციელს, რომ საშინლად მსუქანი იყო; იმდენად გულგრილს, რომ არ აჩერებდა თავის ვაჟებს, რომელიც პირდაპირ ეკლესიაში მრუშობდნენ.

ქრისტიანების უმრავლესობა დღეს შეურაცხყოფილად იგრძნობდნენ თავებს და სხვა ეკლესიას მოძებნიდნენ. ისინი უამბობდნენ ყველას ყოფილი ხუცესებისა და ლიდერების უკანონო ცხოვრების წესის შესახებ. მე მომწონს ის, რაც ნათქვამია ყმანვილ სამუელზე, რომელიც ასეთ გარყვნილებას შორის ცხოვრობდა: „ყრმა სამუელი უფალს ემსახურებოდა ელისთან ...“ (1 მეფეთა 3:1).

მაგრამ უზნეობამ პიკს მიაღწია: „... უფლის სიტყვა იშვიათი იყო იმ ხანებში, ხილვები არ იყო ხშირი“ (1 მეფეთა 3:1). გეგონებოდა, რომ ღმერთი შორს იყო მთელი ებრაელი ხალხისაგან. ღმერთის ლამპარი ეს-ესაა უნდა ჩამქრალიყო უფლის

სატანის სატყუარა

სახლში. მაგრამ ეძებდა სამუელი თაყვანისცემისათვის სხვა ადგილს? დადიოდა იგი უხუცესებთან, რათა მათ წინაშე ემხილებინა ელის და მისი ვაჟების უკანონო ქმედებები? შექმნა მან კომიტეტი, რათა ხუცესობიდან გადაეყენებინა ელი და მისი ვაჟები? არა, იგი უფალს ემსახურებოდა!

სამუელი იქ ღმერთმა დააყენა და ის არ იყო პასუხისმგებელი ელის და მისი ვაჟების საქციელზე. იგი მათი ხელმძღვანელობის ქვეშ იმყოფებოდა არა იმისათვის, რომ გაესამართლებინა, არამედ იმიტომ, რომ ემსახურა მათ წინაშე. მან იცოდა, რომ ელი ღვთის მონა იყო და უწყოდა, რომ ღმერთი მოაგვარებდა საქმეს თავის მსახურთან.

შვილებს არ ძალუძთ მამების გამოსწორება. მამებს აკისრიათ პასუხისმგებლობა, რომ ასწავლონ შვილებს და გამოასწორონ ისინი. ჩვენ იმათთან უნდა გვქონდეს საქმე, ვინც ღმერთმა გამოგზავნა, რათა გვასწავლოს. ეს არის ჩვენი პასუხისმგებლობა, ჩვენი ვალი. ხოლო მათ, ვინც ჩვენი დონისაა, უნდა ვამხნევებდეთ და შევავაგონებდეთ, როგორც ძმებს. მაგრამ ამ თავში, როგორც წინა თავში, განვიხილავ ჩვენს რეაქციას იმათ საქციელზე, ვინც ჩვენს ხელმძღვანელადაა დაყენებული.

სამუელი ემსახურებოდა ღმერთისაგან დაყენებულ მსახურს ისე კარგად, როგორც შეეძლო მისი გასამართლებისა და გამოსწორების მიზნების გარეშე. ერთად ერთხელ წარმოთქვა მან სიტყვა, როდესაც ელი მივიდა მასთან და სთხოვა, მოეთხორო, თუ რა წინასწარმეტყველება მისცა ღმერთმა გასულ ღამეს. მაგრამ იმ მომენტშიც კი, ეს იყო გამოსასწორებელი სიტყვა არა სამუელისაგან, არამედ ღმერთისაგან. ხალხის უმრავლესობამ, რომ მიიღოს ეს ჭეშმარიტება, ჩვენი ეკლესიები სრულიად შეიცვლებოდნენ.

ეკლესიები კაფეტარიები არ ბახლავთ

ხშირად ადამიანები მაშინვე ტოვებენ ეკლესიას, როგორც კი რაიმე ნაკლს შეამჩნევენ ხელმძღვანელობას. შეიძლება ისინი უკმაყოფილონი არიან იმით, თუ როგორ აგროვებს ხუცესი შესანიშნავებს, ან იმით, როგორ იხარჯება ფული ან არ მოსწონთ ის, რასაც ხუცესი ქადაგებს, ისინი მიდიან ეკლესიიდან. ხუცესი ან მიუკარებელი ან ზედმეტად მოურიდებელია. ამ სიას ბოლო არ უჩანს. იმის ნაცვლად, რომ სიძნელებთან

როგორ იზადებინან სულიერი მოხეტიალეები

შეჯახებისას, იმედი შეინარჩუნონ, გარბიან იქ, სადაც მათი აზრით, კონფლიქტები არ არის.

მოდით დავეთანხმოთ იმას, რომ იესო გახლავთ ერთადერთი სრულყოფილი ხუცესი. რატომღა გავურბივართ მაშინვე სიძნელეებს, იმის ნაცვლად, რომ პირისპირ შევხვდეთ და გამოვარკვიოთ ისინი? როდესაც არ შეგვიძლია კონფლიქტებში გარკვევა, ჩვეულებრივ, გავნანწყენებით ხოლმე. ხანდახან ვამბობთ, რომ ჩვენი წინასწარმეტყველური მსახურება არ მიიღეს. შემდეგ დავდივართ ერთი ეკლესიიდან მეორეში, ვეძებთ საკრებულოს, რომელსაც უნაკლო ხელმძღვანელობა ჰყავს.

მთელი ჩემი სიცოცხლის მანძილზე, მე მხოლოდ ორი ეკლესიის წევრი ვიყავი სხვადასხვა შტატებში (თოთხმეტი წლის განმავლობაში). მქონდა ორზე მეტი (ფაქტიურად კი, ძალიან ბევრი) შესაძლებლობა გავნანწყენებულიყავი ჩემს ხელმძღვანელობაზე (ამასთან, უმეტესად ისინი ჩემი დანაშაულის ან უსუსურობის გამო იყვნენ წარმოშობილნი). მქონდა შანსები კრიტიკული და გამკიცხავი ვყოფილიყავი ჩემი ხელმძღვანელობის მიმართ. მაგრამ პრობლემები არ მოგვარდებოდა ეკლესიიდან წასვლით. ერთხელაც, როდესაც მძიმე მდგომარეობაში ვიყავი, უფალი დამელაპარაკა ბიბლიის მუხლით:

თუკი ოდესმე მიატოვებ ეკლესიას, მინდა, რომ ეს მხოლოდ ასე გააკეთო:

„რადგან სიხარულით გახლავთ და მშვიდობით იქნებით ნატარები“ ... (ესაია 55:12)

ქრისტიანების უმრავლესობა ასე არ მიდის ეკლესიიდან. ისინი ფიქრობენ, რომ ეკლესიები არაფრით განსხვავდებიან კაფეტერიებისაგან, ამიტომ, შეუძლიათ ამოირჩიონ ნებისმიერი, რომელიც მოუნდებათ! ისინი თვლიან, რომ სრული ნება გააჩნიათ იყვნენ ეკლესიაში იქამდე, ვიდრე იქ პრობლემები არ წარმოიშობა. მაგრამ ეს სრულიადაც არ გახლავთ ის, რასაც ბიბლია გვასწავლის. თქვენ არ წყვეტთ, რომელ ეკლესიაში წახვიდეთ. ღმერთი წყვეტს ამას! ბიბლიაში არ წერია: „ღმერთმა განალაგა ასოები სხეულში თითოეული მათგანი, როგორც მათ ნებავდათ.“ არამედ მასში ნათქვამია: „და აჰა, ღმერთმა განალაგა ასოები სხეულში თითოეული მათგანი, რო-

სატანის სატყუარა

გორც ნებავდა.“ (1 კორინთელთა 12:18).

გახსოვდეთ, რომ თუ იმყოფებით იმ ადგილას, სადაც ღმერთს უნდა რომ გხედავდეთ, ეშმაკი შეეცდება კონფლიქტების მეშვეობით გამოგაძევოთ იქიდან. თუკი მას გამოუვა ეს, იგი გამარჯვებას ზეიმობს. ხოლო თუ თქვენ ძლიერი წინააღმდეგობის დროსაც არ მიატოვებთ ღმერთის მიერ მიჩენილ ადგილს, ამით ჩაშლით ეშმაკის გეგმებს.

მსჯავრის დაღების ცღუნება

უკვე რამდენიმე წელი ვმსახურობდი ერთ ეკლესიაში. ჩვენი ხუცესი ერთ-ერთი კარგი მოქადაგე გახლდათ ამერიკაში. როდესაც თავდაპირველად დავინყე ამ ეკლესიაში სიარული, პირდაღებული ვიჯექი, ვტკბებოდი ბიბლიური სწავლების ძალით, რომელიც მისი ბაგეებიდან გამოდიოდა. დროთა განმავლობაში შევუდექი ხუცესთან მსახურებას და იმდენად დაფუახლოვდი, რომ შემძლო მისი ყველა წუნი და ნაკლი დამენახა. ეჭვი შემეპარა მსახურებასთან მიმართებით მისი გადანყვეტილებების სისწორეში. დავინყე მისი გაკრიტიკება და გასამართლება. წყენა მტანჯავდა. ის ქადაგებდა, მე კი არავითარ აღმაფრენასა და ცხებულებას არ ვგრძნობდი. მისი ქადაგებები აღარ ეხებოდნენ ჩემს გულს და აღარ მეხმარებოდნენ.

სხვა ცოლ-ქმარი, ვისთანაც ვმეგობრობდით, ასევე ეკლესიის სამტატო თანამშრომლები იყვნენ და თითქოს, ისინიც იმას ამჩნევდნენ, რასაც მე. ღმერთმა გაიყვანა ისინი ეკლესიიდან და მათ ცალკე მსახურება წამოიწყეს. ერთხელ მე და ჩემი მეუღლე სტუმრად მიგვიწვიეს. იცოდნენ რა ჩვენი ბრძოლები-სა და განცდების შესახებ, გვამხნეებდნენ და გვირჩევდნენ ჩვენს ცხოვრებაში ღმერთის მოწოდების შესაბამისად მოქცეულიყავით. ისინი გვიამბობდნენ ყველა მარცხისა და შეცდომის შესახებ, რომლებიც ჩაიდინეს ხუცესმა, მისმა ცოლმა და ეკლესიის ხელმძღვანელობამ. ჩვენ, ერთად შეკრებისას, თავებს უიმედოდ და მახეში გაბმულებად ვგრძნობდით.

გვეჩვენებოდა თითქოს ეს წყვილი გულწრფელად ზრუნავდა ჩვენს კეთილდღეობაზე. მაგრამ ეს მსჯელობანი მხოლოდ ამძაფრებდნენ ჩვენს უკმაყოფილებასა და წყენას, ცეცხლზე ნავ-

როგორ იბადებინან სულიერი მოხეტიალეები

თის დასხმით. როგორც ნათქვამია იგავში 26:20: „სადაც შემა არ არის, ცეცხლი ჩაქრება, სადაც ენატანია არ არის, შუღლს ბოლო ედება.“ ის, რასაც ისინი გვეუბნებოდნენ, სიმართლე გახლდათ, მაგრამ ეს ყველაფერი ღმერთის თვალში არ იყო სწორი, ვინაიდან ფიჩხს უმატებდა წყენის ცეცხლს.

„ჩვენ ვიცით, რომ შენ ღმერთის კაცი ხარ, – მეუბნებოდნენ ისინი. – აი, რატომ გაქვს ეს პრობლემები ეკლესიაში.“ მათი სიტყვები ძალიან სასიამოვნოდ ჟღერდა.

მე და ჩემმა ცოლმა უთხარით ერთმანეთს: „კმარა. საშინელ სიტუაციაში აღმოვჩნდით. უნდა გავიდეთ ამ ეკლესიიდან. მეგობრებს უყვარვართ. ისინი კარგ სულიერ დამრიგებლობას გაგვინევენ. ხალხი მათ ეკლესიაში მიგვიღებს ჩვენ და იმ მსახურებას, რომელიც ღმერთმა მოგვცა.“

ჩვენ ნავედით ეკლესიიდან და დავინწყეთ სიარული იმ ეკლესიაში, რომელსაც ეს ცოლ-ქმარი ხელმძღვანელობდა, მაგრამ ეს რამოდენიმე თვე გრძელდებოდა. თუმცა გადავწყვიტეთ, რომ შევძელით პრობლემებს გავქცეოდით, შევნიშნეთ, რომ ჩვენში შინაგანი დისკომფორტი გრძელდებოდა. არ განვიცდით სიხარულს სულში. ჩვენ გვბოჭავდა შიში, რომ ისეთები გავხდებოდით, როგორც ისინი, ვინც ცოტა ხნის წინ მივატოვეთ. გვეჩვენებოდა, რომ რასაც ვაკეთებდით, ჩვენს მიერ იძულებით და არაბუნებრივად სრულდებოდა. არ შეგვეძლო სულის ნაკადში შესვლა. ახლა ახალ ხუცესთან და მის ცოლთან დაიძაბა ჩვენი ურთიერთობები.

ბოლოს და ბოლოს შევიგნე, რომ უნდა დავბრუნდე ჩვენს ეკლესიაში. გავაკეთეთ ეს და ვიგრძენით, რომ ახლა ისევ ვიმყოფებით ღმერთის ნებაში, თუმცა გარეგნულად ჩანდა, რომ სხვა ადგილას უფრო მეტად მიგვიღებდნენ და შეგვიყვარებდნენ.

შემდეგ ღმერთმა მითხრა: „ჯონი, მე არასოდეს მითქვამს, რომ ამ ეკლესიიდან გასულიყავი. ეკლესიიდან შენ წყენის გამო ნახვედი!“

კონფლიქტში დამნაშავენი ვიყავით ჩვენ და არა სხვა ხუცესი და მისი ცოლი. მათ ესმოდათ ჩვენი და ცდილობდნენ იგივე საკითხები თავიანთ გულებში გადაეჭრათ. როცა თქვენ არ იმყოფებით ღმერთის ნებაში, არ იქნებით კურთხევა და დახმარება არც ერთი ეკლესიისათვის. როდესაც ღმერთის ნების გარეთ ხართ, ყველაზე კარგი ურთიერთობებიც კი დაძაბული

სატანის სატყუარა

და არაბუნებრივი იქნება. მე და ჩემი ცოლი მაშინ ღმერთის ნებიდან გამოვედით.

განანყენებული ადამიანები არასწორად რეაგირებენ ვითარებებზე და აკეთებენ იმას, რაც მხოლოდ გარეგნულად ჩანს სწორი, მაგრამ არ არის შთაგონებული ღმერთისაგან. ჩვენ მონოდებულნი ვართ არა საიმისოდ, რომ ჩვენს ემოციებში ვიხარებოდეთ, არამედ საიმისოდ, რომ ვმოქმედებდეთ.

თუკი ღმერთის მორჩილნი ვართ და ვეძებთ მას, ის კი არაფერს გვეუბნება, იცით, პასუხი როგორია? ის, ალბათ გეუბნებათ: „იყავი იქ, სადაც ხარ. ნურაფერს შეცვლი.“ ხშირად, განვიცდით რა ზენოლას, ვეძებთ სიტყვას ღმერთისაგან, რათა შევება ვიგრძნოთ. მაგრამ ღმერთი გვათავსებს ქურაში იმისათვის, რომ ვინმინდებოდეთ, ვმაგრდებოდეთ და მოწიფულობას ვაღწევდეთ, და არა იმისათვის, რომ დავიღუპოთ!

ერთ თვეში მომეცა საშუალება ჩემი ეკლესიის ხუცესს შევხვედროდი. მე მოვინანიე კრიტიკა და ამბოხი. მან დიდსულოვნად მაპატია. ჩვენი ურთიერთობები განმტკიცდა და სინარული დაუბრუნდა ჩემს გულს. ისევ ვღებულობდი დარიგებებს ხუცესის ქადაგებებიდან და კარგა ხანი დავრჩი ამ ეკლესიაში.

ღარგულნი ყვავიან

ფსალმუნში 91:14 ბიბლია ამბობს: „უფლის სახლში დარგულნი, ჩვენი ღმერთის ეზოებში აყვავდებიან.“ შენიშნეთ, რომ სწორედ უფლის სახლში „ღარგულნი“ ყვავიან. რა მოუვა მცენარეს, თუკი მას ყოველ სამ კვირაში ერთხელ სხვაგან გადარგავთ? მრავალმა თქვენთაგანმა იცის, რომ მისი ფესვთა სისტემა დაავადდება და შემცირდება, და იგი ვერ შეძლებს ნორმალურ განვითარებას. თუკი მის გადარგვას გააგრძელებთ, მცენარე შოკისაგან დაიღუპება!

მრავალნი გადადიან ეკლესიიდან ეკლესიაში, ერთი მსახურებიდან მეორეში, რათა სრულყოფილი საკუთარი მსახურება. თუ ღმერთი მათ აყენებს იქ, სადაც არ აღიარებენ და არ ამხნევენ, მათ ეს სწყინთ. თუკი რამეს არ ეთანხმებიან, სტოვენენ ეკლესიას. წასვლისას კი ხელმძღვანელობას ადანაშაულებენ. ისინი ბრმები არიან და ვერ ხედავენ ნაკლოვანებებს საკუთარ ხასიათში, ვერ აცნობიერებენ, რომ ღმერთს სურს განწმინდოს და სრულყოფს ისინი იმ ზენოლით, რომელსაც განიცდიან.

როგორ იბადებინან სულიერი მოხეტიალეები

მოდით, ვისწავლოთ იმ მაგალითებზე, რომლებსაც ღმერთი გვიჩვენებს მცენარეებისა და ხეების მეშვეობით. მინაში ჩარგულ ხეხილს შეჯახება უწევს წვიმიან ქარიშხლებთან, მწველ მზესთან და ქართან.

ახალგაზრდა ხეს ლაპარაკი რომ შესძლებოდა, ალბათ იტყოდა: „გთხოვთ, მომაშორეთ აქედან! ჩამრგეთ იქ, სადაც არ არის საშინელი სიციხე, ქარები და ქარიშხლები!“

მებაღეს ხისათვის რომ დაეჯერებინა, იგი მართლაც დააზიანებდა მას. როდესაც ხეები განიცდიან მწველ მზეს ან ქარიშხლებს, ისინი უფრო ღრმად იდგამენ ფესვებს. ის სიძნელებები, რომლებსაც აწყდებიან, საბოლოოდ მათთვის მეტი ამტანობის წყარო ხდებიან. გარემომცველი პირობების სიმკაცრე აიძულებს მათ სიცოცხლის სხვა წყარო ეძებონ. დადგება ის დღე, როცა ისინი ისეთ მდგომარეობაში აღმოჩნდებიან, რომ ყველაზე დიდი ქარიშხლებიც კი ვერ იმოქმედებენ მათ უნარზე, გამოიღონ ნაყოფი.

მე ვცხოვრობ ფლორიდაში, ციტრუსების დედაქალაქში. ფლორიდის მოსახლეობის უმეტესობამ იცის, რომ რაც უფრო ცივია ზამთარი, მით უფრო ტკბილია ფორთოხალი. ჩვენ რომ ასე სწრაფად არ გაგურბოდეთ სულიერ წინააღმდეგობას, ჩვენს ფესვთა სისტემას ექნებოდა შანსი გაძლიერებულიყო და უფრო ღრმად ჩასულიყო მინაში, ჩვენი ნაყოფი კი იქნებოდა უხვი და სასიამოვნო ღმერთის თვალში, და უფრო მაღიანი და გემრიელი მისი ხალხისათვის! ჩვენ ვიქნებოდით ზრდასრული ხეები, რომლებითაც უფალი აღფრთოვანდებოდა, იმის ნაცვლად, რომ ვიყოთ ხეები, რომლებიც უგულებელჰყვეს ნაყოფის უქონლობის გამო. (იხ. ლუკა 13:6-9). ჩვენ არ უნდა ვეწინააღმდეგებოდეთ იმას, რასაც უფალი სპეციალურად გვიგზავნის სულიერი ზრდისათვის.

მეფსალმუნე დავითმა, სულიწმიდით შთაგონებულმა, გვიჩვენა, რა ძლიერია კავშირი წყენას, ღმერთის კანონსა და ჩვენს სულიერ ზრდას შორის. პირველ ფსალმუნში იგი წერდა:

„ნეტარია კაცი, რომელიც არ მისდევს უღმერთოთა რჩევას, და ცოდვილთა გზას არ ადგას, არ ზის აყვითათა საკრებულოში, არამედ უფლის რჯულშია მისი მისწრაფება და მის რჯულზე ფიქრობს იგი დღედაღამ!“
(ფსალმუნე 1:1-2)

სატანის სატყუარა

შემდეგ ფსალმუნში 118:165 იგი გვაძლევს კიდევ ერთ გამოცხადებას ადამიანებზე, რომელთაც უყვართ ღმერთის კანონები:

დიდია მშვიდობა შენი რჯულის მოყვარულთა, და არ არსებობს მათთვის დაბრკოლება. („არაფერს შეუძლია მათი წყენა და ცდუნება“ – ინგლისურ ტექსტში).

პირველი ფსალმუნის მესამე მუხლში, ბოლოს და ბოლოს, აღწერილია ასეთი ადამიანის ბედი:

„და იქნება წყლის ნაკადებთან დანერგილ ხესავით, თავის დროზე რომ იძლევა ნაყოფს და ფოთოლი მისი არ დაჭკნება და ყოველივეში რასაც იქმს, წარმატებულია.“ (ფსალმუნი 1:3).

სხვა სიტყვებით, მორწმუნე, რომელიც გასაჭირისას ღმერთის სიტყვაში პოულობს დაკმაყოფილებას, ყოველგვარ წყენას აირიდებს და აღარაფერი დააბრკოლებს. ეს ადამიანი იქნება ხესავით, რომლის ფესვებიც ღრმად ჩადის, იქ, სადაც სულიწმიდა აძლევს ძალასა და საკვებს. იგი ხაპავს ღვთიური წყაროდან თავისი სულის სიღრმეში. ეს გაამაგრებს მას და იმდენად მოამწიფებს, რომ განსაცდელები ნაყოფს გამოიღებენ. ალილუია!

ახლა კი ჩავუღრმავდეთ იესოს მიერ მთესველის შესახებ ნათქვამი იგავის განმარტების აზრს.

„ასევე კლდოვანზე დათესილნი: ისინი არიან, რომლებიც როგორც კი სიტყვას მოისმენენ, მაშინვე სიხარულით მიიღებენ მას. მაგრამ ფესვი არ გააჩნიათ თავის თავში და ხანმოკლენი არიან და, როგორც კი დგება გასაჭირი ანდა დევნა სიტყვის გამო, მაშინვე ცდუნდებიან“. (მარკოზი 4:16-17)

როგორც კი მიატოვებთ იმ ადგილს, რომელიც ღმერთმა ამოგირჩიათ, თქვენი ფესვთა სისტემა წყვეტს განვითარებას. შემდეგში თქვენთვის უფრო ადვილი იქნება გაერიდოთ უსიამოვნებებს, ვინაიდან, ძალიან ცდილობდით ღრმად არ გაგედგათ ფესვები მიწაში. საბოლოოდ, ისეთ მდგომარეობაში აღმოჩნდებით, რომ საერთოდ არ გექნებათ ძალა გადაიტანოთ მწუხარება და დევნა. შემდეგ სულიერ მოხეტიალედ იქცევით, გადადიხართ ერთი ადგილიდან მეორეზე და ეჭვის თვალით

როგორ იზადებინან სულიერი მოხეტიალეები

უყურებთ ყველას შიშის გამო, რომ ისინი ცუდად მოგექცევიან. ხართ ხეიბარი და უუნარო, რომ ჭეშმარიტი სულიერი ნაყოფი გამოიღოთ. იკეტებით თქვენს ეგოცენტრულ ცხოვრებაში და იკვებებით ქრისტიანთა ნაყოფების ნარჩენებით.

შეხედეთ კაენს და აბელს, ადამის პირველ ვაჟიშვილებს. კაენმა ღმერთს შესწირა თავისი ხელების ნამოქმედარი, მინათ-მოქმედების ნაყოფი. ეს ნაყოფი ბევრი შრომით იყო მოყვანილი. მას უნდა გაესუფთავებინა მინა ქვებისაგან, ძირკვებისა და მონატანი ქანებისაგან. ნიადაგი უნდა მოეხნა და მისი კულტივაცია მოეხდინა. მას უნდა დაერგა, მოერწყა, გაენოყიერებინა და დაეცვა თავისი მოსავალი. მან ღმერთის მსახურებისათვის ყოველი ღონე იხმარა. ეს გახლავთ სიმბოლო ღმერთის თაყვანისცემისა საკუთარი ძალითა და უნარით, და არა ღვთის ნების მორჩილების.

ხოლო აბელმა, პირიქით, მოიტანა მორჩილების შესანიშნავი: საუკეთესო პირმშო თავისი ფარიდან და ქონი. მას არ უშრომია ისე, როგორც კაენს, რათა ეს კრავი წარმოექმნა, მაგრამ ეს ცხოველი ძვირფასი იყო მისთვის. ორივე ძმას გაგონილი ჰქონდა მამისა და დედისაგან, თუ როგორ ცდილობდნენ ისინი ოდესღაც საკუთარი სიმიშველე ლეღვის ფოთლებით დაეფარათ, რაც მათი საკუთარი საქმეების ანარეკლი გახლდათ, რომლებსაც ისინი ცოდვის დასაფარად იყენებდნენ. მაგრამ ღმერთმა უჩვენა მისთვის მისაღები მსხვერპლი, როდესაც ადამი და ევა უდანაშაულო ცხოველის ტყავით შემოსა. იქამდე ადამმა და ევამ არ იცოდნენ საკუთარი ცოდვის თვითნებური დაფარვის მიუღებლობის შესახებ. მაგრამ მას შემდეგ, რაც მათ ღვთიური გზა ეჩვენათ, მიხვდნენ, თუ ვის გააჩნდა მათი ცოდვის დაფარვის უნარი. ზუსტად იგივე შეეხებოდათ მათ შვილებსაც.

კაენს უნდოდა ღმერთის მოწონება დაემსახურებინა ისე, რომ ღმერთის რჩევა არ გაეთვალისწინებინა. ღმერთმა აჩვენა, რომ ღებულობს მათ, ვინც მასთან მისი მადლის (აბელის მსხვერპლი) საფუძველზე მიდის, და უარყოფს იმას, რაც კეთდება „კეთილისა და ბოროტის შემეცნების“ საფუძველზე (კაენის რელიგიური საქმეები). შემდეგ ღმერთმა დამოძღვრა კაენი, აუხსნა, რომ თუ იგი კეთილს ჩაიდენს – მიღებული იქნება; მაგრამ თუ ბოროტს აირჩევს – მაშინ ბოროტი დასძლევს.

კაენი განანწყენდა უფალზე. იმის ნაცვლად, რომ მოენანიებინა და თავისი ცხოვრება შეეცვალა, თავის ძმაზე, აბელზე გადმოღვარა რისხვა და წყენა, რომლებიც ღმერთის წინააღმ-

სატანის სატყუარა

დეგ იყვნენ მიმართულნი. მან მოკლა აბელი. ღმერთმა დაწყევლა კაენი:

„ამიერიდან დაწყევლილი ხარ მიწისაგან, რომელმაც გახსნა პირი, რათა მიეღო შენი ძმის სისხლი შენი ხელიდან. დაამუშავებ მიწას, მაგრამ აღარ მოგცემს იგი თავის ძალას; დევნილი და მიუსაფარი შეიქნები ამ ქვეყანაზე“.
(დაბადება 4:11-12)

იყო ღმერთისაგან უარყოფილი ... ის, რისაც კაენს ყველაზე მეტად ეშინოდა, მისი დანაშაულის გამო მოხდა. ის გარემო (მიწა), რომლის მეშვეობითაც იგი ცდილობდა ღმერთის მოწონება დაემსახურებინა, ახლა მისი საკუთარი ხელით იყო დაწყევლილი. სისხლისღვრამ წყველა მოიტანა. მიწას აღარ უნდა მიეცა მისთვის თავისი ძალა. ახლა ნაყოფი უდიდესი ძალისხმევის გამოყენებით უნდა მიეღო.

ნაწყენი ქრისტიანები ნაყოფის გამოღების მათდამი ბოძებულ უნარს თვითონვე ისპობენ. მთესველის შესახებ იგავში, იესო გულს ნიადაგს ადარებს. როგორც კაენის ყანები გახდნენ უნაყოფონი, ზუსტად ასეთივე უნაყოფოა განაწყენებული გულის ნიადაგი, რომელიც სიმწრით არის მოწამლული. ნაწყენი ადამიანები, შესაძლოა, თავიანთ ცხოვრებაში უწინდებურად ხედავდნენ სასწაულებს, წინასწარმეტყველებებს, ძლიერ ქადაგებებსა და განკურნებებს. მაგრამ ეს ყველაფერი გახლავთ სულიწმიდის ნიჭი, და არა ნაყოფები. ჩვენ კი გავსამართლებით ჩვენი ნაყოფების მიხედვით, და არა ნიჭის მიხედვით. ნიჭი ეძლევა, ხოლო ნაყოფი მუშავდება და იზრდება.

შენიშნეთ, ღმერთმა თქვა, რომ კაენი თავისი საქციელის გამო განდევნილი და მოხეტიალე გახდებოდა. დღეს ჩვენს ეკლესიებში მრავალი სულიერი ლტოლვილი, განდევნილი და მოხეტიალეა. მათი ნიჭი სიმღერაში, ქადაგებაში, წინასწარმეტყველებასა და სხვაში, არ მიიღეს წინამორბედი ეკლესიების ლიდერებმა, ამიტომ ისინი წავიდნენ იქიდან. ეს ადამიანები უმიზნოდ დაეხეტებიან, თავისში წყენას ატარებენ და ეძებენ სრულყოფილ ეკლესიას, რომელიც მიიღებს მათ ნიჭს და მათ ჭრილობებს განკურნავს.

ისინი საკუთარ თავებს დაჭრილებად და დევნილებად მიიჩნევენ. ფიქრობენ, რომ თანამედროვე იერემიებს წარმოადგენენ. არიან მხოლოდ „ისინი და ღმერთი“, ხოლო ყველა დან-

როგორ იხადებინან სულიერი მოხეტიალეები

არჩენი მათ დაღუპვას ესწრაფვის. ისინი სწავლაში უუნარონი ხდებიან. მათ, ჩემი განსაზღვრებით, „დევნის კომპლექსი“ უჩნდებათ: ყველა მე მდევნის. თავს იმით იმშვიდებენ, რომ არიან ღმერთის წმინდანები ან წინასწარმეტყველები, რომელთაც ყველა დევნის. ისინი ყველას ეჭვის თვალით უყურებენ. ეს სწორედ ის გახლავთ, რაც კაენს დაემართა. ნახეთ რას ამბობს:

„დევნილი და მიუსაფარი ვიქნები ამქვეყნად და ყოველ შემხვედრს შეეძლება ჩემი მოკვლა“. (დაბადება 4:14)

ნახეთ, კაენს გააჩნდა „დევნის კომპლექსი“: თითქოს ყველა ადამიანი მას დევნიდა! დღესაც ზუსტად იგივე ხდება. ნაწყენი ადამიანები ფიქრობენ, რომ ყველა მათზე ნადირობს. ამ პოზიციის გამო, მათთვის ძალიან რთულია დაინახონ თავიანთ ცხოვრებაში ის მხარეები, რომლებიც შეცვლას საჭიროებენ. ისინი განცალკევდებიან და ისე მოქმედებენ, რომ თავად ახდენენ სხვათა პროვოცირებას, რათა ისინი ცუდად მოგვეპყრან მათ.

„ზოგიერთებს არ უნდათ სხვა ადამიანებთან ყოფნა, აკეთებენ მხოლოდ იმას, რაც სურთ და ჯანყდებიან, როცა მათ კეთილ რჩევას აძლევენ“ (იგავნი 18:1. – თანამედროვე თარგმანი).

ღმერთმა შეგვექმნა არა იმისათვის, რომ სხვებისაგან და მოუკიდებლად, სრულ იზოლაციაში გვეცხოვრა. მას მოსწონს, როცა მისი შვილები ზრუნავენ ერთმანეთზე. უფალი დანაღვლიანებულია, როდესაც ვიბუტებით, ვბრაზდებით და გვებრალება საკუთარი თავები, სხვებს კი დამნაშავეებად მივიჩნევთ ჩვენს უბედურებაში. მას სურს, რომ ჩვენ მისი ოჯახის აქტიური წევრები ვიყოთ, მისგან ვიღებდეთ სიცოცხლეს. ადამიანი, რომელსაც არ უნდა სხვებთან ყოფნა, ეძებს მხოლოდ თავის ახირებას და არა იმას, რაც ღმერთს სურს. ის არავის რჩევას არ უსმენს და ღია ხდება ცდუნებისათვის.

მე არ ვლაპარაკობ ისეთ პერიოდებზე, როდესაც ღმერთი მოუწოდებს ადამიანს განცალკევდეს იმისათვის, რომ დაისვენოს და მომაგრდეს სიტყვაში. ვლაპარაკობ იმაზე, ვინც თვითონ მოიმწყვდია თავი ციხეში. ისინი დაეხეტებიან ერთი

სატანის სატყუარა

ეკლესიიდან მეორეში, ერთიმეორის მიყოლებით არღვევენ ურთიერთობებს და საკუთარ სამყაროში არიან იზოლირებული. თვლიან, რომ ყველა, ვინც მათ არ ეთანხმება, არ არის მართალი და მათ წინააღმდეგ არის განწყობილი. თავს იცავენ იზოლაციის მეშვეობით და უსაფრთხოებას გრძნობენ მხოლოდ მათ მიერ შექმნილ და კონტროლირებად გარემოცვაში. მათთვის აღარა აქვს აზრი საკუთარი ხასიათის ნაკლოვანებებში გარკვევას. იმის ნაცვლად, რომ პირისპირ შეხვდნენ სიძნელეებს, ცდილობენ გაექცნენ განსაცდელებს. ხასიათის განვითარება შესაძლებელია მხოლოდ კონფლიქტურ სიტუაციებში, ხოლო წყდება განვითარება, როდესაც წყენის ახალი ციკლი იწყება.

წყენა ხელს გვიშლის, საკუთარი
ხასიათის ნაკლოვანებები
დავინახოთ, ვინაიდან
ბრალი, ჩვეულებრივ,
სხვას ეძება

თავი 6

სინამდვილისაგან ბაქცევით

„... რომლებიც მუდამ სწავლობენ და ვერასოდეს აღწევენ ჭეშმარიტების შეცნობას“.

2 ტიმოთეს 3:7

ს შირად მეკითხებიან: „როდის უნდა მივატოვო ეკლესია ან მსახურება? რამდენად ცუდი სიტუაცია უნდა შეიქმნას იქ, რომ ამის გაკეთება შევძლო?“

მე ვპასუხობ: „ვინ გაგზავნათ ეკლესიაში, რომელშიც ამჟამად იმყოფებით?“

ძირითადად მპასუხობენ „ღმერთმა“. მაშინ ვეუბნები: „თუ ღმერთმა გაგზავნათ, მაშინ ნუ ნახვალთ, ვიდრე ღმერთი არ დაგრთავთ ამის ნებას. თუკი უფალი არაფერს გეუბნებათ და დუმს მას ამის თქმა სურს: „ნურაფერს შეცვლი. ნუ ნახვალ. დარჩი იქ, სადაც დაგაყენე!“

თუ ღმერთი გიბრძანებთ ეკლესიიდან წასვლას, ნახვალთ მშვიდობით, როგორც არ უნდა იყოს იქ შექმნილი მდგომარეობა.

„რადგან სიხარულით გახვალთ და მშვიდობით იქნებით ნატარები ...“. (ესაია 55:12)

ამგვარად, ეკლესიიდან თქვენი გამოსვლა დაფუძნებული იქნება არა სხვა ადამიანთა მოქმედებებსა და ქცევებზე, არამედ სულთნმადის წინამძღოლობაზე. მსახურების მიტოვების გადაწყვეტილება არ უნდა ეფუძნებოდეს თქვენს შთაბეჭდილებებს.

სატანის სატყუარა

ღმერთის ნება არ გახლავთ ის, რომ მორწმუნეები ტოვებდნენ ეკლესიას წყენისა და გასამართლების სულით. ასეთი საქციელი ნიშნავს, რომ ადამიანი გარემოებებზე უფრო რეაგირებს, ვიდრე წმინდა სულის წინამძღოლობაზე. რომაელთა წერილის 8:14-ში ნათქვამია: „რადგან ისინი, ვისაც ღმერთის სული წარმართავს, ღვთის შვილები არიან.“ ნახეთ, აქ არ არის ნათქვამი: „რადგან ისინი, ვინც რეაგირებს მძიმე ვითარებებზე, ღვთის შვილები არიან.“

ახალ აღთქმაში ნახმარ სიტყვას „შვილი“, თითქმის ყველა შემთხვევაში ორი ბერძნული სიტყვა შეესაბამება: ტექნონი და ხიუოსი. სიტყვა ტექნონი ასე შეიძლება განვსაზღვროთ: ის, ვინც არის შვილი დაბადების ფაქტის მიხედვით.*

როდესაც ჩემი პირველი ვაჟი, ედისონი, დაიბადა, იგი გახდა ჯონი ბევრის შვილი მხოლოდ იმიტომ, რომ ჩემგან და ჩემი ცოლისაგან წარმოიშვა. როდესაც სამშობიარო სახლში იყო, სხვა ახალშობილებთან ერთად, თქვენ მას ვერ განასხვავებდით სხვა ჩვილებისაგან. ჩემი ახლობლები და მეგობრები, რომელნიც სამშობიაროში მოდიოდნენ, ვერ ცნობდნენ მას სხვა ახალშობილებს შორის. შეიძლება ეცნოთ მხოლოდ საჭდით, რომელიც მის სანოლს ეკეთა. მასში არ იყო არაფერი ისეთი, რაც მას დანარჩენებისაგან გამოარჩევდა. ედისონი, ამ შემთხვევაში, ჯონი და ლიზა ბევრების ტექნონად ჩაითვლებოდა.

**სტატიაში „ძე“ ახალი აღთქმის სიტყვათა განმარტებით ლექსიკონში, რომელიც შედგენილია ვაინის მიერ, ავტორმა მოიყვანა ეს სერიოზული მტკიცებულებები განსხვავების შესახებ, დაბადების ფაქტის გამო არსებულ შვილსა (ტექნონი) და იმას შორის, რომელიც შვილი გახლავთ მამამისის ხასიათთან მსგავსების საფუძველზე (ხიუოსი).*

**„განსხვავება მორწმუნეებს, ანუ როგორც ღმერთის შვილებსა (ტექნონი) და როგორც ღმერთის ძეებს შორის (ხიუოსი) ნაჩვენებია რომაელთა მიმართ წერილში 8:14-21. ეს სული უმონნებს მათ სულს, რომ ისინი „ღვთის შვილები“ არიან, და ამიტომ არიან მისი მემკვიდრენი და ქრისტეს თანამემკვიდრენი. აქ ხაზგასმულია მათი სულიერი დაბადების ფაქტი (16-17 მუხლებში). მაგრამ, მეორე მხრივ, „ისინი, ვისაც ღმერთის სული წარმართავს, ღვთის შვილები არიან“, ანუ „მხოლოდ ასეთი მორწმუნეები და არა სხვები“. მათი საქციელი ღმერთ-*

სინამდვილისაგან გაქცევით

თან ურთიერთობის ხარისხზე და მის ხასიათთან მსგავსებაზე მონიშნავს. უფალმა იესომ განსაკუთრებულად გამოიყენა სიტყვა ხიჟოსი მათეს 5:9-ში: „ნეტარ არიან მშვიდობის მოქმედნი, ვინაიდან ღვთის ძეებად იწოდებიან“ და 44, 45 მუხლებში: „... გიყვარდეთ თქვენი მტრები, დალოცეთ თქვენი მანყევრები, სიკეთე უყავით თქვენს მოძულეებს და ილოცეთ მათთვის, ვინც თქვენ გავიწროებთ და გდევნით ... რათა იყვეთ თქვენი ზეციერი მამის ძენი“. იესოს მოწაფეები ამ მცნების მიხედვით უნდა იქცეოდნენ არა იმისათვის, რომ ღმერთის შვილები გახდნენ, არამედ იმისათვის, რომ შვილებად ყოფნისას (შენიშნეთ, რომ აქ ყველგან ნახმარია გამოთქმა „თქვენი მამა“), მათ შეძლონ იმის მიღწევა, რომ ეს გამოვლინდეს მათ ხასიათში, რათა ისინი „ძეები გახდნენ“ (იხილე ასევე 2 კორინთელთა 6:17,18).

ჩვენ ვხედავთ, რომ სიტყვა ტექნონი ნახმარია რომაელთა წერილის 8:15–16-ში. აქ ნათქვამია, რომ ვინაიდან მივიღეთ შვილობის სული, „სწორედ ეს სული ემონმება ჩვენს სულს, რომ ღვთის შვილები (ტექნონი) ვართ“. როდესაც ადამიანი ღებულობს იესო ქრისტეს, როგორც უფალს, იგი ხდება უფლის შვილი, ხელახლა შობის, ზეციდან შობის ფაქტის წყალობით. (იხ. იოანე 1:12).

მეორე ბერძნული სიტყვა, რომელიც ახალ აღთქმაშია მოყვანილი როგორც „ძეები“, გახლავთ სიტყვა ხიჟოსი. ახალ აღთქმაში იგი მრავალჯერ გამოიყენება იმ ადამიანის აღსანერად, რომელიც შეიძლება ამოიცნოთ როგორც შვილი, ვინაიდან იგი მშობლების ნიშანთვისებებს გამოხატავს.

როცა ჩემი ედისონი წამოიზარდა, ისე გამოიყურებოდა და ისე იქცეოდა, როგორც მამამისი. ექვსი წლის რომ გახდა, მე და ჩემი მეუღლე საქმეებზე ნავედით და იგი მშობლებთან დავტოვეთ. დედაჩემმა შემდეგ ჩემს ცოლს უთხრა, რომ ედისონი ზედგამოჭრილი მამაა. ხასიათით იგი ძალიან მგავდა მე, მის ასაკში რომ ვიყავი. როცა გაიზარდა, იგი უფრო მეტად დაემსგავსა მამამისს. ახლა მისი ცნობა შეიძლება, როგორც ჯონი ბევრის შვილისა, არა მხოლოდ მისი დაბადების ფაქტის მიხედვით, არამედ ხასიათის თვისებებითაც, რომლებიც მამის თვისებებს მოგვაგონებენ.

სატანის სატყუარა

მარტივად რომ ვთქვათ, ბერძნული სიტყვა ტექნონი ნიშნავს ჩვილებს ან უმწიფარ შვილებს, ხოლო სიტყვა ხიუოსი გამოიყენება მონიფული შვილების მიმართ.

მოდით ისევ ვნახოთ, რა არის ნათქვამი რომაელთა წერილის 8:14-ში: „რადგან ისინი, ვისაც ღმერთის სული წარმართავს, ღვთის შვილები (ხიუოსი) არიან.“ ჩვენ ნათლად შეგვიძლია დავინახოთ, რომ სწორედ მონიფული შვილები არიან ღვთის სულით წარმართულნი. უმწიფარ ქრისტიანებს არ შეუძლიათ სრულიად მისდიონ ღმერთის სულის წინამძღოლობას. უმეტეს შემთხვევებში ისინი რეაგირებენ გარემოებებზე, რომლებსაც ემოციურად ან ინტელექტუალურად აწყდებიან. მათ ჯერ ვერ ისწავლეს მოქმედება მხოლოდ ღმერთის სულის წინამძღოლობის საფუძველზე.

ედისონის ზრდასთან ერთად მისი ხასიათი განვითარდება. რაც უფრო მონიფული გახდება, მით უფრო მეტ პასუხისმგებლობას დავაკისრებ მას. ძალიან ცუდი იქნება, თუკი იგი უმწიფარი დარჩება. ღმერთის ნება არ გახლავთ, რომ ჩვილებად ვრჩებოდეთ.

ერთ-ერთი გზა, რომლის მეშვეობითაც ვითარდებოდა ჩემი შვილის, ედისონის ხასიათი, იყო რთულ სიტუაციებთან შეჯახება. როცა მან სკოლაში სიარული დაიწყო, რამოდენიმე მოჩხუბარს დაუპირისპირდა. მე ზოგი რამ შევიტყვევ, რას აკეთებდნენ ან ლაპარაკობდნენ ეს უხეში ბავშვები ჩემი შვილის წინააღმდეგ. მინდოდა მისვლა და საქმეში გარკვევა. მაგრამ მესმოდა, რომ ეს არასწორი იქნებოდა: ჩემი ჩარევა დააბრკოლებდა ედისონის ზრდას. ამიტომ, მე და ჩემი მეუღლე ვაგრძელებდით მისთვის რჩევების მიცემას შინ და ამით მას სკოლაში დევნისათვის ვამზადებდით. მისი ხასიათი ტანჯვებითა და ჩვენი რჩევებისადმი მორჩილებით მტკიცდებოდა.

ეს მსგავსია იმისა, თუ ღმერთი როგორ გვექცევა ჩვენ. ბიბლია ამბობს: „თუმცა ის (იესო) იყო ღმერთის ძე (ხიუოსი), მაგრამ ისწავლა მორჩილებით ყველაფრით, რაც იგემა.“ (ებრაელთა 5:8. – თანამედროვე თარგმანი).

ფიზიკური ზრდა – ეს დროის საკითხია. არც ერთი ბავშვი, ორი წლის ასაკში, არ არის სიმაღლით 180 სანტიმეტრი. ინტელექტუალური ზრდა სწავლების პროცესში მიმდინარეობს. მაგრამ სულიერ ზრდას არ სჭირდება დრო და სწავლება – ეს მორჩილების საკითხია. ახლა კი ვნახოთ, რას ამბობს პეტრე:

სინამდვილისაგან გაქცევით

„რაკი ქრისტე ჩვენთვის იტანჯა ხორციელად, თქვენც აღიჭურვეთ იმავე აზრით. ვინაიდან, ვინც კი ხორციელად იტანჯა, შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა ...“. (1 პეტრე 4:1)

ადამიანი, რომელმაც შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა, ღმერთის სრულიად მორჩილი შვილი გახლავთ. იგი მონიფულია და ირჩევს ღმერთის გზებს, და არა თავის გზებს. როგორც იესომ ისწავლა მორჩილება ტანჯვების გადატანით, ჩვენც ასევე ვსწავლობთ მორჩილებას მძიმე გარემოებების მეშვეობით. როდესაც ვემორჩილებით ღმერთის სიტყვას, რომელიც სულიწმიდის მიერ არის ნათქვამი, მაშინ კონფლიქტებისა და ტანჯვების დროს ვიზრდებით და მონიფულობას ვაღწევთ. წმინდა წერილის ცოდნა არ წარმოადგენს სულიერი ზრდის გასაღებს. გასაღები გახლავთ მორჩილება.

ახლა გვესმის ერთი მიზეზი იმისა, თუ რატომ გვყავს ეკლესიებში ხალხი, რომელნიც ათეული წლებია ქრისტიანები არიან, შეუძლიათ ბიბლიის მუხლებისა და მთელი თავების ციტირება, მოუსმენიათ ათასობით ქადაგება და მრავალი წიგნი წაუკითხავთ, მაგრამ კვლავ სულიერი საფენებით დაიარებიან. ყოველთვის, როცა რთულ სიტუაციებს აწყდებიან, ამის ნაცვლად, რომ სულიწმიდის წინამძღოლობის შესაბამისად მოიქცნენ, ესწრაფიან თავისებურად დაიცვან თავი. ისინი მუდამ სწავლობენ, მაგრამ ვერ აღწევენ ჭეშმარიტების შემეცნებას. (იხ. 2 ტიმოთეს 3:7). ვერ მიდიან ჭეშმარიტების შეცნობამდე, ვინაიდან არ იყენებენ მას თავიანთ ცხოვრებაში. თუ გადანყვეტთ გაიზარდოთ სულიერად და მონიფულობას მიაღწიოთ, მიეცით ჭეშმარიტებას სრული თავისუფლება თქვენს ცხოვრებაში. საკმარისი არ გახლავთ გონებით დაეთანხმოთ მას და არ დაემორჩილოთ. სწავლის გაგრძელებითაც კი, ვერასოდეს გავხდებით მონიფულები, თუ მორჩილები არ ვიქნებით.

თვითგაღარქნა

ჩვეულებრივ, თავდაცვის გამართლება, რომელიც დაუმორჩილებლობის მეშვეობით ხორციელდება, გახლავთ წყენა. წყენის დაფარვა – ნიშნავს გქონდეს თავდაცვის ცრუ გრძნობა. იგი გიშლით ხელს საკუთარ ხასიათში ნაკლის დანახვაში და

სატანის სატყუარა

იძულებულს გხდით სხვა ადამიანი დაადანაშაულოთ. მაშინ თქვენ არ გჭირდებათ გაერკვეთ თქვენს საქციელში, უმნიფრობასა და ცოდვაში, იმიტომ, რომ მხოლოდ იმ ადამიანის ნაკლს ხედავთ, ვინც განყენინათ. მაშასადამე, ღმერთის მცდელობა, თქვენი ხასიათი კონფლიქტის გადალახვით განავითაროს, თქვენივე ინგრევა. განანყენებული ადამიანი გაურბის წყენის სათავეს და საბოლოოდ სულიერ მოხეტიალედ იქცევა ხოლმე.

ახლახან ერთმა ქალბატონმა მიაშობო თავისი მეგობრის შესახებ, რომელიც წავიდა ერთი ეკლესიიდან და სხვა ეკლესიის მსახურებებს ესწრებოდა. მან ახალი ხუცესი თავისთან სადილზე მიიწვია. საუბრის დროს ხუცესმა ჰკითხა ქალს, თუ რატომ მიატოვა მან თავისი შესაკრებელი. ქალმა უამბო წინამორბედი ეკლესიის ყველა პრობლემის შესახებ.

ხუცესმა მოუსმინა და შეეცადა დაემშვიდებინა იგი. საკუთარი გამოცდილებიდან ვიცი, რომ პასტორის მხრიდან უფრო ბრძნული იქნებოდა, მოეწოდებინა ქალისათვის, ღმერთის სიტყვის გამოყენებით, გარკვეულიყო თავის წყენისა და გასამართლების მიზეზებში. შესაძლოა, მას უნდა ერჩია ქალბატონისათვის ეკლესიაში დაბრუნება, ვიდრე ღმერთი მშვიდობით არ გაუშვებდა მას იქიდან.

როდესაც ღმერთს ეკლესიიდან მშვიდობით გამოყევხართ, არ გიჩნდებათ სურვილი გაამართლოთ თქვენი წამოსვლის მიზეზი. თქვენ არ იქნებით ზეგავლენის ქვეშ, რომელიც გაიძულებთ ღიად აკრიტიკოთ ის პრობლემები, რომლებსაც თქვენს წინამორბედ ეკლესიაში ჰქონდათ ადგილი. მე ვიცი, რომ გარკვეული დროის შემდეგ ეს ქალი დაიწყებდა ახალი ხუცესისა და მისი ხელმძღვანელობის ისევე აღქმას, როგორც წინანდელი ეკლესიის ხელმძღვანელობას აღიქვამდა. გულში წყენის დატოვებით, ჩვენ ყველაფერს წყენის წნეხში ვატარებთ.

არსებობს ერთი ძველი იგავი. ჯერ კიდევ იმ დღეებში, როდესაც ახალმოსახლეები წინ მიიწვედნენ ჩრდილოეთ ამერიკის დასავლეთში, რომელიც ბრძენი კაცი დადგა გორაკზე ერთ-ერთი ახალ დაარსებული ქალაქის შესასვლელთან. როდესაც ახალმოსახლენი მოვიდნენ აღმოსავლეთიდან, ეს ბრძენი იყო პირველი, ვისაც შეხვდნენ ისინი, ვიდრე ამ ქალაქში შევიდოდნენ. მათ დაიწყეს გამოკითხვა, თუ როგორი ხალხი ცხოვრობდა იქ.

სინამდვილისაგან გაქცევით

მათ კითხვას ბრძენმა თავისი შეკითხვით უპასუხა: „როგორი ხალხი იყო იმ ქალაქში, საიდანაც წამოხვედით?“

ზოგიერთებმა უპასუხეს: „ქალაქი, საიდანაც წამოხვედით, საზარელი იყო. ხალხი იქ საშინელი ჭორიკანები არიან. ისინი მზაკვრულად ეპყრობიან უდანაშაულო ხალხს. იგი უბრალოდ ქურდებითა და მატყუარებით არის სავსე.“

ბრძენმა უპასუხა: „ეს ქალაქი ზუსტად ისეთია, როგორიც ის, რომლიდანაც წამოხვედით.“

მათ მადლობა გადაუხადეს მამაკაცს იმისათვის, რომ გადაარჩინა უბედურებას, რომელსაც სულ ახლახან გამოექცნენ და დასავლეთისაკენ გააგრძელეს გზა.

შემდეგ მოვიდა ახალმოსახლეთა სხვა ჯგუფი და იგივე ჰკითხეს გორაკზე მჯდომ კაცს: „როგორი ხალხი ცხოვრობს ამ ქალაქში?“

ბრძენმა კვლავ იკითხა: „როგორი ხალხი იყო იმ ქალაქში, რომლიდანაც წამოხვედით?“

ხალხის ჯგუფმა უპასუხა: „ეს შესანიშნავი ქალაქი იყო! მასში შესანიშნავი ხალხი ცხოვრობს. იქ ახლობლები, მეგობრები დავტოვეთ. ყოველი მათგანი ცდილობდა სხვებს დახმარებოდა. არავის არაფერი არ უჭირდა, ვინაიდან ყველა ერთმანეთზე ზრუნავდა. თუ ვინმე გასაჭირში იყო, მთელი საზოგადოება იკრიბებოდა დახმარების გასანევადა. ჩვენთვის ძნელი იყო იქიდან წამოსვლა, მაგრამ ვგრძნობთ, რომ დასავლეთში პიონერებად ჩასვლით, მომავალი თაობებისათვის ადგილი უნდა მოვამზადოთ.“

მოხუცმა ბრძენმა მათ ზუსტად ის პასუხი გასცა, რაც წინამორბედ ჯგუფს უთხრა: „ეს ქალაქი ზუსტად ისეთია, როგორიც ის, რომლიდანაც წამოხვედით.“ ხალხს გაუხარდა: „მოდით მასში დავსახლდეთ!“

როგორც წინა ურთიერთობებს უყურებდნენ ისინი, ზუსტად ისე შეხედავდნენ მომავალ ურთიერთობებსაც.

ის, თუ როგორ ნახვედით ეკლესიიდან, განსაზღვრავს იმას, თუ როგორ მიხვალთ სხვა ეკლესიაში. როგორ ურთიერთობებსაც ჩამოშორდით, ისეთ ურთიერთობებში შეხვალთ. იესომ თქვა იოანეს 20:23-ში: „ვისაც მიუტევებთ ცოდვებს, მიეტევათ, ვისაც დაუკავებთ, დაეკავებათ.“

ჩვენ ვაკავებთ სხვა ადამიანთა ცოდვებს, როდესაც გულში წყენას ვუშვებთ და ვინახავთ უპატიებლობას. თუ ვეთხოვებით

სატანის სატყუარა

ეკლესიას ან ვინმესთან ვწყვეტ ურთიერთობებს სიმწრითა და წყენით, სხვა ეკლესიაში ან სხვა ურთიერთობებში იგივე გრძნობებით შევალთ. შემდეგ, როცა თავს იჩენს პრობლემები, ჩვენთვის უფრო იოლი იქნება ახალი კავშირების განწყვეტა. ჩვენ საქმე გვექნება არა მხოლოდ იმ ქრილობებთან, რომლებიც ახალ ურთიერთობათა შედეგად წარმოიშვნენ, არამედ წარსულ ურთიერთობათა ქრილობებთანაც.

სტატისტიკის თანახმად, ადამიანთა 60-65 პროცენტი მეორე ქორწინებასაც წყვეტს (როკფორდის ინსტიტუტის ინფორმაცია, ოჯახური საკითხების ცენტრი ამერიკაში, როკფორდი, ილინოისის შტატი). ადამიანი როგორც გამოდის პირველი ქორწინებიდან, ისევე შედის იგი მეორეში. უპატიებლობა, რომელსაც იგი პირველი მეუღლის მიმართ განიცდის, დაბრკოლება გახდება მის ცხოვრებაში მეორე მეუღლესთან. ადანაშაულებენ რა სხვას, ასეთი ადამიანები ბრმები არიან თავიანთი როლის მიმართ ამ კონფლიქტებში, ვერ ამჩნევენ საკუთარ ნაკულს. ყველაზე საშინელი კი ის გახლავთ, რომ მათ ორმაგი შიში გააჩნიათ იმისა, რომ კვლავ გადაიტანენ ტკივილს.

ეს პრინციპი არ შეეხება მხოლოდ ქორწინებასა და განქორწინებას. იგი ყველა ურთიერთობისათვის გამოიყენება. ჩვენს მსახურებაზე მოვიდა ერთი ადამიანი, რომელიც მანამდე სხვა მსახურთან მუშაობდა და ნაწყენი იყო მასზე. გადიოდა დრო და ვიგრძენი, რომ უფალს სურდა მისი მოწვევა ჩვენთან სამუშაოდ. მნამდა, რომ იგი საკუთარი წყენის გადალახვის გზაზე იმყოფებოდა.

მე დავურეკე მის ყოფილ დამსაქმებელს და გავუზიარე ჩემი გეგმები იმის შესახებ, რომ ეს ადამიანი ჩემს შტატში ამეყვანა. მან წამახალისა, ვინაიდან გადაწყვიტა, რომ ეს კარგი საქმეა. იგი თვლიდა, რომ ის ადამიანი სრულად განიკურნებოდა, როდესაც ჩვენთან დაიწყებდა მუშაობას. მე კი ორივეს ვუთხარი, რომ ვლოცულობდი მათი ურთიერთობების აღდგენასა და განკურნებაზე.

როდესაც ის ადამიანი ჩვენს გუნდს შეუერთდა, თითქმის მაშინვე წარმოიშვა პრობლემები. მე მის საკითხებს ვარკვევდი, მაგრამ თითქოს მხოლოდ იმისათვის, რომ მას დროებით შვება ეგრძნო. ჩანდა, რომ არ შეეძლო წინანდელი ურთიერთობების სტერეოტიპების საზღვრებს გასცლოდა. ისინი მას კვალდაკვალ მიჰყვებოდნენ. იგი ბრალსაც კი მდებდა იმაში, რომ მეც

სინამდვილისაგან გაქცევით

იგივეს ვაკეთებდი, რასაც წინამორბედი ლიდერი. შენუხებუ-ლი გახლდით, ვინაიდან ამ ადამიანის კეთილდღეობა ჩემთვის უფრო მნიშვნელოვანი იყო, ვიდრე ის, რისი გაკეთებაც მას, როგორც თანამშრომელს, შეეძლო ჩემთვის. მისთვის ვუშვებდი ისეთ გამონაკლისებს, რომლებსაც არც ერთი თანამშრომლი-სათვის არ დავუშვებდი, ისე ძლიერ მსურდა მისი განკურნება.

გავიდა ორი თვე და მან განცხადება დაწერა წასვლის შესახ-ებ. იგი თავს უწინდელ სიტუაციაში აღმოჩენილად გრძნობდა. წასვლისას თქვა: „ჯონი, მე აღარასოდეს ვიმუშავებ რომელიმე ქრისტიანულ მსახურებაში.“

მე ვაკურთხე იგი და ვუყურებდი, როგორ მიდიოდა. ჩვენ გვიყვარს ის და მისი ცოლი. სამწუხაროა, რომ მას ძლიერი მონოდება ჰქონდა სწორედ იმ მსახურებისა, რომელიც მია-ტოვა, თუმცა ეს არ ნიშნავს, რომ წარმატება არ ექნებოდა რომელიმე სხვა სფეროში.

მე ვღელავდი მასზე მისი წასვლის შემდეგ. ამიტომ უფლის ძებნას შევუდექი: „რატომ წავიდა იგი ასე მალე, იმ დროს, როცა ჩვენ ორივე ამ სამუშაოს მისთვის შესაფერის ადგილად მივიჩნევდით?“

რამოდენიმე კვირის შემდეგ უფალმა უპასუხა ჩემს კითხვას ჩემი მეგობრის ბრძენი ხუცესის მეშვეობით: „ღმერთი მრავალ-ჯერ დართავს ნებას ადამიანებს, რომ გაექცნენ კონფლიქტურ სიტუაციებს, რომლებშიც მათ, ღმერთის ნების თანახმად, უნდა გაევიდნენ, თუკი საკუთარ გულში მათგან თავის არიდე-ბა გადაწყვიტეს.“

შემდეგ მან მაგალითად მოიყვანა ელიას ისტორია, რომე-ლიც გაექცა დედოფალ იზებელს (3 მეფეთა 18-19). ელიამ ახლახანს სიკვდილით დასაჯა ბაალისა და აშერას უწმინდუ-რი წინასწარმეტყველები. ეს ადამიანები, რომლებმაც ქვეყანა კერპთაყვანისმცემლობამდე მიიყვანეს, იზებელის სუფრიდან იკვებებოდნენ. როდესაც დედოფალმა მოისმინა ამის შესახებ, იმუქრებოდა, რომ ერთ დღეში სიცოცხლეს გამოასალმებდა ელიას.

ღმერთს სურდა, რომ ელია წინ აღდგომოდა მას, მაგრამ ამის ნაცვლად ის გაიქცა. იგი ისეთი სასონარკვეთილი იყო, რომ სიკვდილს ითხოვდა. მას აღარ შეეძლო ღმერთის დავალების შესრულება, ვინაიდან შიშმა შეიპყრო. უფალმა წარმოგზავნა ანგელოზი, რათა იგი გამოეკვება ორი პურით და ნება დართო

სატანის სატყუარა

გაქცეულიყო ორმოცი დღისა და ღამის განმავლობაში ხორების მთაზე.

როდესაც იქამდე მიაღწია, ღმერთმა პირველ რიგში ჰკითხა: „აქ რას აკეთებ, ელია?“

უცნაური შეკითხვაა! ღმერთმა თვითონ უზრუნველყო საგზლით, მხოლოდ იმისათვის, რომ მთაზე ეკითხა: „აქ რას აკეთებ?“ ღმერთმა იცოდა, რომ ელიამ გადაწყვიტა მძიმე გარემოებებს გაქცეოდა. მან ნება დართო ელიას, ეს გაეკეთებინა, თუმცა თავდაპირველად მას ეს ჩანაფიქრი არ ჰქონია.

შემდეგ ღმერთმა უთხრა ელიას: „... ნადი, გაბრუნდი უდაბნოს გზით და დამასკოში მიდი. როცა მიხვალ, მირონი სცხე ხაზაელს არამზე სამეფოდ. ხოლო იეჰუს მირონი სცხე ისრაელზე სამეფოდ. ელისე შაფატის ძეს კი, აბელ-მელქოლადან რომ არის, სცხე მირონი, რათა წინასწარმეტყველებდეს შენს ნაცვლად“ (3 მეფეთა 19:15,16).

ელისეს და იეჰუს მსახურების წყალობით ეს დედოფალი და მისი უკანონო სისტემა განადგურდა (4 მეფეთა 9:10). ეს დავალება შესრულდა არა ელიას მიერ, არამედ მისი მემკვიდრეების მიერ, რომლებზეც ღმერთმა უბრძანა მას, მირონი ეცხო თავის ნაცვლად.

ხუცესმა მითხრა: „თუ ჩვენ მტკიცედ გადავწყვიტეთ ჩვენს გულეებში, არ გავიაროთ მძიმე სიტუაციებში, ღმერთი მართლაც გაგვანთავისუფლებს მათგან, თუმცა ეს არ წარმოადგენს მის სრულყოფილ ნებას.“

მოგვიანებით გამახსენდა შემთხვევა რიცხვთა წიგნის 22 თავიდან, სადაც იგივე აზრია ილუსტრირებული. ბალაამს სურდა დაეწყევლა ისრაელი დიდი საჩუქრის გამო, რომელიც მას შესთავაზეს.

მან ჰკითხა ღმერთს პირველად, ნასულიყო თუ არა, და ღმერთმა უჩვენა, რომ მისი ნება ბალაამისათვის გახლდათ – არ ნასულიყო ბალაკის თავკაცებთან ერთად. როდესაც მოაბელი თავკაცები დაბრუნდნენ მეტი რაოდენობის ფულითა და უფრო მეტი პატივით, ბალაამმა კვლავ მიმართა ღმერთს. რა უგუნურება იყო იმის მიჩნევა, რომ ღმერთი შეიცვლიდა გადაწყვეტილებას იმის გამო, რომ ბალაამს მეტი ფული და პატივი შესთავაზეს! მაგრამ ამჯერად ღმერთმა უთხრა მას, ნაჰყოლოდა იმ ხალხს.

რატომ შეცვალა ღმერთმა თავისი გადაწყვეტილება?

სინამდვილისაგან გაქცევით

პასუხი ასეთია: ღმერთს სრულიადაც არ შეუცვლია გად-
ანწყვეტილება. უბრალოდ ბალაამი იმდენად იყო განწყობილი
ნასასვლელად, რომ ღმერთმა ამის ნება დართო. აი, რატომ
აინთო მისი რისხვა ბალაამის წინააღმდეგ, როცა ის, ბოლოს
და ბოლოს, ნაყვა მოაბელ თავკაცებს.

ჩვენ შეიძლება თავი მოვაბეზროთ ღმერთს იმით, რაზეც
მან უკვე ნათლად გვიჩვენა თავისი ნება. საბოლოოდ ღმერთი
ნებას დაგვრთავს გავაკეთოთ ის, რაც გვინდა, თუნდაც ეს
მის თავდაპირველ ჩანაფიქრს ეწინააღმდეგებოდეს და ჩვენს
ინტერესებში არ შედიოდეს.

ხშირად, ღმერთის ჩანაფიქრი გვაიძულებს შევეჯახოთ
შეურაცხყოფასა და ისეთ ურთიერთობებს, რომლებიც არ
მოგვწონს. მაგრამ სინამდვილეში გავურბივართ იმას, რასაც
ჩვენი განმტკიცება შეუძლია. შექმნილ სიტუაციაში გარკვევაზე
უარის თქმა არ გვანთავისუფლებს თვით პრობლემისაგან. იგი
მხოლოდ დროებით შევებას გვაძლევს. მაგრამ პრობლემის ფეს-
ვი ხელუხლებელი რჩება. პირადმა გამოცდილებამ იმ ახალ-
გაზრდასთან მიმართებით, რომელიც სამუშაოზე მივიღე, რჩე-
ვა მომცა. შეუძლებელია ჯანსაღი ურთიერთობები დაამყარო
ადამიანთან, რომელმაც წინანდელი კავშირები სიმწრითა და
წყენით დაარღვია. უნდა მოხდეს განკურნება. ყმანვილი ყოვ-
ელთვის მიუზნებოდა, რომ აპატია წინა ხელმძღვანელს, მა-
გრამ სინამდვილეში ასე არ იყო.

სიყვარული ყველა წყენასა და შეურაცხყოფას ივიწყებს,
რათა მომავლის იმედი შეინარჩუნოს. თუ ჩვენ ნამდვილად
გავიმარჯვებთ წყენაზე, მაშინ გულწრფელად ვეძებთ შერიგე-
ბას. შესაძლოა, ჯერ არ დამდგარა სასურველი დრო, მაგრამ
ჩვენს გულებში უნდა ვეძებდეთ შესაძლებლობას ურთიერთო-
ბათა აღსადგენად.

ერთმა ბრძენმა მეგობარმა მოგვიანებით მითხრა: „არ-
სებობს ძველი ანდაზა; „რძით დამწვარი წყალს ყლურწავს.“
დღესდღეობით რამდენ ადამიანს ემინია ცივი წყლის, რომე-
ლიც გამოაცოცხლებს მათ, იმის გამო, რომ ისინი ოდესღაც
რძით დაიწვნენ და არ შეუძლიათ ამის პატიება?

იესოს სურს, განკურნოს ჩვენი ქრილობები. მაგრამ ხში-
რად ჩვენ არ ვაძლევთ მას ამის უფლებას, ცხოვრებაში შე-
ქმნილ სიძნელეთა გამო. ეს გახლავთ მორჩილებისა და თვი-
თუარყოფის ბილიკი, რომელსაც განკურნებამდე და სულიერ

სატანის სატყუარა

სიმნიფემდე მივყავართ. ჩვენ უნდა მივიღოთ გადაწყვეტილება, უფრო მნიშვნელოვნად მივიჩნიოთ სხვა ადამიანის კეთილდღეობა, ვიდრე საკუთარი, მაშინაც კი, როცა ამ ადამიანმა მრავალი ტკივილი მოგვაყენა.

ამაყნი ვერ წავლენ ამ გზით. წავლენ მხოლოდ ისინი, ვისაც სურს მშვიდობა, რისკით, რომ უარყოფილები იქნებიან. ეს გახლავთ გამოცდა, რომელიც მორჩილებას გვასწავლის. ეს არის გზა, რომელსაც სიცოცხლისაკენ მივყავართ.

იმას, რასაც ღმერთის
თანდასწრებაში ვსწავლობთ,
ვერ ვისწავლით აღამიანთა
გარემოცვაში

თავი 7

საიმიელო საფუძველი

„ამიტომ ასე ამბობს შემოქმედი, ყოვლისშემძლე უფალი: „სიონის მიწაზე დავაფუძნებ ქვაკუთხედს, ძვირფასს და საიმიელოს, ყველაფერი მასზე იქნება დამყარებული, და ვინც მას მიენდობა, იმედი არ გაუწილდება“.

ესაია 28:16 (თანამედროვე თარგმანი)

3ინც მას მიენდობა, იმედი არ გაუწილდება. იმედგაცრუებული ადამიანი არამდგრადია, ვინაიდან მას არ გააჩნია ჯეროვანი საფუძველი. ასეთი ადამიანი ადვილად მერყეობს და შორს წარიტაცება დევნათა ქარიშხლებითა და მკაცრი გამოცდებით. მოდით, განვიხილოთ, რა დაემართა სიმონ პეტრეს.

იესო მივიდა ფილიპეს კესარიის მხარეში და შეეკითხა მოწაფეებს: „... რას ამბობს ხალხი, ვინ არისო კაცის ძე?“. (მათე 16:13)

რამოდენიმე მოწაფემ ენთუზიაზმით გამოთქვა ხალხის აზრი ქრისტეს შესახებ. იესომ მოიცადა, ვიდრე მოწაფეები დაამთავრებდნენ აზრის გამოთქმას, შემდეგ შეხედა მათ და პირდაპირ ჰკითხა: „... თქვენ კი რას იტყვით: ვინა ვარ მე?“ (მუხლი 15).

დარწმუნებული ვარ, რომ მოწაფეების უმრავლესობას შეშინებული, შეცბუნებული სახის გამომეტყველება ჰქონდათ, ვიდრე ფიქრობდნენ, თუ რა ეპასუხათ. მათ პირები დააღეს და დუმდნენ. ისინი, ვინც ასე ცოცხლად გამოთქვამდნენ სხვების

სატანის სატყუარა

აზრს, უეცრად მიჩუმდნენ. შესაძლოა, არასოდეს სერიოზულად არ დაფიქრებულან ამ საკითხზე. მონაფეებმა ახლა გააცნობიერეს, რომ პასუხი არ გააჩნდათ.

ყველაფერს, რასაც იესო აკეთებს, აკეთებს კარგად! მისმა შეკითხვამ მონაფეთა გულები ააღელვა. მან მონაფეები მიიყვანა იმის ჭეშმარიტად გაცნობიერებამდე, თუ რა იცოდნენ მათ და რა არა. მონაფეები ცხოვრობდნენ სხვა ადამიანების აზროვნებაზე დაყრდნობით, იმის ნაცვლად, რომ გარკვეულიყვნენ, რას ამბობენ მათი საკუთარი გულები იმის შესახებ, თუ ვინ არის სინამდვილეში იესო.

სიმონი, რომელსაც იესომ პეტრე დაარქვა, იყო ერთადერთი იმ მონაფეთა შორის, ვინც შეძლო პასუხი გაეცა ამ კითხვაზე. მან თქვა: „... შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა“ (მათე 16:16). მაშინ იესომ უპასუხა: „... ნეტარ ხარ შენ, სიმონ იონას ძე, ვინაიდან შენ ეს გამოგიცხადა არა ხორცმა და სისხლმა, არამედ მამაჩემმა, რომელიც ზეცაშია.“ (მუხლი 17)

იესომ განუმარტა სიმონ პეტრეს თუ ვინ იყო ამ გამოცხადების სათავე. პეტრემ ეს ცოდნა მიიღო არა სხვა ადამიანებისაგან, არა დამოუკიდებლად, არამედ თვით ღმერთმა განუცხადა ეს ჭეშმარიტება.

სიმონ პეტრეს ღმერთიულის მიმართ უდიდესი წყურვილი გააჩნდა. სწორედ ის უსვამდა იესოს უამრავ შეკითხვას. ის დადიოდა წყალზე, იმ დროს როცა დანარჩენი თერთმეტი მხოლოდ შორიდან უყურებდა მას. პეტრე გახლდათ ის ადამიანი, რომელსაც არ სურდა სხვისი აზრებით ეცხოვრა! მას უნდოდა ყველაფერი უშუალოდ ღმერთის ბაგეებიდან მოესმინა.

იესოს შემეცნება, რომელიც სულიწმიდამ გაუხსნა, სიმონ პეტრესთან მოვიდა არა გრძნობის ორგანოებით, არამედ როგორც ნიჭი, რომელმაც მისი გული სულიერი წყურვილის საპასუხოდ გაანათლა. მრავალი იყო იმის მოწმე, რისიც სიმონ პეტრე, მაგრამ მათ გულში ღმერთის ნების შემეცნების ასეთი წყურვილი არ ყოფილა.

1 იოანეს 2:27-ში ნათქვამია: „ხოლო ცხებულება, რომელიც თქვენ მიიღეთ მისგან თქვენშია და არავისგან სწავლა არ დაგჭირდებათ, არამედ მისი ცხებულება გასწავლით ყველაფერს, და ის არის ჭეშმარიტი და უტყუარი, რასაც იგი გასწავლით. მასში დარჩით.“

ეს ცხებულება ასწავლიდა სიმონ პეტრეს. მან მოისმინა ყვე-

საიმედო საფუძველი

ლაფერი, რაც დანარჩენებმა თქვეს, ხოლო შემდეგ საკუთარ გულში ჩაიხედა, თუ რა გაუხსნა ღმერთმა. როგორ კი ღებულობთ იმის შემეცნებას, რაც თვით ღმერთმა გაგიხსნათ, ვერავინ შეძლებს თქვენს შერყევას. როდესაც ღმერთი გიხსნით რამეს, არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს იმას, რას ამბობს მთელი ქვეყანა. არავის შეუძლია შეცვალოს თქვენი გული.

შემდეგ იესომ უთხრა სიმონ პეტრეს და დანარჩენ მონაფეებს: „... ამ კლდეზედ (ანუ ამ გამოცხადებაზე, რომელიც პირადად ღმერთისაგან არის მოცემული) ავაშენებ ჩემს ეკლესიას და მას ვერ დაძლევს ჯოჯოხეთის ბჭენი“ (მათე 16:18). ჩვენთვის ნათელია, რომ სულიწმიდის მიერ გახსნილ ღმერთის სიტყვაში არის საიმედო საფუძველი (ამ კონკრეტულ შემთხვევაში ეს იყო პეტრეს შემეცნება, რომ იესო ღმერთის ძეა).

სიტყვა ანათლეზს

როდესაც ვქადაგებ, ხშირად მოვუწოდებ ეკლესიებსა და ცალკეულ პიროვნებებს მოისმინონ ღმერთის ხმა, რომელიც ჩემი ბაგეებიდან მომდინარეობს. ჩვეულებრივ, ქადაგების კონსპექტებისას, ვინერთ მხოლოდ იმას, რაც მოქადაგის მიერ იყო ნათქვამი. ამის გამო ჩვენ ვგებულობთ წმინდა წერილსა და განმარტებას მხოლოდ გონებით, როგორც ინტელექტუალურ ცოდნას.

თუ ჩვენ მხოლოდ ინტელექტუალურ ცოდნას ვფლობთ, მაშინ შეიძლება მოხდეს ორი რამ:

1. ჩვენ ადვილად ვაზვიადებთ და ვეძლევით ემოციებს.
2. საკუთარ ინტელექტს ვუმონებთ თავს.

მაგრამ ეს ყველაფერი არ გახლავთ ის საიმედო საფუძველი, რომელზეც იესო თავის ეკლესიას აშენებს. მან თქვა, რომ იგი დაფუძნებული იქნება სულიწმიდის გამოცხადებაზე და არა ბიბლიის დაზეპირებულ მუხლებზე.

როდესაც ვუსმენთ ცხებულის მსახურის ქადაგებას ან წიგნს ვკითხულობთ, ყოველთვის უნდა ვეძებდეთ სიტყვებს ან ფრაზებს, რომლებიც ჩვენს სულში ინთებიან. ეს ის სიტყვაა, რომელსაც ღმერთი გიცხადებთ. მას მოაქვს სინათლე და სულიერი შემეცნება. როგორც მეფსალმუნე წერს: „საწყისი შენი სიტყვებისა ანათებს, შთააგონებს გულუბრყვილოებს.“ (ფსალმუნი 118:130). სწორედ მაშინ, როდესაც მისი სიტყვა გამოცხადების მეშვეობით შემოდის ჩვენს გულში, და არა გონებაში, იგი გვანათლებს და გვაძლევს სიცხადეს.

სატანის სატყუარა

ხშირად, მსახური ლაპარაკობს ერთ თემაზე, თუმცა ღმერთი გულში სრულიად სხვას მიხსნის. მეორე მხრივ, ღმერთს შეუძლია აანთოს სწორედ ის სიტყვები, რომლებსაც მსახური წარმოთქვამს და ისინი გიზგიზებენ ჩემში. ღმერთს ნებისმიერი საშუალებით შეუძლია მომცეს სულიწმიდის გამოცხადება. ღმერთი გარდაგვექმნის „უბრალო“ ადამიანებიდან (რომელთაც არა აქვთ მიხვედრის უნარი) სულიერად მომნიფებულ ადამიანებად (რომელთაც მიხვედრის უნარი აქვთ). თქვენს გულში განათებული სიტყვა წარმოადგენს საფუძველს, რომელზეც, როგორც იესომ თქვა, აშენდება მისი ეკლესია.

იესომ ღმერთის გამოცხადება შეადარა ქვას. ქვა სიმტკიცე-სა და გამძლეობას აღნიშნავს. გაიხსენეთ იესოს იგავი ორი სახლის შესახებ. ერთი მათგანი აშენებული იყო ქვაზე, ხოლო მეორე – ქვიშაზე. როდესაც ამ სახლებს დევნა, მწუხარება და ტანჯვა დაატყდა თავს, ის, რომელიც ქვიშაზე იყო აშენებული, დაინგრა, ხოლო ქვაზე აგებულმა სახლმა გაუძლო.

ზოგიერთ პასუხს, რომელიც გვინდა ღმერთისაგან მოვისმინოთ, ვერ ვპოულობთ ბიბლიაში. მაგალითად, არ შეგვიძლია ბიბლიაში მოვინახოთ პასუხები ასეთ კითხვებზე: ვისზე დავექორწინდეთ? სად ვიმუშაოთ? რომელ ეკლესიაში ვიყოთ? ასეთი კითხვები უამრავია. ჩვენ გვჭირდება სულიწმიდის გამოცხადება, რათა გადაწყვეტილებები მივიღოთ ამ საკითხებში. ღმერთისაგან ასეთი სიტყვის გარეშე ჩვენი გადაწყვეტილებები დაფუძნებულნი იქნებიან ქვიშაზე, მერყევ ნიადაგზე.

ის, რასაც ღმერთი გვიხსნის თავისი სულით, არ შეიძლება წაგვერთვას. ეს უნდა გახდეს საფუძველი ყველაფრისათვის, რასაც ვაკეთებთ. ამის გარეშე ადვილად შევცდებით, როდესაც მკაცრი გამოცდები და მწუხარება მოვა ჩვენს ცხოვრებაში.

გაიხსენეთ, რა თქვა იესომ სიტყვაზე, რომელიც სიხარულით იქნა მოსმენილი და მიღებული, მაგრამ არ გაუდგამს ფესვები გულში. იგი მიღებული გახლდათ აღფრთოვანებით, მხოლოდ გონებითა და ემოციებით.

„ასევე კლდოვანზე დათესილნი: ისინი არიან, რომლებიც როგორც კი სიტყვას მოისმენენ, მაშინვე სიხარულით მიიღებენ მას. მაგრამ ფესვი არ გააჩნიათ თავის თავში და ხანმოკლენი არიან და, როგორც კი დგება გასაჭირი ანდა დევნა სიტყვის გამო, მაშინვე ცდუნდებიან.“
(მარკოზი 4:16-17)

საიგელო საფუძველი

ჩვენ ადვილად შეგვიძლია ურთიერთ შევანაცვლოთ სიტყვები „ფესვი“ და „საფუძველი“, ვინაიდან ორივე მიუთითებს მუდმივობასა და სიმტკიცის წყაროზე მცენარისათვის ან შენობისათვის. ადამიანი, რომელიც ცვალებადია და არ აშენებს ღმერთის გამოცხადების მტკიცე საფუძველზე, გახლავთ მერყევი და ცდუნებებისა და წყენის ქარიშხლით მიმოტაცებული. მრავალი ადამიანი დღეს იმყოფება იმავე მდგომარეობაში, რომელშიც იმ დროს იყვნენ იესოს შეკითხვით დაბნეული მოწაფეები. ისინი ცხოვრობენ იმაზე დაყრდნობით, რაც სხვებისაგან მოისმინეს, როდესაც ეს უკანასკნელნი ამონებდნენ ან ქადაგებდნენ. სხვების აზრებსა და მტკიცებას ისინი ღებულობენ როგორც ჭეშმარიტებას და აღარ ეძებენ სულიწმიდის რჩევასა და წინამძღოლობას. ჩვენ უნდა ვალიაროთ და განვაცხადოთ ის, რაც ღმერთმა პირადად გაგვიხსნა. აი რაზე აშენებს იესო თავის ეკლესიას.

ერთ დროს ჩემთან გასათხოვარი მდივანი მუშაობდა. ის ხვდებოდა ახალგაზრდა კაცს, რომელიც ასევე ჩვენს ეკლესიაში შრომობდა. დღითიდღე ისინი სულ უფრო მეტად უახლოვდებოდნენ ერთმანეთს. ყველა ხედავდა, რომ მათი ურთიერთობა ქორწინებით დაგვირგვინდებოდა. ისინი უკვე სერიოზულად მსჯელობდნენ ამ საკითხზე.

ერთხელ, კვირა საღამოს, უფროსმა ხუცესმა მოიხმო ისინი და უთხრა: „ასე ამბობს უფალი: თქვენ, ორნი, შეუღლდებით.“

მეორე დილას ჩემი მდივანი შემოვიდა ოფისში და სიხარულისა და აღფრთოვანებისაგან ბრწყინავდა. მან მკითხა, ხომ არ შევძლებდი მათ შეუღლებას, და მე ვუპასუხე, რომ ეს პატივი იქნებოდა ჩემთვის. მე მათ შეხვედრა დავუნიშნე, რათა წინასწარ გაესაუბრებოდი. მაგრამ გულში აფორიაქებული ვიყავი. როდესაც ისინი ოფისში შემოვიდნენ, სულში მღელვარებას ვგრძნობდი. შევხედე ჩემს მდივანს და ვკითხე, ზუსტად იცის, რომ ეს სწორედ ის ადამიანია, რომელიც ღმერთმა ამოურჩია. მან ერთუზიანობითა და გარკვევით მიპასუხა „დიახ“.

შემდეგ შევხედე ახალგაზრდა კაცს და ვკითხე: „დარწმუნებული ხარ, რომ ღმერთის ნებაა, რომ სწორედ ამ ქალიშვილზე დაქორწინდე?“ ის წამიერად გაოგნებული იდგა, შემდეგ დახარა თავი და გაიქნია. მისი გარეგნობა მეტყველებდა: „არა, არ ვარ დარწმუნებული.“

სატანის სატყუარა

ორივეს შევხედე და შემდეგ ახალგაზრდა კაცს მივმართე: „მე არ შეგაუღლებთ. ჩემთვის სულერთია ვინ გინინასწარმეტყველათ და რა გითხრათ. ჩემთვის სულერთია, რამდენმა ადამიანმა მოგახსენათ: „ძალიან უხდებით ერთმანეთს“, ღმერთმა თუ გულში არ გაგიცხადათ თავისი ნება, შენ არ გაქვს დაქორწინების უფლება.“ შემდეგ გავაგრძელე: „თუ შენ იქორწინებ პირადი გამოცხადების გარეშე იმის შესახებ, რომ ეს ღმერთის სრულყოფილი ნებაა შენს მიმართ, მაშინ, როცა ქარიშხლები ამოვარდება, ეს კი აუცილებლად მოხდება, ეჭვები და კითხვები გაგიჩნდება: „რა იქნებოდა, სხვა ქალიშვილზე რომ მექორწინა? იქნებ არ მექონოდა ეს პრობლემები? უნდა დავრწმუნებულიყავი, რომ ეს ქორწინება ღმერთის ნებით იყო. მახეში გაბმულად ვგრძნობ თავს.“

მაშინ აღარ იქნები დარწმუნებული და ვერ შეძლებ ნინააღმდეგობა გაუწიო იმ პრობლემებს და სიძნელეებს, რომლებიც შენს ქორწინებას დაატყდება. შენ გახდები ადამიანი გაორებული აზრებით „რომელიც არამდგრადია მის ყველა გზაზე.“

მე გავუშვი ისინი და ვუთხარი, რომ არავითარი აზრი არა აქვს შეხვედრების გაგრძელებას. ყმანვილმა შვება იგრძნო. ქალიშვილი კი ძალიან შენუხდა. შემდეგი კვირის განმავლობაში ჩვენს ოფისში ძალიან დაძაბული ატმოსფერო იყო, მაგრამ ვიცოდი, რომ სიმართლე ვთქვი. ქალიშვილისთვის ეს გამოცდის დრო იყო. თუ ღმერთმა ნამდვილად უთხრა მას, რომ ეს ადამიანი მისი მეუღლე უნდა გახდეს, მას მართებს ღმრთისადმი მინდობა, რომ იგი ყმანვილსაც იგივეს გაუცხადებს და არ უნდა განაწყენდეს ჩემზე და ღმერთზე. ქალიშვილს ვურჩიე, რომ ვაჟისაგან შორს დაეჭირა თავი და მიეცა მისთვის შესაძლებლობა პირადად მოეძებნა პასუხი ღმრთისაგან. ის ასეც მოიქცა.

სამი კვირის შემდეგ ისევ მთხოვეს, რომ შეხვედრა დამენიშნა. მაშინვე ვიგრძენი სიხარული. ამჯერად, როდესაც ისინი შემოვიდნენ ოფისში, ყმანვილმა გაბრწყინებული სახით შემომხედა და მითხრა: „ზუსტად ვიცი, ყოველგვარი ეჭვის გარეშე, რომ ეს ის ქალიშვილია, რომელიც ღმერთმა ცოლად განმისაზღვრა!“ მათ შვიდი თვის შემდეგ იქორწინეს.

როცა იცით, რომ ღმერთმა მოგცათ ესა თუ ის ურთიერთობები ან ეკლესია, მტრისათვის გაცილებით რთული იქნება

საიგელო საფუძველი

გამოგიყვანოთ იქიდან. თქვენ ეყრდნობით ღმერთის გამოცხადებას და გადალახავთ ყველა კონფლიქტს, შეუძლებლის აღსრულებით.

არავითარი სხვა პარინანტი

ცოლ-ქმრული ცხოვრების პირველი ხუთი წელი ჩემთვის და ჩემი ცოლისათვის უბრალოდ სამინელი იყო, ერთმანეთს ისეთ ჭრილობებსა და შეურაცხყოფებს ვაყენებდით, რომ გვეჩვენებოდა, თითქოს შეუძლებელი იყო გადაგვერჩინა ის ნაზი ურთიერთობები და სიყვარული, რომელიც ოდესღაც გვექონდა.

მხოლოდ ერთი რამ გვაკავებდა ერთად: ორივემ ვიცოდით, რომ ღმერთმა მოახდინა ჩვენი შეუღლება. ამიტომ, სრულებით არ ვფიქრობდით განქორწინებაზე, როგორც ჩვენი პრობლემების გადაწყვეტის ერთ-ერთ ვარიანტზე. ჩვენი ერთადერთი გადაწყვეტილება მდგომარეობდა იმის რწმენაში, რომ ღმერთი განგვკურნავს და შეგვცვლის. ორივემ მივუძღვევით თავი ამას, როგორი მტკივნეულიც არ უნდა ყოფილიყო ეს ჩვენთვის.

როდესაც აზრად მომივიდოდა, რომ ხელები ჩამომეშვა და დავნებებულყავი, ვიხსენებდი ალთქმებს, რომლებიც ღმერთმა მომცა ჩემს ქორწინების შესახებ. არ ვაპირებდი გამენადგურებინა ის, რაც ღმერთმა მოაწყო და რაც განკუთვნილი იყო ჩვენი კავშირისათვის.

ღმერთის ერთ-ერთი ალთქმა, რომელიც მომეცა, გახლდათ ის, რომ მე და ჩემს ცოლს ერთად უნდა გვემსახურა. იმ მომენტში, როდესაც ღმერთმა მომცა ეს ალთქმა, ვიფიქრე: „რა იოლია ჩემთვის ამის წარმოდგენა, იმიტომ, რომ მისი ხელი არის ჩვენზე მსახურების საქმეში.“

მაგრამ ჩვენი ცოლ-ქმრული ქარიშხლების დროს უკვე აღარ შემეძლო ისევე ნათლად დამენახა ეს ალთქმა. მაგრამ გადავწყვიტე უარი არ მეთქვა მასზე. ბუნებრივი იმედი გაქრა იმის გამო, რომ უთანხმოებამ და სიამაყემ შეაღწია ჩვენს ქორწინებაში.

თუმცა ჩემს გულში რჩებოდა სიცოცხლის ზებუნებრივი თესლი. ეს ალთქმა ჩემთვის იყო ღუზა ან ფუნდამენტი ძნელბედობის ჟამს.

ყველაფერი იმით დასრულდა, რომ ღმერთმა არა მარტო განკურნა ჩვენი ურთიერთობები, არამედ ისინი უფრო

სატანის სატყუარა

მჭიდრო გახადა, ვიდრე ადრე იყო. ჩვენ ვიზრდებოდით ამ კონფლიქტებში, ერთმანეთის პატიებით და ყველაფრიდან გაკვეთილის მიღებით. ამჟამად ერთად ვემსახურებით უფალს. ჩემს ცოლს მივიჩნევ არა მხოლოდ საყვარელ ადამიანად და საუკეთესო მეგობრად, არამედ მსახურადაც, რომელსაც სხვებზე მეტად ვენდობი.

გავატარეთ რა ცოლ-ქმრული ცხოვრების პირველი ხუთი მძიმე წელიწადი, გავაცნობიერე, რომ ღმერთი ხედავდა ჩვენს ნაკლოვანებებს და ჩვენი ურთიერთობების ფონზე საამკარაოზე გამოჰქონდა.

მე მოწინებით ვეპყრობოდი ღმერთის სიბრძნეს, გამოვლენილს იმაში, რომ მან შეგვაერთა, როგორც ქმარი და ცოლი. სანამ ღიზას შევხვდებოდი, გულმოდგინედ ვლოცულობდი ქალიშვილზე, რომელზეც ვიქორწინებდი. ეს არჩევანი მნიშვნელობით მეორე გახლდათ ჩემს ცხოვრებაში სახარებისადმი მორჩილების შემდეგ. იმის გამო, რომ ვლოცულობდი და ვლოდებოდი ღმერთის არჩევანს ჩემს მეუღლესთან მიმართებით, ვფიქრობდი, რომ არ მექნებოდა ის პრობლემები, რომლებიც სხვა წყვილებს ჰქონდათ. ო, როგორ ვცდებოდი!

ღმერთმა ჩემი გულის სასურველი მეუღლე ამირჩია. მაგრამ იგი ჩემში ააშკარავებდა ეგოიზმით გამოწვეულ უმნიფრობას, რომელიც საკმარისზე მეტი მქონდა! კონფლიქტებისაგან გაქცევას განქორწინების გზით ან მეუღლის დადანაშაულებას იგივე მნიშვნელობა ექნებოდა, რაც ჩემი უმნიფრობის დამალვას ყალბი დამცავი საფარის ქვეშ, სახელწოდებით „წყენა“. ღმერთის გამოცხადებამ ჩვენს ქორწინებასთან დაკავშირებით დამიცვა ასეთი ქმედებისაგან.

ახლა მინდა ამ თავის ძირითად აზრს გადავუხვიო. ამ სტრიქონების ნაკითხვისას ზოგიერთმა შესაძლოა იფიქროს: „მე არ ვიყავი დახსნილი, როდესაც დავქორწინდი.“

თქვენ ღმერთი გეუბნებათ:

„ხოლო დაქორწინებულებს ვამცნებ არა მე, არამედ უფალი: ცოლი არ გაეყაროს ქმარს. ხოლო თუ გაეყაროს, დაე, უქორწინოდ დარჩეს ანდა ქმარს შეურიგდეს, და ქმარი ნუ დატოვებს თავის ცოლს ... ძმანო, თითოეული იმ მოწოდებით დარჩეს ღვთის წინაშე, რომელშიც მოწოდებული იყო“. (1 კორინთელთა 7:10-11,24)

საიგელო საფუძველი

დაე, ეს სიტყვა, რომელიც მოცემულია ქორწინების აღთქმასთან დაკავშირებით, განმტკიცდეს თქვენს გულებში, რათა არ მერყეობდეთ ისეთი ხაფანგის გამო, როგორცაა წყენა, არამედ უდრეკნი რჩებოდეთ. შემდეგ ეძებთ უფალი, რათა მისგან მიიღოთ გამოცხადება თქვენი ქორწინებისათვის.

ზოგიერთ თქვენგანს შეიძლება ექორწინა ღმერთის ნების გარეშე მაშინ, როცა უკვე მორწმუნე იყო. იმისათვის, რომ ღმერთისაგან მიიღოთ საკუთარი ქორწინებისათვის განსაზღვრული კურთხევა, უნდა მოინანიოთ ის, რომ ქორწინებამდე მის რჩევას არ ეძებდით და ის გაპატიებთ. მყარად განმტკიცდით თქვენს გულში, რომ თქვენს მიერ ჩადენილი მეორე შეცდომა, განქორწინება, სიმართლემდე არ მიგიყვანთ. ქორწინების აღთქმის წყენის გამო დარღვევა, არ წარმოადგენს პრობლემიდან გამოსავალს. ამიტომ ეძებთ ღმერთის მითითება თქვენი ქორწინებისათვის.

კლდე

ღმერთის სიტყვა, რომელიც სულთწმინდის გამოცხადებით მოგვეცა, წარმოადგენს კლდეს, რომელზეც უნდა ვაშენებდეთ ჩვენს ცხოვრებასა და მსახურებას. მრავალი ადამიანი მიაშობდა ეკლესიისა და მსახურების შესახებ, სადაც ისინი მოკლე დროით იყვნენ წევრები. მე ვნაღვლიანდები როცა ვხედავ, რომ ღმერთის შვილი მართვადია სიძნელეებით, და არა ღმერთის ბრძანებებით. მათი ყურადღება მიმართულია იქითკენ, თუ რა უსამართლოდ მოექცნენ და მიიჩნევენ, რომ თავად მართლები არიან. მაგრამ მათი მსჯელობა მხოლოდ თავის მოტყუებაა, რომელიც არ აძლევთ საშუალებას, საკუთარი ნაკლოვანებები ჯეროვნად შეაფასონ.

ისინი თავიანთ ამჟამინდელ მდგომარეობას მსახურებებში ან ეკლესიებში აღწერენ როგორც: „დროებითი“ ან „ის ადგილი, სადაც ღმერთმა მომათავსა მოცემულ მომენტში.“ ისიც კი მსმენია, ერთმა ადამიანმა როგორ თქვა: „მე ამ ეკლესიისათვის დამიგრავეს.“ ისინი ასე იმიტომ ამბობენ, რომ სათადარიგო გასასვლელი კარი დაიტოვონ, რომლის მეშვეობითაც გაქცევას შეძლებენ, როცა მათ ცხოვრებაში სიძნელეები იჩენენ თავს. მათ არ გააჩნიათ მყარი საფუძველი, ვერ გაჩერდებიან ერთ ადგილზე: შტორმი ადვილად წარიტაცებს მათ შემდეგი ნავსაყუდელისაკენ.

სატანის სატყუარა სად ნავიღით?

თუ დავეუბრუნდებით მაგალითს, რომელშიც იესო ეკითხება თავის მოწაფეებს, რას ფიქრობდნენ ისინი მისი პიროვნების შესახებ, დავინახავთ, როგორ მატულობს სიმონ-პეტრეში სიმტკიცე, როდესაც ღმერთის ნება ეხსნება.

მას შემდეგ, რაც მამამ ჭემმარიტება გაუხსნა სიმონ-პეტრეს გულს, იესომ წარმოსთქვა: „... მეც გეუბნები შენ: შენა ხარ პეტრე და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას და მას ვერ დაძლევს ჯოჯოხეთის ბჭენი ...“ (მათე 16:18).

იესომ სიმონს ახალი სახელი მისცა – პეტრე. ეს ძალიან მნიშვნელოვანია, ვინაიდან სახელი სიმონი ნიშნავს „მოსმენას“. სახელი პეტრე (ბერძნული სიტყვა პეტროსი) ნიშნავს „ქვას“. იგი ისმენდა ღმერთის სიტყვას და ამიტომ განმტკიცდა რწმენაში. სახლი, რომელიც ქვებისგან არის აშენებული კლდეზე, ნებისმიერ ქარიშხალს გაუძლებს.

სიტყვა „კლდე“ ამ მუხლში, წარმოიშვა ბერძნული სიტყვიდან პეტრა, რომელიც ნიშნავს „უზარმაზარ ქვას“. იესო ეუბნებოდა სიმონ-პეტრეს, რომ ახლა სიმონი მტკიცეა, როგორც კლდე, რომელსაც უნდა ეფუძნებოდეს სახლი.

მოგვიანებით პეტრე თავის წერილში წერდა: „თქვენც აშენდით ცოცხალი ქვებივით სულიერ სახლად ...“ (1 პეტრეს 2:5). ქვა – არის უზარმაზარი კლდის პატარა ნაწილაკი. ღმერთის გამოცხადება შეიცავს სიმაგრეს, სიმტკიცეს და ძალას, და ადამიანის ცხოვრებაში, რომელიც მას ღებულობს, არის ნაყოფი. ეს ადამიანი გაძლიერდა ღმერთის ცოცხალი სიტყვის სიმტკიცის მეშვეობით, რომელიც გახლავთ იესო ქრისტე.

როგორც მოციქული პავლე წერს პირველ წერილში კორინთელთა მიმართ 3:11: „ვინაიდან არავის არ ძალუძს დაუდოს სხვა საძირკველი, გარდა იმისა, რაც დადებულია, რომელიც არის იესო ქრისტე.“ როდესაც ვეძებთ იესოს, ღმერთის ცოცხალ სიტყვას, იგი თვალსაჩინო ხდება და ჩვენ ვმტკიცდებით რწმენაში.

იესოს დედამინაზე ყოფნის ბოლო დღეებში მოწაფეების მდგომარეობა გართულდა. რელიგიური ლიდერები და იუდეველები დევნიდნენ იესოს, ცდილობდნენ მის მოკვლას. (იოანე 5:16). როდესაც ხალხს ვითარება შესაფერისად ეჩვენა და ძალით მოინდომეს იესოს გამეფება, მან უარი თქვა და მათ გაეცალა. (იხ. იოანე 6:15).

საიგელო საფუძველი

„რატომ გააკეთა ეს? – მონაფეები გაოცდნენ. – ეს რეალური შესაძლებლობა იყო უფლისთვის და ჩვენთვის.“ ისინი მღელვარებამ შეიპყრო. მდგომარეობა სახიფათო ხდებოდა.

„ჩვენ მივატოვეთ სახლები და სამუშაო, ყველაფერი შევწირეთ, რათა ამ ადამიანს გავყოლოდით. გვნამს, რომ იგი მომავალი მესიაა. იოანე ნათლისმცემელმა გამოაცხადა ეს, ხოლო სიმონ პეტრემ დაამონმა ფილიპეს კესარიასი. ორი მონმე გვყავს. მაგრამ, რატომ აგრძელებს იგი ამჟამინდელი წინანძლოლების გაღიზიანებას? რატომ ითხრის ორმოს საკუთარი ხელით? რატომ გვეუბნება ჩვენ, მონაფეებს, ასეთ სიტყვებს: „ჰოი, ურწმუნო და უკუღმართო მოდგმავ! როდემდე ვიქნები თქვენთან?“

წყენა იბუდებდა ადამიანთა გულეებში, რომლებმაც მიატოვეს ყველაფერი, რათა ქრისტეს გაჰყოლოდნენ. შემდეგ მოხდა უარესი. იესო, თითქოს ერესს უქადაგებდა მათ: „... ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: თუ არ ჭამთ ხორცს და არ სვამთ კაცის ძის სისხლს, არ გექნებათ სიცოცხლე თქვენში ...“ (იოანე 6:53).

„რას ქადაგებს? – ფიქრობდნენ ისინი. – ეს უკვე მეტისმეტია!“ მაგრამ ეს კიდევ არაფერი: მან ეს სიტყვა წარმოთქვა კაპერნაუმში, სინაგოგის ხელმძღვანელთა წინაშე! ეს მეტად ძნელი გასაგები იყო მათთვის:

ბევრი მის მონაფეთაგან ამის მოსმენისას ამბობდა:

„მძიმე სიტყვაა, ვის შეუძლია მისი მოსმენა?“ (იოანე 6:60)

შესანიშნავია იესოს პასუხი:

„იესომ იცოდა, რომ მისი მონაფეები ბუზღუნებდნენ თავისთვის ამის გამო, და უთხრა მათ: „ეს გაცდუნებთ თქვენ?“ (იოანე 6:61)

ესენი იესოს მონაფეები იყვნენ! უფალმა იცის, რომ ზოგიერთნი აშენებდნენ თავიანთ ცხოვრებას არამყარ საფუძველზე და ამხელს ამ საფუძველს, აძლევს რა საშუალებას, დაინახონ ჭეშმარიტების სიღრმე თავიანთ გულებში. მაგრამ ყველა როდი იყო ისეთი, როგორც სიმონ პეტრე ან სხვა მონაფეები, რომელთაც სიმართლე სწყუროდათ. დააკვირდით მათ რეაქციას:

სატანის სატყუარა

„მას შემდეგ ბევრი მის მონაფეთაგანი გაბრუნდა უკან და აღარ მისდევდა მას“. (იოანე 6:66)

მაიქციეთ ყურადღება, ისინი იყვნენ „ბევრნი“ მონაფეთაგანი. მათ შორის, ეჭვგარეშეა, იყვნენ ისეთებიც, რომლებმაც სწრაფად უპასუხეს ფილიპეს კესარიასში, თუ რას ფიქრობდნენ იესოს ვინაობის შესახებ: „ზოგი ამბობს იოანე ნათლისმცემელიაო, ზოგი ელიაო და ზოგი იერემია ან ერთი წინასწარმეტყველთაგანიაო.“ (მათე 16:14). მათი საფუძველი ღმერთის გამოცხადება არ გახლდათ.

წყენამ იქამდე მიიყვანა, რომ მათ გააკეთეს ის, რასაც მრავალი ადამიანი აკეთებს დღეს – გაეცალნენ, იფიქრეს, რომ მოატყუეს. მათ არ შეეძლოთ დაენახათ ჭეშმარიტება, ვინაიდან მთელი ყურადღება საკუთარ ეგოისტურ სურვილებზე ჰქონდათ მიპყრობილი.

ახლა კი შეხედეთ სიმონ პეტრეს იმ მომენტში, როდესაც იესომ ამხილა თორმეტი მონაფე:

მაშინ იესომ უთხრა თორმეტს: „თქვენც ხომ არ გინდათ წასვლა?“ სიმონ-პეტრემ უპასუხა: „უფალო, ვილასთან წავიდეთ? საუკუნო სიცოცხლის სიტყვები შენა გაქვს. ჩვენ ვინამეთ და შევიცანით, რომ შენ ხარ ქრისტე, ღვთის წმინდა“. (იოანე 6:67-69)

იესო არ ემუდარებოდა ამ ადამიანებს: „გთხოვთ, ნუ წახვალთ ჩემგან. ცოტა ხნის წინ ბევრი თანამშრომელი დავკარგე. რა უნდა გავაკეთო თქვენს გარეშე?“ არა, მან ჰკითხა: „თქვენც ხომ არ გინდათ წასვლა?“

ნახეთ, როგორ უპასუხა სიმონ პეტრემ, თუმცა მას ისეთივე შესაძლებლობა ჰქონდა, სწყენოდა, როგორც დანარჩენებს: „უფალო, ვილასთან წავიდეთ?“

იესოს სიტყვებმა, ალბათ ისიც გააოცა, მაგრამ მას ჰქონდა ცოდნა, რომელიც სხვებს არ ჰქონდათ. ფილიპეს კესარიასში პეტრემ მიიღო გამოცხადება იმის შესახებ, თუ ვინ არის სინამდვილეში იესო – „ძე ცოცხალი ღვთისა“ (მათე 16:16).

და ახლა, განსაცდელის ცეცხლში, მან გამოთქვა ის, რაც დამკვიდრებული იყო მის გულში: „ჩვენ ვირწმუნეთ და შევიცანით, რომ შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა.“ ეს

სანიმდლო საფუძველი

სწორედ ის სიტყვები იყო, რომლებიც მან ფილიპეს კესარიამი წარმოსთქვა. ის იყო ქვა, დადებული ღმერთის ცოცხალი სიტყვის ურყევ კლდეზე. პეტრე იესოსაგან არ წასულა ნაწყენი და ცდუნებული.

რეაგირება ზემოქმედების ქვეშ

მე ხშირად ვამბობ, რომ მკაცრი გამოცდები განსაზღვრავენ ადამიანის ჭეშმარიტ მდგომარეობას. სხვა სიტყვებით, ისინი განსაზღვრავენ, სულიერად რა მდგომარეობაში იმყოფებით. ისინი თქვენი გულის ნამდვილ მდგომარეობას ამხელენ. ის, თუ როგორ რეაგირებთ მათი ზემოქმედების ქვეშ, თქვენს ნამდვილ არსზე მეტყველებს.

თქვენ შეიძლება გქონდეთ მშვენიერი ხუთსართულიანი სახლი, გემოვნებით მორთული და მხატვრულად გაფორმებული, მაგრამ ქვიშაზე აშენებული. მანამ, სანამ ცა მოწმენდილია, იგი გამოიყურება როგორც ძალისა და სიდიადის ბასტიონი.

ამ სახლის გვერდით შეიძლება იდგეს უბრალო ერთსართულიანი სახლი. იგი თითქმის შეუმჩნეველია და შესაძლოა, მიმზიდველი არ არის მშვენიერ ნაგებობასთან შედარებით, მის გვერდით რომ დგას. მაგრამ იგი აშენებულია რაღაც ისეთზე, რის დანახვაც არ შეგიძლიათ – ქვიან საფუძველზე.

მანამ, სანამ ქარიშხლები არ არის, ხუთსართულიანი სახლი ბევრად უფრო მიმზიდველად გამოიყურება... მაგრამ როდესაც მას გრიგალი დაატყდება თავს, იგი დაეცემა და დაინგრევა. მან შეიძლება გაუძლოს რამდენიმე უმნიშვნელო ქარიშხალს, მაგრამ არა გრიგალს. უბრალო ერთსართულიანი სახლი კი დგას. რაც უფრო დიდია შენობა, მით უფრო საშინელი და შესამჩნევია მისი მსხვერვა.

ზოგიერთები, ეკლესიაში, ჰგვანან მონაფეებს, რომელნიც სწრაფად პასუხობდნენ ფილიპეს კესარიამი, ხოლო შემდეგ მხილებულები აღმოჩნდნენ. ისინი შეიძლება გამოიყურებოდნენ როგორც ხუთსართულიანი ქრისტიანები, რომელნიც ძალის, სიმაგრის, სტაბილურობისა და სილამაზის გამოხატულებას წარმოადგენენ. მათ შეიძლება გადაიტანონ რამოდენიმე მცირე და საშუალო ქარიშხალი. მაგრამ როდესაც ამოვარდება გრიგალი, მათი პოზიცია სიზუსტით განისაზღვრება.

დარწმუნდით იმაში, რომ თქვენს ცხოვრებას აფუძნებთ

სატანის სატყუარა

ღმერთის სიტყვის გამოცხადებაზე, და არა იმაზე, თუ რას ამბობენ სხვები. გააგრძელეთ უფლის ძიება და საკუთარი გულის მოსმენა. ნუ აკეთებთ და ნუ ლაპარაკობთ რამეს მხოლოდ იმიტომ, რომ ამას აკეთებენ და ლაპარაკობენ სხვები. ეძებეთ ღმერთი და იდექით იმაზე, რაც თქვენს საკუთარ გულში მყარად დამკვიდრდა!

მტერი შეარყევს, რათა დაღუპოს.
ღმერთს სხვა მიზანი აქვს

თავი 8

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

„... რომელმაც ახლა მოგვცა ასეთი აღთქმა: „კიდევ ერთხელ შევძრავ არა მარტო დედამიწას, არამედ ცასაც“. ეს „კიდევ ერთხელ“ ნიშნავს შეძრულთა შეცვლას, როგორც შექმნილისას, რათა დარჩეს, რაც შეუძრავია“.

ებრაელთა 12:26-27

ნინა თავში დავინახეთ, რომ ღმერთის სიტყვის გამოცხადება გახლავთ საფუძველი, რომელზეც იესო თავის ეკლესიას აშენებს. ჩვენ დავინახეთ, რომ სიმონ პეტრე იესოსთან დარჩა მაშინაც კი, როცა სხვა მოწაფეები, ცდუნებულები და ნანყენები გაშორდნენ. მაშინაც კი, როდესაც იესომ სიმონ პეტრეს მისცა საშუალება წასულიყო, მან უპასუხა სიტყვებით, რომლებიც მის გულში იყო დამკვიდრებული.

მოდით, ახლა შევხედოთ სიმონ პეტრეს მეორე გამოცდას, იმ ღამეს, როცა იესო გასცეს.

როცა იესო თავის თორმეტ მოციქულთან ერთად სერობაზე იჯდა, მან განსაცვიფრებელი რამ თქვა: „და აჰა, ჩემი გამცემის ხელი ჩემთან ერთად არის ამ სუფრაზე. რადგან კაცის ძე მიდის განგებისამებრ, მაგრამ ვაი იმ კაცს, ვის მიერაც გაიცემა იგი.“ (ლუკა 22:21-22). აი, განცხადება! დღეს ვიტყვით, რომ ამის თქმით, იესომ „ბომბი ისროლა“.

იესომ თავიდანვე იცოდა, რომ გასცემდნენ, მაგრამ მისმა მოწაფეებმა ეს პირველად გაიგეს. შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ ის საშინელება, რომელმაც მოწაფეები მოიცვა, როცა მან თქვა, რომ ერთი მათგანი, ვინც მასთან ერთად იყო, მისი ახლობელი, გასცემს?

სატანის სატყუარა

დაბნეულებმა „... დაიწყეს ერთმანეთის გამოკითხვა: რომელი მათგანი ჩაიდენდა ამას.“ (ლუკა 22:23). ისინი შეძრწუნებულნი იყვნენ იმით, რომ მათ შორის ერთს ღალატი შეეძლო. მაგრამ ამის გარკვევის სურვილის მოტივები უწმინდური იყო. ეს ვიცით იქიდან, თუ რით დასრულდა მათი ლაპარაკი. ისინი სიამაყის და თავმოყვარეობის გამო ცდილობდნენ გაერკვიათ, ვინ იყო გამცემი. შეხედეთ წმინდა წერილის შემდეგ მუხლს:

„ასევე იყო დავა მათ შორის: რომელი მათგანი უნდა ჩათვლილიყო დიდად“. (ლუკა. 22:24)

წარმოიდგინეთ: იესომ უთხრა მათ, რომ მას ეს-ესაა მიჰგვრიან მღვდელმთავრებს სასიკვდილო მსჯავრისათვის და რომაელებს გადასცემენ, რათა დასცინონ, გაამათრახონ და მოკლან. და ის, ვინც ამას გააკეთებს, მათთან ერთად ზის სუფრასთან.

მოწაფეებმა დაიწყეს გამოკითხვა, რომელი მათგანი იზამდა ამას და იმით დაასრულეს, რომ წამოიწყეს კამათი, ვინ უნდა ითვლებოდა მათ შორის დიდად. ეს საზიზღრობა გახლდათ – იქცეოდნენ როგორც ბავშვები, რომელნიც მემკვიდრეობაზე დაობენ. მათ იესო აღარ ადარდებდათ, მხოლოდ გამალებით ისწრაფოდნენ ძალაუფლებისა და მდგომარეობისაკენ. წარმოუდგენელი ეგოიზმია!

მე რომ იესოს ადგილზე ვყოფილიყავი, შესაძლოა მეკითხა, გაიგონეს ის, რაც ვუთხარი, თუ არა. აქ ვხედავთ იმის მაგალითს, თუ როგორი სიყვარულითა და მოთმინებით ეპყრობოდა მოძღვარი თავის მოწაფეებს. მრავალი ჩვენთაგანი იესოს ადგილზე, იტყოდა: „თქვენ ყველანი, აბა მოშორდით აქედან! ეს ჩემი გამოცდის უმძიმესი ჟამია, თქვენ კი მხოლოდ საკუთარ თავზე ფიქრობთ!“ განაწყენებისათვის მშვენიერი ნიადაგია!

შეგვიძლია გამოვიცნოთ, ვინ წამოიწყა ეს კამათი მოწაფეებს შორის – სიმონ-პეტრემ, ვინაიდან ის დომინირებდა ჯგუფში და ჩვეულებრივ, პირველი იწყებდა ლაპარაკს. იგი, შესაძლოა, ხშირად ახსენებდა სხვებს, რომ ერთადერთი იყო, ვინც წყალზე გაიარა. ან იქნებ, ახსენებდა იმას, რომ პირველმა მიიღო გამოცხადება იესოს ღვთაებრიობის შესახებ. მას ასევე შეეძლო სხვებისათვის გაეზიარებინა თავისი განცდები ფერისცვალების მთაზე, მოეთხრო იესოს, მოესესა და ელიას შესახებ.

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

პეტრე უსაფუძვლოდ როდი იყო დარწმუნებული იმაში, რომ უდიდესი იყო თორმეტს შორის. მაგრამ ეს დარწმუნება სიყვარულზე არ იყო დაფუძნებული. მის საფუძველს წარმოადგენდა სიამაყე.

იესომ შეხედა მათ და უთხრა, რომ ისინი იქცეოდნენ როგორც ჩვეულებრივი ადამიანები, და არა როგორც სასუფევლის შვილები:

„... ხალხთა მეფეები ბატონობენ მათზე და მათი ხელმწიფენი მწყალობლებად იწოდებიან. თქვენ კი ასე როდი ხართ. თქვენს შორის დიდი იყოს, როგორც უმცროსი, ხოლო ვინც უფროსობს – როგორც მოსამსახურე. ვინაიდან ვინ არის უფრო დიდი: მებინახე თუ მომსახურე? განა მებინახე არა? მე კი თქვენს შორის ვარ, როგორც მომსახურე“. (ლუკა 22:25-27)

ბაცხრილვის მიზანი

თუმცა სიმონ პეტრემ მიიღო გამოცხადება იმის შესახებ, თუ ვინ არის იესო, მას მაინც არ ჰქონდა ქრისტესმიერი მორჩილება. იგი აშენებდა თავის ცხოვრებასა და მსახურებას და სამშენებლო მასალად ადრინდელ გამარჯვებებსა და სიამაყეს იყენებდა. პავლე მოგვიწოდებს თვალყური ვადევნოთ, როგორ ვაშენებთ დადებულ საფუძველზე – იესო ქრისტეზე (იხ. 1 კორინთელთა 3:10).

სიმონ პეტრე იყენებდა არა სპეციალურ მასალას, რომელიც აუცილებელია ღვთის სასუფევლისათვის, არამედ ისეთს, როგორიცაა ძლიერი ნებისყოფა და თავდაჯერებულობა. მისი ხასიათი უნდა გადასხვაფერებულიყო ღმერთის სასუფევლისათვის. ის ჯერჯერობით „ცხოვრების სიამაყეს“ ეყრდნობოდა (იხ. 1 იოანე 2:16).

სიამაყე ვერასდროს დართავდა ნებას, რომ მას ქრისტეში საკუთარი დანიშნულება შეესრულებინა. სიამაყე რომ არ დაეთრგუნა, იგი საბოლოოდ გაანადგურებდა მას. სიამაყე იგივე მანკია, რომელიც ჰქონდა ლუციფერს, ღმერთის ცხებულ ქერუბიმს და იგი სიამაყემ დაცემამდე მიიყვანა (იხ. ეზეკიელი 28 :11-19).

სატანის სატყუარა

ახლა ნახეთ, რას ეუბნება იესო სიმონ პეტრეს:

„თქვა უფალმა: სიმონ, სიმონ! აჰა, სატანამ ითხოვა, რომ ხორბალივით გაგცხრილოს“. (ლუკა 22:31)

სიამაყემ გაულო კარი მტერს, რათა იგი მოსულიყო და „გაცხრილა“ სიმონ პეტრე. სიტყვა „გაცხრილვა“ თარგმნილია ბერძნული სიტყვიდან *სინიაზო*. იგი აღნიშნავს „გაცხრილვას, ცხავეში ნჯღრევას“, ხოლო გადატანითი მნიშვნელობით – შინაგანი აღშფოთების მეშვეობით, ვისიმე რწმენის გამოცდას ჩავარდნამდე.

იესოს რომ ისევე ეაზროვნა, როგორც მრავალ ადამიანს თანამედროვე ეკლესიებში, იტყოდა: „მოდით ვილოცოთ მეგობრებო და შევბოჭოთ ეშმაკის ეს შემოტევა. არ დავუშვებთ, რომ სატანამ ეს მოიმოქმედოს ჩვენი საყვარელი სიმონის წინააღმდეგ!“ მაგრამ, ნახეთ, რა თქვა მან სინამდვილეში:

„... მე ვილოცე შენთვის, რომ არ დაილიოს შენი რწმენა და როცა კვლავ მოიქცევი, გაამხნევე შენი ძმები“. (ლუკა 22:32)

იესო არ ლოცულობდა იმაზე, რომ სიმონ პეტრეს თავი დაეღწია რყევებისათვის, რომელთა გამოც დაეცემოდა. იგი ლოცულობდა იმაზე, რომ პეტრეს რწმენა არ დალეულიყო ამ განსაცდელის პროცესში. იესომ იცოდა, რომ ამის მეშვეობით იშვებოდა ახალი ბუნება, რომელიც სჭირდებოდა სიმონ პეტრეს, რათა შეესრულებინა თავისი მონოღება და განემტკიცებინა ძმები.

სატანა ითხოვდა ნებართვას, შეენჯღრია სიმონ პეტრე ისე ძლიერად, რომ მას რწმენა დაეკარგა. მტრის მიზანი გახლდათ, გაენადგურებინა ადამიანი, რომელსაც უდიდესი პოტენციური შესაძლებლობები გააჩნდა. მაგრამ ღმერთმა იცოდა ამ შენჯღრევის შესაძლო შედეგი და როგორც ყოველთვის, ეშმაკს დაასწრო. მან ნება დართო მტერს ეცდუნებინა, რათა სიმონ პეტრეში შეეძრა ყველაფერი, რაც უნდა შეძრულიყო.

ღმერთმა აჩვენა ჩემს ცოლს, ლიზას, ხუთი მიზანი, რომელთა გამო ადამიანი გაცხრილვას ან რყევას განიცდის:

1. მყარად დააფუძნოს ფუნდამენტს.
2. მოაშოროს უსარგებლო.

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

3. აილოს მთელი მონეული მოსავალი.
4. გამოაფხიზლოს.
5. გაამთლიანოს და განამტკიცოს დანანევრებული.

ნებისმიერი აზროვნება ან დამოკიდებულება, დაფუძნებული ეგოიზმსა და სიამაყეზე, განმეზღვის გზას გაივლის. ამ ძლიერი რყევის შედეგად გაქრება სიმონ პეტრეს ყოველგვარი თავდაჯერებულობა და ყველაფერი, რაც დარჩება – საიმედო ღვთიური საფუძველია. იგი გააცნობიერებს თავის ნამდვილ მდგომარეობას, განადგურებული იქნება უსარგებლო, ხოლო მონეული ნაყოფი დაიკრიფება, ჭეშმარიტი ფუნდამენტის გამყარებით. იგი აღარ იმოქმედებს თავის სასარგებლოდ, არამედ მთლიანად მიენდობა უფალს.

პეტრე გაბედულად ეწინააღმდეგებოდა იესოს სიტყვებს: „უფალო, შენთან მე მზად ვარ საპყრობილეშიც წამოვიდე და სასიკვდილოდაც.“ ეს მტკიცება გამომდინარეობს არა სულისაგან, არამედ თავდაჯერებულობისაგან. იგი თავისში ვერ ხედავდა ნაკლს.

იუდას შეღარება სიმონთან

ზოგიერთები მიიჩნევენ, რომ პეტრე ყბედი და მშიშარა იყო. მაგრამ გეთსიმანიის ბაღში, როდესაც მოვიდა რაზმი იესოს შესაპყრობად, მან იბიშვლა თავისი მახვილი და მღვდელმთავრის მონას მარჯვენა ყური ჩაათალა (იხ. იოანე 18:10). ბევრი მშიშარა როდი მოახდენს თავდასხმას, როდესაც მტრის ჯარისკაცები რიცხობრივად უპირატესობდნენ მათზე. ასე რომ, პეტრე ძლიერი ადამიანი იყო, მაგრამ მისი ძალა მდგომარეობდა მის პიროვნებაში, და არა ღვთიურ მორჩილებაში, ვინაიდან გაცხრილვა ჯერ არ იყო დაწყებული.

მოხდა ისე, როგორც იესო წინასწარმეტყველებდა. სწორედ ის მამაცი სიმონ პეტრე, იესოს გამო სიკვდილისათვის რომ იყო მზად, მახვილს რომ იქნევდა ჯარისკაცებით საესე ბაღში, პატარა მომსახურე გოგონას შეეჯახა. პეტრე შემინდა და ისიც კი უარყო, რომ საერთოდ იცნობდა იესოს.

ზოგიერთები თვლიან, რომ ძირითადად დიდი სიძნელებები აიძულებენ ადამიანებს, რომ შებრკოლდნენ. მაგრამ ხშირად, სწორედ უმნიშვნელო წინააღმდეგობები არყევენ ყველაზე მეტად. ეს თავდაჯერებულობის სისუსტეზე მიანიშნებს.

შემდეგ პეტრემ კიდევ ორჯერ უარყო იესო. მამალმა იყ-

სატანის სატყუარა

ივლა და პეტრე ატირდა, იესოს სიტყვების გახსენებაზე. მისი თავდაჯერებულობა შეიძრა და იგი აღარ იმედოვნებდა, რომ ოდესმე წამოდგომას შეძლებდა.

სიმონ პეტრეს და იუდა ისკარიოტელს ბევრი საერთო აქვთ, იმ ფაქტის ჩათვლით, რომ ორივემ შეაქცია ზურგი იესოს, მისი სიცოცხლის უკანასკნელ ტრაგიკულ დღეებში. თუმცა ამ ორ ადამიანს შორის არსებითი განსხვავებაც არსებობდა.

იუდას არასოდეს სწყუროდა იესოს შეცნობა ისე, როგორც სიმონ პეტრეს. იუდამ არ დაიღო საფუძვლად იესო. თითქოს მას უყვარდა იესო, ვინაიდან მის გამო მიატოვა ყველაფერი, რათა ქრისტეს გაჰყოლოდა. გამუდმებით მის საზოგადოებაში იმყოფებოდა და დევნის ძნელ დროსაც იესოსთან რჩებოდა.

იუდა დევნიდა ეშმაკებს, კურნავდა ავადმყოფებს და ქადაგებდა სახარებას. (გაიხსენეთ, რომ იესო აგზავნიდა თორმეტ მოციქულს, რათა ექადაგათ, განეკურნათ და ეშმაკები განედევნათ. აგზავნიდა თორმეტს, და არა თერთმეტს). მაგრამ იგი ამას არ აკეთებდა იესოსადმი სიყვარულის გამო და არც იმ გამოცხადების გამო, რომ შეეცნო თუ ვინ იყო ქრისტე.

იუდას თავიდანვე საკუთარი მიზნები და გეგმები გააჩნდა. მას არასდროს მოუხანიებია თავისი ანგარებიანი მოტივები. მისი ხასიათი შემდეგ გამონათქვამებში ვლინდება: „რას მომცემთ, რომ ...“ (იხ. მათეს 26:15). იგი ცრუობდა და პირფერობდა საკუთარი გამორჩენისათვის (იხ. მათეს 26:25). იუდა საკუთარი საჭიროებებისათვის ხარჯავდა იმ ფულს, რომელიც იესოს მსახურებისათვის იყო განკუთვნილი (იხ. იოანე 12:4-6). ეს სია შეიძლება გავაგრძელოთ. იუდა ჭეშმარიტად არასდროს იცნობდა იესოს, თუმცა მის თანდასწრებაში სამწელიწადნახევარი გაატარა.

პეტრე და იუდა, ორივე ნანობდა იმას, რაც გააკეთეს. მაგრამ იუდას არ ჰქონდა ის საფუძველი, რომელიც პეტრეს გააჩნდა. იმის გამო, რომ მას არასდროს ჰქონია წყურვილი, შეეცნო იესო, უფალი არ გაეხსნა იუდას. იუდას რომ მიელო გამოცხადება იესოს შესახებ, იგი ვერასოდეს შეძლებდა მის ღალატს. როდესაც მის ცხოვრებაში ძლიერი ქარიშხალი ამოვარდა, ყველაფერი შეიძრა და დაიმსხვრა! ნახეთ, რა მოხდა:

„როცა იუდამ, რომელმაც იესო გასცა, დაინახა, რომ მას მსჯავრი დასდეს, ინანა და უკან მიუბრუნა ოცდაა-

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

თი ვერცხლი მღვდელმთავრებს და უხუცესებს. უთხრა: „შევცოდე, მართალი სისხლი რომ გავეცი!“ მათ კი უთხრეს: „ჩვენ რა? შენ იცი.“ დაყარა ვერცხლი ტაძარში, გამოვიდა, წავიდა და თავი ჩამოიხრჩო“. (მათე 27:3-5)

იუდამ იცოდა, რომ შესცოდა და ნანობდა ამას. მაგრამ იგი ჭეშმარიტად არ იცნობდა ქრისტეს. მას სრულიად არ ესმოდა, თუ ვინ გასცა. მხოლოდ თქვა: „მართალი სისხლი გავეცი.“ მას რომ შეეცნო ქრისტე ისე, როგორც სიმონ პეტრემ შეეცნო და სცოდნოდა უფლის სიკეთე, იგი დაბრუნდებოდა იესოსთან და მოინანიებდა. თვითმკვლელობა გახლდათ მისი კიდეც ერთი საქციელი, რომელიც ღმერთის მაძლს მოკლებულ სიცოცხლეზე მეტყველებდა. მერყეობამ გამოავლინა, რომ იუდას არ გააჩნდა არავითარი საფუძველი.

უამრავი ადამიანი გამხდარა ქრისტიანი, ულოცია „ცოდვილის ლოცვით“, დადიოდა ეკლესიაში, ენეოდა მის აქტიურ წევრობას და სწავლობდა ბიბლიას. მაგრამ ეს ყველაფერი ხდებოდა გამოცხადების მიღების გარეშე იმის შესახებ, თუ ვინ არის სინამდვილეში იესო ქრისტე, თუმცა ისინი თავიანთი ბაგეებით აღიარებდნენ მას. როდესაც მკაცრი გამოცდის ჟამი დგებოდა, ცდუნდებოდნენ, ნანყენდებოდნენ ღმერთზე და აღარ სურდათ მასთან რაიმე საერთო ჰქონოდათ.

პირადად მსმენია, რას ამბობდნენ ასეთი ადამიანები: „ღმერთმა არაფერი გააკეთა ჩემთვის! ვცდილობდი ქრისტიანი ვყოფილიყავი, მაგრამ ჩემი ცხოვრება ამით უფრო საშინელი გახდა.“ ან: „მე ვლოცულობდი და ვთხოვდი ღმერთს გაეკეთებინა ესა თუ ის, მაგრამ მან არ გააკეთა!“ მათ არასდროს მიუტანიათ საკუთარი სიცოცხლე იესოს ფეხებთან, არამედ ცდილობდნენ მისი მოკავშირეები გამხდარიყვნენ საკუთარი გამორჩენის მიზნით. ისინი ემსახურებოდნენ ღმერთს იმის გამო, რის მიცემაც მას შეეძლო მათთვის და ადვილად ცდუნდნენ, ადვილად განაწყენდნენ ღმერთზე. აი ასე აღწერს მათ იესო:

„ასევე კლდოვანზე დათესილნი: ისინი არიან, რომლებიც როგორც კი სიტყვას მოისმენენ, მაშინვე სიხარულით მიიღებენ მას. მაგრამ ფესვი არ გააჩნიათ თავის თავში და ხანმოკლენი არიან და, როგორც კი დგება გასაჭ-

სატანის სატყუარა

ირი ანდა დევნა სიტყვის გამო, მაშინვე ცდუნდებიან. (ბერძნულ ენაში ეს სიტყვა აღნიშნავს: „უკმაყოფილონი ხდებიან, ბრაზდებიან, სწყინთ, ბრკოლდებიან და შორდებიან,“ იხილეთ Amplified Bible⁷, ამერიკული ბიბლიური გამომცემლობის ზონდერვან Bible Publishers ჩრანდ ლაპიდს ბიბლიის გაფართოებული თარგმანი მარკოზის სახარება 4:17. – მთარგმნელის შენიშვნა). (მარკოზი 4:16-17)

ნახეთ, მან თქვა, რომ მაშინვე ცდუნდებიან იმის გამო, რომ არ გააჩნიათ არავითარი საფუძველი. რაში უნდა ვიყოთ ფესვგადგმულები? პასუხს ამ კითხვაზე ვპოულობთ ეფესელთა წერილში 3:16-18: ჩვენ უნდა ვიყოთ ფესვგადგმულები და დაფუძნებულები სიყვარულში. ღმერთის მიმართ სიყვარული წარმოადგენს ჩვენთვის ფუნდამენტს.

იესომ თქვა: „იმაზე დიდი სიყვარული არ არსებობს, როცა ვინმე თავის სულს სწირავს თავისი მეგობრებისათვის“ (იოანე 15:13). ჩვენ არ შეგვიძლია გავწიროთ ჩვენი სული იმისთვის, ვისაც არ ვენდობით. არ შეგვიძლია გავწიროთ ჩვენი სული ღმერთისათვის, თუ მას არ ვიცნობთ საკმარისად კარგად, რომ ვენდობოდეთ. ჩვენ უნდა ვიცნობდეთ და გვესმოდეს ღმერთის ბუნება და ხასიათი. უნდა ვიყოთ დარწმუნებული იმაში, რომ იგი არასდროს გააკეთებს ისეთ რამეს, რაც გვავნებს.

უფალი ყოველთვის ეძებს იმას, რაც ჩვენთვის სასარგებლო იქნება. ის, რაც ჩვენ შეიძლება დამარცხებად მოგვეჩვენოს, ყოველთვის სასიკეთოდ გვეწევა, თუკი რწმენას არ დაგვკარგავთ. ღმერთი სიყვარულია; მასში არ არის არავითარი ეგოიზმი და ბოროტება. ეს ეშმაკს უნდა ჩვენი დალუპვა.

ძალიან ხშირად ჩვენს ცხოვრებისეულ სიტუაციებს აწმყოს თვალთახედვით ვუყურებთ და ეს რეალურ სურათს ამახინჯებს. ღმერთი კი ჩვენს გამოცდას მარადისობის თვალსაზრისით უყურებს. თუ ჩვენი ხედვა მდგომარეობისა შეზღუდულია, მაშინ შეიძლება ორი რამ მოხდეს.

ჯერ ერთი, ღვთიური განწმენდის პროცესის დროს, შეიძლება ადვილად გავნაწყენდეთ ან ღმერთზე, ან მის ერთ-ერთ მსახურზე. მეორე, ჩვენ შეიძლება მტრისაგან ადვილად მოტყუებულნი აღმოვჩნდეთ, სატანა იმისკენ გვბიძგებს, რაც მოცემულ მომენტში გვეჩვენება სწორად, მაგრამ მისი საბ-

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

ოლოო მიზანი გახლავთ ის, რომ ყველაფერი ჩვენი ჩავარდნი-სა და სიკვდილისათვის გამოიყენოს. როდესაც მტკიცედ ვართ დაიმედებულები ღმერთზე, მისი მზრუნველობა არ მოგვაკლ-დება, არ ვცდუნდებით, და არ მოვინდომებთ ჩვენი ძალებით ვიზრუნოთ საკუთარ თავზე.

ღმერთის ხასიათზე ღაიმაღება

მტერი ცდილობს დაამახინჯოს ჩვენს მიერ ღმერთის ხას-იათის აღქმა და გაგება. ეს გახლავთ ღმერთისადმი მინდო-ბის შერყევის ერთ-ერთი ხერხი. ეშმაკი ასე ევას წინააღმდეგ მოიქცა ედემის ბაღში, როცა შეეკითხა: „...მართლა გითხ-რათ ღმერთმა, ბაღის არცერთი ხის ნაყოფი არ შეჭამოთ?“ (დაბადება 3:1). მან გააუკუღმართა ღმერთის მცნება იმისათ-ვის, რომ ღმერთის ხასიათი დაემახინჯებინა.

ღმერთმა თქვა: „ყველა ხის ნაყოფი გეჭმევა (ანუ შეგიძლია) ამ ბაღში. მხოლოდ კეთილისა და ბოროტის შეცნობის ხის ნაყოფი არ შეჭამო, რადგან როგორც კი შეჭამ, მოკვდებიო“ (დაბადება 2:16-17).

რსებითად, გველი ეუბნებოდა ევას: „ღმერთი რაღაც კარგს გიმაღავთ.“

ღმერთი კი ნახეთ რაზე ამახვილებდა ყურადღებას: „შეგი-ძლია ჭამო ყველაფერი, გარდა ...“ ღმერთმა კაცობრიობას მისცა მთელი ბაღი სიამოვნებისათვის და ნება დართო ეჭამათ ყველა ნაყოფი, გარდა ერთისა.

გველმა დაამახინჯა ევას მიერ ნათქვამი ღმერთის აღთქმა ასეთი სიტყვებით: „ღმერთი სინამდვილეში არ ზრუნავს თქვენ-ზე. ერთი შეხედეთ, როგორ სიკეთეს გიმაღავთ! მას, როგორც ჩანს, არ უყვარხართ ისე, როგორც თქვენ წარმოგიდგენი-ათ. ის, ალბათ, კარგი ღმერთი არ არის!“ ევა მოტყუვდა და დაუჯერა სიცრუეს ღმერთის ხასიათის შესახებ. ამის შემდეგ გაჩნდა ცოდვის ჩადენის სურვილი, ვინაიდან ღმერთის სიტყ-ვა აღარ იყო სიცოცხლე, მისთვის იგი კანონად იქცა. „ხოლო ცოდვის ძალა რჯულია“ (1 კორინთელთა 15:56).

მტერი დღესაც ასე მოქმედებს. იგი ამახინჯებს მამა-ღმერ-თის ხასიათს მისი შვილების თვალში. ყოველ ჩვენგანზე იყო ძალაუფლება მამების, მასწავლებლების, უფროსების ან დი-რექტორების სახით. მათ შორის ზოგიერთნი იყვნენ ეგოის-

სატანის სატყუარა

ტურები, ბოროტები ან არ უყვარდით ჩვენ. ვინაიდან ამ ადამიანებს ჰქონდათ ძალაუფლება, ჩვენთვის ადვილია პარალელი გავავლოთ მათ ხასიათსა და ღმერთის, როგორც უმაღლესი ძალაუფლების, ხასიათს შორის. მტერმა ოსტატურად დაამახინჯა მამის ხასიათი, ჩვენი მიწიერი მამების ხასიათების დამახინჯებით. ღმერთი ამბობს, რომ იესოს დაბრუნების წინ მამების გულები შერიგდებიან შვილების გულებთან (იხ. მალაქია 3:24). უფლის ხასიათი და ბუნება მის ლიდერებში გამოჩნდება, და ეს განკურნების დასაწყისის მაჩვენებელი იქნება.

როცა იცით, რომ ღმერთი არასდროს არაფერს არ გააკეთებს იმ მიზნით, რომ ზიანი მოგაყენოთ ან დაგლუპოთ, და რომ ყველაფერი, რასაც ის აკეთებს ან არ აკეთებს თქვენს ცხოვრებაში, გამიზნულია თქვენი უდიდესი სიკეთისათვის, მაშინ თავისუფლად მიუძღვნით მას საკუთარ ცხოვრებას. სიხარულით გახდებით ის ადამიანი, რომელიც თავის სულს გასწირავს უფლისათვის.

თუკი მთლიანად მიუძღვნით თავი იესოს და მისი მეურვეობის ქვეშ იმყოფებით, ვერ ცდუნდებით და არ განაწყენდებით, იმიტომ, რომ თქვენს თავს არ ეკუთვნით. ნაწყენი და იმედგაცრუებული ადამიანები ისინი არიან, რომელნიც იესოსთან მივიდნენ იმის გამო, რომ რაიმე სარგებელი ენახათ მისგან და არა იმისთვის, რომ გაეგოთ თუ ვინ არის იესო.

როცა ასეთი დამოკიდებულება გვაქვს, ადვილად გავიცნობთ იმედს. საკუთარ თავზე ყურადღების მიპყრობა ახლომხედველებად გვაქცევს. ამის გამო უუნარონი ვხდებით, რომ ჩვენს მიმდინარე მდგომარეობას რწმენის თვალებით ვუყუროთ. როდესაც ჩვენი სიცოცხლე ჭეშმარიტად იესოშია დაფარული, ვიცით მისი ხასიათი და მის სიხარულს ვიზიარებთ, მაშინ ავცდებით მერყეობისა და მარცხის განცდას.

ძალიან ადვილია განაწყენება, თუკი გარემოებათა საფუძველზე დაყრდნობით ვიმსჯელებთ. ასეთი ხედვა, სულიწმიდის თვალებით ხედვა არ გახლავთ. ხშირად ღმერთი არ მპასუხობს ისე, როგორც მე ველოდი ან იმ დროს, როცა პასუხის მიღება აუცილებლად მიმაჩნია. მაგრამ, როცა წარსულს გადავხედავ და ჩემს მიერ განვლილ ყველა სიტუაციას ვუყურებ, ყველაფერს ვხვდები და ყველაფერში შემიძლია მისი სიბრძნე დავინახო.

ზოგჯერ შვილებს არ ესმით მშობლების მიერ მათი აღზრდის

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

მეთოდები და ლოგიკა. ჩვენ ვცდილობთ ყველაფერი ავუხსნათ უფროს შვილებს, რათა მათ შეძლონ სარგებელი მიიღონ ჩვენი სიბრძნიდან. მაგრამ, ხანდახან ვერ გვიგებენ ან არ გვეთანხმებიან თავიანთი უმნიფრობის გამო, თუმცა ყველაფერს მოგვიანებით მიხვდებიან. ან, შესაძლოა, მიზეზი, რომლის გამოც მათ ასე ვექცევით იმაში მდგომარეობს, რომ გვინდა შევამოწმოთ მათი მორჩილება, სიყვარული და მონიფულობა. იგივე ეხება ჩვენს დამოკიდებულებას ზეციერ მამასთან. ასეთ სიტუაციებში რწმენა ამბობს: „მე გენდობი შენ, თუმცა არ მესმის.“

ებრაელთა მიმართ წერილში 11:35-39 ვხვდებით ადამიანების აღწერას, რომელნიც ვერ მოესწრნენ მათთვის მიცემული ღმერთის აღთქმების შესრულებას, მაგრამ მაინც მტკიცედ იდგნენ რწმენაში: „... სხვები კი ენამებოდნენ და გამოსხნაზე უარს ამბობდნენ, რათა უკეთესი აღდგომისათვის მიეღნათ. ზოგმა დაითმინა გინება და გვემა, ბორკილები და საპყრობილები. მათ ქოლავდნენ, ხერხავდნენ, ანამებდნენ; მახვილით იხოცებოდნენ, დაეხეტებოდნენ ცხვრისა და თხის ტყავებით, განიცდიდნენ ნაკლოვანებას, გაჭირვებას, ტანჯვას. ისინი, რომელთა ღირსიც არ იყო მთელი წუთისოფელი, დაეხეტებოდნენ უდაბნოებსა და მთებში, დედამიწის მღვიმეებსა და ხევხუვებში. ყველა ამათგანს რწმენით დამონშება კი ჰქონდა, მაგრამ ვერ მიიღო აღთქმული ...“

მათ გადანყვიტეს, რომ ღმერთი არის ყველაფერი, რაც სჭირდებათ, რა საფასურის გადახდაც არ უნდა მოუხდეთ. მათ მაშინაც სწამდათ ღმერთის, როცა კვდებოდნენ ისე, რომ აღთქმების შესრულება ვერ იხილეს. მათ არც სწყინდათ და არც ცდუნდებოდნენ!

ჩვენ ფესვგადგმულნი და განმტკიცებულნი ვართ, თუკი ასეთივე სიყვარული და მინდობა გვაქვს ღმერთის მიმართ. მაშინ არანაირი ქარიშხალი, როგორი ძლიერიც არ უნდა იყოს, ვერასდროს შეგვარყევს. ასეთი უნარი არ მომდინარეობს ძლიერი ნებისყოფიდან ან პიროვნებიდან. ეს გახლავთ მადლის ნიჭი ყველასთვის, ვინც ღმერთზეა დაიმედებული და არ ეყრდნობა საკუთარ თავს. მაგრამ იმისათვის, რომ სრულიად მიენდოთ ღმერთს, უნდა იცნობდეთ იმას, ვის ხელშიც არის მოქცეული თქვენი სიცოცხლე.

სატანის სატყუარა

გაფლი ეპლევამი თავმდაბლეს

სიმონ პეტრეს აღარ შეეძლო საკუთარი სიდიადით თავის ქება. მას წაერთვა მისთვის დამახასიათებელი თავდაჯერებულობა. მან ძალიან ნათლად დაინახა თავისი ნებისყოფის ამაოება. ის მოთვინიერდა. ახლა იგი გახდა უმნიშვნელო კანდიდატი ღვთიური მადლის მისაღებად. ღმერთი თავის მადლს თავმდაბლებს აძლევს. თავმდაბლობა ამ დროს აუცილებელ პირობას წარმოადგენს. ეს გაკვეთილი ჩაბეჭდილი იყო პეტრეს ცნობიერებაში, როცა წერდა თავის წერილში: „... შეიმოსეთ თავმდაბლობა, რადგან ღმერთი ამპარტავნებს ეწინააღმდეგება, თავმდაბლებს კი მადლს ანიჭებს“ (1 პეტრეს 5:5).

პეტრე თითქმის სრულ სასონარკვეთილებამდე იყო მისული. ამის შესახებ ვგებულობთ იქიდან, რაც უფლის ანგელოზმა უთხრა მარიამ მაგდალინელს სამარხთან: „მაგრამ წადით, უთხარით მის მოწაფეებს და პეტრეს: ის თქვენ წინ მიგიძღვით გალილეისაკენ. იქ ნახავთ მას, როგორც ნათქვამი აქვს თქვენთვის“ (მარკოზი 16:7). ანგელოზს უნდა გამოერჩია პეტრე. პეტრე მარცხის ზღვარზე გახლდათ, მაგრამ ღმერთის მიერ მასში საფუძველი იყო ჩადებული. იგი არ დანგრეულა ძვრებისაგან, არამედ უფრო გამყარდა.

იესომ არა მარტო აპატიო პეტრეს, არამედ იგი აღადგინა კიდევ. ახლა, იყო რა „შეძრული“, პეტრე მზად გახლდათ იმისათვის, რომ ეკლესიაში ერთ-ერთი ძლიერი ფიგურა გამხდარიყო. ის თამამად აცხადებდა ქრისტეს აღდგომას იმ ადამიანთა წინაშე, რომელნიც დამნაშავენი იყვნენ მის ჯვარცმასში. ახლა იგი მზად იყო არა მარტო მოსამსახურე გოგონას, არამედ თვით სინედრიონს შეჯახებოდა პირისპირ. ის იდგა მათ წინაშე ძალაუფლებით, სითამამითა და გამბედაობით აღჭურვილი. ისტორიიდან ვიცით, რომ პეტრე თავდაყირა აცვეს ჯვარს მრავალწლიანი ერთგული მსახურების შემდეგ. ის დაჟინებით მოითხოვდა, რომ არ იყო ღირსი ისეთივე სიკვდილით მომკვდარიყო, როგორითაც მისი უფალი მოკვდა, ამიტომაც იგი თავდაყირა ჩამოკიდეს. მას აღარ ეშინოდა. ის გახდა ქვა, რომელიც კლდის მყარ საფუძველზე გახლდათ დაფუძნებული.

ცხოვრებისეული განსაცდელები გამოავლენენ და გაჩვენებენ ჭეშმარიტებას თქვენს გულში: არის კი მასში წყენა

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

ღმერთთან ან სხვებთან მიმართებით, თუ არა. განსაცდელე-
ბი ან გაგაბოროტებენ ღმერთზე და ახლობლებზე, ან უფრო
ძლიერ ადამიანად გაქცევენ. თუ განსაცდელს გაივლით, მაშინ
ფესვებს უფრო ღრმად გაიდგამთ, და თქვენ და თქვენი მომა-
ვალი უფრო მყარი გახდება. განსაცდელის გაუფლელად, გა-
ნანყენებული ხდებით, რამაც შეიძლება რწმენის დაკარგვამდე
მიგიყვანოთ.

უფალო, მე გამსახურებოდი შენ, მაშ რატომ ...?

როდესაც ხუცესი ვიყავი, ჩვენს ახალგაზრდულ ჯგუფში
იყო ერთი ძალიან ნიჭიერი თოთხმეტი წლის ბიჭი, რომელ-
საც პატივს სცემდნენ მეგობრები და ეკლესიის ლიდერები.
იგი მეტად წარმატებული მონაფე გახლდათ. ყველაფრისადმი,
რაც ღვთიურია, იგი მოშურნეობას იჩენდა და ნებაყოფლობით
ჰკიდებდა ხელს ნებისმიერ ქრისტიანულ პროექტს. ხანდახ-
ან მოგვყვებოდა მისიონერულ მოგზაურობაში და უმონებდა
თითქმის ყველას, ვისაც ხვდებოდა.

ერთ დროს იგი ყოველდღიურად ოთხ საათს ლოცვაში ატ-
არებდა. უფლისაგან მრავალ გამოცხადებას ღებულობდა და
სხვებს უზიარებდა. ის, რასაც იგი უზიარებდა, ყოველთვის
კურთხევა იყო. ის აცნობიერებდა მსახურებისადმი თავის
მოწოდებას, უნდოდა გამხდარიყო ხუცესი მანამ, ვიდრე ოცი
წელი შეუსრულდებოდა და შეურყვეველი კლდე ჩანდა.

მე მიყვარდა ეს ახალგაზრდა, ვალიარებდი მასზე ღმერთის
ცხებულებას და მისთვის დრო არ მენანებოდა. მხოლოდ ერთი
რამ მაღელვებდა: მეჩვენებოდა, რომ იგი მეტისმეტად თავ-
დაჯერებული იყო. მინდოდა ეს მისთვის მეტქვა, მაგრამ ჯერ
შესაფერისი დრო არ იყო. მან რამდენიმე ძლიერი ქარიშხალი
გადაიტანა, თუმცა მტკიცედ დგომას განაგრძობდა. იმაზე და-
კვირვებით, თუ როგორ იტანდა მკაცრ განსაცდელებს, ხან-
დახან ვეჭვობდი, იქნებ უსამართლო ვარ მის მიმართ?

რამდენიმე წელმა განვლო. იგი სხვა ადგილზე გადავიდა,
ხოლო მე ბევრს ვმოგზაურობდი. მაგრამ ერთმანეთთან კავ-
შირი არ გაგვიწყვეტია. ვგრძნობდი, რომ მას მსხვერვისა და
განადგურების პროცესი უნდა გაეგლო. ეს უნდა მომხდარიყო,
მაგრამ არ ვიცოდი, როგორ და როდის. მე ვაცნობიერებდი,
რომ მას აუცილებლად მართებდა გაეგლო განსაცდელებში,
რათა თავისი მოწოდება შეესრულებინა. ეს უნდა ყოფილიყო

სატანის სატყუარა

პროცესი, რომელიც სიმონ პეტრეს გაცხრილვას ჰგავდა.

როდესაც ამ ახალგაზრდას თვრამეტი წელი შეუსრულდა, მამამისი კიბოს უკურნებელი ფორმით დაავადდა. ყმანვილი რწმენით ლოცულობდა და მარხულობდა დედასთან ერთად, რომ მამა განკურნებულიყო. მათ ლოცვას სხვა მორწმუნეებიც შეუერთდნენ. რამდენიმე თვით ადრე მამამისმა იესოს მიუძღვნა თავისი სიცოცხლე.

მამის მდგომარეობა უარესდებოდა. მე მსახურებაში გახლდით ალაბამის ერთ ქალაქში, როცა ჩემმა მეუღლემ დამირეკა და მთხოვა, რომ სასწრაფოდ დავეკავშირებოდი ამ ახალგაზრდას. მე მას დავურეკე და მივხვდი, როგორ სჭირდებოდა, რომ ვინმეს გაემხნეებინა და ენუგეშებინა.

მსახურების შემდეგ მთელი ღამე ვიმგზავრე მანქანით და მასთან დილის ოთხ საათზე მივედი. მამამისი ისეთ მძიმე მდგომარეობაში იყო, რომ ექიმებმა მხოლოდ რამოდენიმე დღის სიცოცხლე განუსაზღვრეს. მას აღარ შეეძლო ლაპარაკი. ახალგაზრდა დარწმუნებული იყო იმაში, რომ მამა გამოჯანმრთელდებოდა. მე გულმოდგინედ მოვემსახურე ამ ოჯახს და რამდენიმე საათის შემდეგ გავემგზავრე. მეორე დილას დაგვირეკეს და გვითხრეს, რომ მამის მდგომარეობა უარესდება. მე და ლიზამ დაუყოვნებლივ დავიწყეთ ლოცვა. როცა ვლოცულობდით, ჩემმა ცოლმა ღმერთისაგან მიიღო ხილვა. მან დაინახა იესო, რომელიც ამ ავადმყოფი ადამიანის სანოლთან იდგა, რათა თავისთან, ზეცაში წაეყვანა. ოცდაათი წუთის შემდეგ დაგვირეკა ამ ახალგაზრდამ და მამის გარდაცვალება გვაცნობა. ჩანდა, თითქოს იგი ისეთივე ურყევი იყო, როგორც ადრე, მაგრამ ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო. იმ საღამოს მან ერთ-ერთ მეგობარს დაურეკა, რათა ეცნობებინა, რომ მამა მოუკვდა. როდესაც ყურმილი აიღეს, იქიდან ტირილის ხმა გაისმა. მას გაუკვირდა: წუთუ მათ უკვე იციან მამამისის სიკვდილის შესახებ? მაგრამ ისინი სხვა მიზეზით ტიროდნენ: ახლახან ავტოკატასტროფაში დაიღუპა მისი ერთ-ერთი ახლო მეგობარი. ერთ დღეს დაკარგა მან მამა და ძალიან ძვირფასი მეგობარი.

გამოცდა დაიწყო. იგი გაოცებული, მოშლილი და გამტყრებული იყო. ეჩვენებოდა, რომ ღმერთის თანდასწრებამ დატოვა იგი.

ერთი თვის შემდეგ, როცა მანქანით სახლში მიემგზავრებოდა, ავტოკატასტროფის ადგილას აღმოჩნდა. მან იცოდა,

ყველაფერი, რაც შეიძლება შეიძრას, შეიძრება

როგორ უნდა აღმოეჩინა პირველადი სამედიცინო დახმარება ავარიის დროს დაზარალებულებისათვის და ამიტომ გაჩერდა. შეჯახებული მანქანების ორივე მძღოლი მისი მეგობარი აღმოჩნდა. ორივე მათგანი მის ხელებში დაიღუპა, როცა ახალგაზრდა მათ დახმარებას ცდილობდა.

ჩემი ახალგაზრდა მეგობარი უკიდურესობამდე მივიდა. მან სამი საათი გაატარა ტყეში, ლოცვაში და ვედრებაში ღმერთის მიმართ: „სად ხარ? შენ თქვი, რომ ჩემი ნუგეშისმცემელი იქნები, თუმცა არავითარი ნუგეშისცემა არ გამაჩნია!“

მას ეჩვენებოდა, თითქოს ღმერთმა ზურგი შეაქცია. მაგრამ, ფაქტიურად, მისმა საკუთარმა ძალამ პირველად უღალატა.

იგი გაბრაზდა ღმერთზე. რატომ დაუშვა მან, რომ ეს ყველაფერი მომხდარიყო? იგი არ ბრაზდებოდა ხუცესზე, თავის ოჯახზე ან ჩემზე. ის განანწყენდა და გაბრაზდა ღმერთზე. ყმანვილი იმედგაცრუებამ შთანთქა. ღმერთმა იგი ღრმა მწუხარებაში შეიყვანა.

„უფალო, მე გემსახურებოდი და ამისათვის ბევრ რამეზე ვთქვი უარი, – ლოცულობდა იგი. – ახლა კი შენ მიმატოვე!“ ის თვლიდა, რომ ღმერთი ვალში იყო მის წინაშე იმ ყველაფრის გამო, რაც მან მისი მსახურების გამო მიატოვა.

მრავალმა ადამიანმა გადაიტანა ჭრილობები და იმედგაცრუებები, ზოგიერთმა ნაკლები, ხოლო ზოგიერთმა აღწერილზე მეტი. ბევრნი განანწყენდნენ ღმერთზე. ისინი თვლიდნენ, რომ ღმერთი უნდა ითვალისწინებდეს ყველაფერს, რაც მათ მისთვის გააკეთეს.

მიზეზები, რომელთა გამოც ისინი ემსახურებოდნენ მას, არასწორი გახლდათ. ჩვენ უნდა ვემსახურებოდეთ ღმერთს არა იმის გამო, რის გაკეთებაც მას ჩვენთვის შეუძლია, არამედ იმის გამო, თუ ვინ არის იგი და რა გააკეთა ღმერთმა ჩვენთვის. ისინი, რომელთაც სწყინთ, ვერ აცნობიერებენ, რამდენად დიდი ფასი გადაიხადა უფალმა მათი განთავისუფლებისათვის. მათ დაავიწყდათ, როგორი სიკვდილიდან არიან დახსნილნი. ადამიანები ამქვეყნიური თვალებით იყურებიან, იმის ნაცვლად, რომ მარადისობის თვალებით შეხედონ მოვლენებს.

ამ ახალგაზრდამ შეწყვიტა ეკლესიაში სიარული და უმართლო ადამიანებს დაუმეგობრდა, მათთან ერთად იჯდა ბარებში და მათ უწმინდურ წვეულებებში მონაწილეობდა. იმედგაცრუებულს, არ სურდა რაიმე საერთო ჰქონოდა ღმერთთან და

სატანის სატყუარა

მასთან კონტაქტს გაურბოდა.

მას აღარ შეეძლო ასეთი ცხოვრება ორ კვირაზე მეტ ხანს გაეგრძელებინა, ვინაიდან გული ამხელდა. მაგრამ უწინდებურად უარს ამბობდა უფალთან მიახლოებაზე. ასე გრძელდებოდა ექვსი თვე. მაშინ ზეცაც კი სპილენძად ეჩვენებოდა. ეჩვენებოდა თითქოს ღმერთის სუფევა აღარ არსებობდა.

თითქმის წელიწადი გავიდა და მან დაინახა, რომ ღმერთი უწინდებურად ზრუნავს მასზე. ახალგაზრდამ კვლავ დაიწყო ღმერთთან მიახლოება, მაგრამ ამჯერად სრულიად სხვაგვარად. იგი მასთან თავმდაბლობით მივიდა. მას შემდეგ, რაც გამოცდის დრო დასრულდა, უფალმა უჩვენა, რომ არასდროს არ მიუტოვებია იგი. როდესაც მისი სულიერი ცხოვრება აღდგა, მან ისწავლა დაიმედება უფლის მადლზე, და არა თავის საკუთარ სიმტკიცეზე.

მე მერეც მქონდა მასთან კავშირი. წელიწადნახევრის შემდეგ მითხრა, რომ საკუთარ თავში ისეთი რამ დაინახა, რაზეც ადრე არასდროს ჰქონია ეჭვი. „მე ვიყავი ადამიანი, ხასიათის გარეშე, ჩემი ყველა ურთიერთობა ზედაპირული იყო. მამაჩემი, აღზრდისას, მასწავლიდა, რომ გარეგნულად ძლიერი და თავდაჯერებული ვყოფილიყავი. მე ვერასდროს შევძლებდი გავზრდილიყავი იმგვარად, როგორც ღმერთს სურდა ეს იხილა. მადლობელი ვარ ღმერთისა იმის გამო, რომ მან არ დამტოვა ასეთ მდგომარეობაში. მაგრამ რამაც ყველაზე მეტად დამალონა, ის კი არ არის, რომ დავდიოდი ბარებში და ვსვამდი, არამედ ის, რომ ზურგი შევაქციე სულიწმიდას. მე ისე მიყვარს იგი. ჩემი ურთიერთობა მასთან ადრე არასდროს ყოფილა ისეთი აღმაფრთოვანებელი, როგორც ახლა.“

მის ცხოვრებაში მრავალი ძვრა მოხდა. თავდაჯერებულობა განადგურდა. მაგრამ ამ ყმაწვილს ისეთივე საფუძველი გააჩნდა, როგორც პეტრეს და ის ვერ განადგურდებოდა. იმის ნაცვლად, რომ თავის სიცოცხლეს და მსახურებას სიამაყეზე აშენებდეს, ახლა მათ ღვთიური მადლით აშენებს.

ცდუნება და წყენა სუსტ და უღონო ადგილებს გამოაფლენენ თქვენს ცხოვრებაში. ხშირად ის ადგილი, რაშიც ჩვენს თავს ძლიერად მივიჩნევთ, ჩვენი დაფარული სისუსტის ადგილს წარმოადგენს. იგი დაფარული რჩება, ვიდრე ძლიერი ქარიშხალი არ ახდის საფარველს. პავლე მოციქული წერდა: „...ღვთის მსახურნი სულით, ვადიდებთ ქრისტე იესოს და არ ვენ-

დობით ხორცს ...“ (ფილიპელთა 3:3).

საკუთარი ძალებით არ შეგვიძლია გავაკეთოთ რამე, რასაც მარადიული ღირებულება ექნებოდა. ადვილია ამაზე ლაპარაკი, მაგრამ სრულიად სხვა საქმეა, ნება დავართოთ ჭეშმარიტებას, ღრმად გაიდგას ფესვები ჩვენს არსებაში.

იესო ჭეშმარიტებასთან კომპრომისზე არ
მიდიოდა იმის გამო,რომ აღამიანები არ
შეზრკოლუბულიყვნენ

თავი 9

საცდურის კლდე

„აჰა, მე ვდებ სიონში ლოდს, ქვაკუთხედს, რჩეულს და ძვირფასს, და მისი მორწმუნე არ შერცხვება.“ ამიტომ თქვენთვის, მორწმუნეთათვის, ძვირფასია იგი, ურწმუნოთათვის კი ლოდი, რომელიც მშენებლებმა დაინუნეს, იქმნა ქვაკუთხედად, შებრკოლების ლოდად და საცდურის კლდედ, რაზეც ბრკოლდებიან, რადგან ეურჩებიან სიტყვას და სწორედ ამისათვის არიან განწესებულნი“.

1 პეტრე 2: 6-8

ღლეს სიტყვამ „გნამდეს“ დაკარგა თავისი ჭეშმარიტი მნიშვნელობა. ადამიანთა უმრავლესობისათვის ეს ნიშნავს, აღიარებდნენ განსაზღვრულ ფაქტს. ბევრისთვის სიტყვას „გნამდეს“, არაფერი აქვს საერთო მორჩილებასთან. მაგრამ წმინდა წერილში სიტყვა „მორწმუნეები“ გახლავთ ანტონიმი სიტყვისა „ურჩნი“. „ამიტომ თქვენთვის, მორწმუნეთათვის, ძვირფასია იგი, ურწმუნოთათვის (ანუ ურჩთათვის)...“.

წმინდა წერილი გვასწავლის „... რათა ყოველი მისი (იესო ქრისტეს) მორწმუნე არ დაიღუბოს, არამედ ჰქონდეს საუკუნო სიცოცხლე.“ (იოანე 3:16). ჩვენი დამოკიდებულების გამო სიტყვასთან „გნამდეს“, ბევრი თვლის, რომ ყველაფერი, რაც მათ მოეთხოვებათ არის, სწამდეთ, რომ იესო არსებობდა და მოკვდა გოლგოთაზე, და მაშინ ისინი სწორ მდგომარეობაში აღმოჩნდებიან ღმერთის წინაშე. მაგრამ ეს რომ ერთადერთი მოთხოვნილება იყოს, მაშინ ეშმაკებიც სწორ მდგომარეობაში იქნებოდნენ ღმერთის წინაშე. წმინდა წერილი ამბობს: „შენ გნამს, რომ ღმერთი ერთია, კარგს შვრები. ეშმაკებსაც სწამთ იგი და კანკალებენ“ (იაკობი 2:19). მაგრამ ეშმაკებისათვის არ არსებობს ხსნა.

სატანის სატყუარა

სიტყვას „გნამდეს“ (ანუ ირწმუნო) წმინდა წერილში უფრო ღრმა მნიშვნელობა აქვს, ვიდრე რალაციის არსებობის უბრალო აღიარებას ან რაიმე ფაქტთან თანხმობას. წინამორბედი მუხლის კონტექსტის მიხედვით შეიძლება ითქვას, რომ რწმენის ძირითადი ელემენტი გახლავთ მორჩილება. ჩვენ შეგვიძლია ეს მუხლი სხვანაირად წავიკითხოთ: „ამიტომ თქვენთვის, მორჩილთათვის, ძვირფასია იგი, ურჩთათვის (ქედმაღალთათვის) იქმნა ქვაკუთხედად, შებრკოლების ლოდად და საცდურის კლდედ.“

ძნელი არ არის მორჩილება, როცა იცით იმის ხასიათის და სიყვარულის შესახებ, ვისაც ემორჩილებით. სიყვარული ქრისტესთან ჩვენი დამოკიდებულების საფუძველს წარმოადგენს. არა პრინციპებისა და სწავლებისადმი სიყვარული, არამედ სიყვარული თვით იესო ქრისტეს მიმართ. თუ ეს სიყვარული მტკიცედ არ ზის ჩვენში, მაშინ ადვილად ვცდუნდებით, გვეწყინება და დავბკოლდებით.

ისრაელიანები, რომელთაც ღმერთმა მოუწოდა, მშენებლები ყოფილიყვნენ, დაიწუნეს ღმერთის ქვაკუთხედი – იესო. მათ უყვარდათ ძველი აღთქმის სწავლება, კმაყოფილნი იყვნენ რჯულის განმარტებებით, ვინაიდან მათი მეშვეობით შეიძლებოდა სარგებელი ენახათ და გამოეყენებინათ სხვა ადამიანთა გაკონტროლებისათვის. იესო ეუბნებოდა მათ: „იკვლევთ წერილებს, რადგან გგონიათ, რომ მათში გაქვთ საუკუნო სიცოცხლე. ისინი კი ჩემს შესახებ მოწმობენ“ (იოანე 5:39).

ისინი ვერ იტევდნენ იდეას, რომ პირველ ყოვლისა ღმერთს სურდა ჰყოლოდა ძეები და ასულები, რომლებთანაც მას ახლო ურთიერთობები ექნებოდა. მათ კი მბრძანებლობა და მმართველობა სურდათ. მათ თვალში რჯული ღმერთთან ურთიერთობაზე მაღლა იდგა. უარყვეს ის, რაც ღმერთის მიერ იყო ნაჩუქარი. მათ უფრო ის სურდათ, რომ დაემსახურებინათ ეს. ამიტომ ღმერთის საჩუქარი, იესო ქრისტე, მათი სიცოცხლისა და ხსნის იმედი, მათთვის „შებრკოლების ლოდი და საცდურის კლდე“ გახდა.

სიმონი წინასწარმეტყველებდა, როცა ხელში აიყვანა ჩვილი იესო ტაძარში: „აჰა, დაყენებულია ეს მრავალთა დასამხობად და აღსადგენად ისრაელში და დავის ნიშნად“ (ლუკა 2:34). ნახეთ, „დასამხობად“ და „აღსადგენად“.

საცდურის კლდე

მან, ვინც მოვიდა, რათა დაემყარებინა დედამინაზე მშვიდობა, საბოლოოდ გამყოფი მახვილი მოუტანა მათ, ვისთვისაც იყო წარმოგზავნილი (იხ. მათე 10:34) და სიცოცხლე მათ, რომელნიც მშენებელთა მსხვერპლი გახდა (იმ დროის მსახურებს).

იესო და საცდურები

საკვირაო სკოლაში, იესოს ხშირად ხატავენ როგორც მწყემსს, რომელსაც დაკარგული ცხვარი თავისი მხრებით მიჰყავს ფარაში. ან, შესაძლოა, მას ასახავენ იმ მომენტში, პატარა ბავშვებს რომ ეფერება. ის ხელებს ადებს მათ, რათა აკურთხოს და ამ დროს ღიმილით ამბობს: „მე მიყვარხარ შენ.“ ეს ყველაფერი სწორია, მაგრამ ეს მისი სრული პორტრეტი არ გახლავთ. იგივე იესო ადანაშაულებდა ფარისეულებს მათ თვითნებურ, მიკერძოებულ სამართლიანობაში: „იქედნეთა ნაშობო გველებო! როგორ გაექცევით გენის სასჯელს?“ (მათე 23:33). იგი აყირავებდა ტაძარში ფულის გადამცვლელთა მაგიდებს და აგებდა მათ. (იხ. იოანე 2:13-22). იესომ იმ ადამიანს, რომელსაც სურდა, წასულიყო და ვიდრე იესოს გაჰყვებოდა, მამა დაემარხა, შემდეგი სიტყვებით მიმართა: „... მკვდრებს დაანებე თავიანთი მკვდრების დამარხვა. შენ კი წადი და იქადაგე ღვთის სასუფეველი.“ და ეს კიდევ არ არის ყველაფერი. იესოს მსახურების ყურადღებით შესწავლა წარმოაჩინს ადამიანს, რომელმაც ბევრი გაანაწყენა და აცდუნა თავისი მსახურების დროს. მოდით რამდენიმე მაგალითი განვიხილოთ.

იესომ აცდუნა ფარისეულები

მრავალ სიტუაციაში იესო კონფრონტაციაზე მიდიოდა რელიგიურ ლიდერთან და საცდური ხდებოდა მათთვის. იმის გამო, რომ ისინი ცდუნდნენ და განაწყენდნენ მასზე, სიძულვილით გაგზავნეს იესო ჯვარზე.

მაგრამ იესოს უყვარდა ისინი და სიმართლეს ეუბნებოდა:

„თვალთმაქცნო, კარგად წინასწარმეტყველებდა ესაია თქვენზე, როცა ამბობდა: ეს ხალხი პატივს მცემს ბაგეებით, მათი გული კი შორს არის ჩემგან. ამაოდ მცემენ თაყვანს ...“. (მათე 15:7-9)

სატანის სატყუარა

იესოს ამ მტკიცებამ გაანანყენა ისინი. ხალხის დიდი ცნაწილი ცდუნდა.

ნახეთ, რა თქვეს მისმა მოწაფეებმა მაშინვე:

„მაშინ მივიდნენ მოწაფეები და უთხრეს მას: „იცი, რომ ფარისევლები ამ სიტყვის მოსმენით ცდუნდნენ?“ (მათე 15:12)

გამოიკვლიეთ მისი პასუხი:

„... ყოველი ნერგი, რომელიც ჩემმა ზეციერმა მამამ არ დარგო, ძირფესვიანად აღმოიფხვრება. მოეშვით მათ: ბრძენი არიან და ბრძათა წინამძღოლნი. ხოლო თუ ბრძას ბრძა მიჰყავს, ორივენი ორმოში ჩაცვივიან“. (მათე 15:13-14)

იესომ აჩვენა, რომ საცდურები ასუფთავებენ ღმერთის სამეფოს იმათგან, ვინც მისი მამის მიერ ნამდვილად არ არის დარგული. ზოგიერთი ადამიანი შეიძლება უერთდებოდეს ეკლესიას ან მსახურებას და ამ დროს არ იყოს ღმერთისაგან წარმოგზავნილი ან ღმერთისაგან არ იყოს. წყენა (საცდური), აღმოცენებული ჭეშმარიტების საპასუხოდ, ავლენს მათ ნამდვილ მოტივებს და ისინი მიდიან.

ეკლესიებში სიარულისას ბევრჯერ მინახავს, როგორ ნაღვლიანდებოდნენ ხუცესები იმ ადამიანთა გამო, რომელნიც ან ეკლესიის შტატიდან ან თვით საკრებულოდან წავიდნენ. უმრავლეს შემთხვევაში, წასული ადამიანები იმაზე განანყენდნენ, რომ იქადაგებოდა ჭეშმარიტება, რომელიც მათი ცხოვრების წესს ამხელდა. ამის შემდეგ ისინი ეკლესიაში მსახურების ყველა სფეროს გაკრიტიკებას იწყებდნენ და სტოვებდნენ ეკლესიას.

თუკი ხუცესები შეეცდებიან როგორმე დააკავონ ყველა, ვინც მათ კარს გაივლის, საბოლოოდ მათ მოუწევთ დათმონ ჭეშმარიტება. თუ თქვენ ქადაგებთ ჭეშმარიტებას, აუცილებლად აცდუნებთ და განანყენებთ ზოგიერთ ადამიანს და ისინი წავლენ. ნუ დაღონდებით მათ გამო, უმჯობესია გააგრძელოთ იმ ადამიანების კვება და აღზრდა, რომელნიც ღმერთმა გამოგიგზავნათ.

ზოგიერთი ლიდერი გაურბის კონფრონტაციებს შიშის გამო,

საცდურის კლდე

რომ ხალხს დაკარგავს. ხუცეები ამას განსაკუთრებით იმიტომ ერიდებიან, რომ ისინი, ვისი მხილება აუცილებელია, დიდ თანხებს სწირავენ ან გავლენიანი პირები არიან ეკლესიაში და საზოგადოებაში. სხვები შიშობენ. რომ არ შეეხონ იმ ადამიანთა გრძნობებს, რომელნიც დიდი ხანია მათ გვერდით არიან. ამის შედეგად ხუცეები კარგავენ ღმერთისაგან მათთვის მინიჭებულ ძალაუფლებას – იცავდნენ და კვებავდნენ მათზე მინდობილ ცხვრებს.

როცა პირველად გავხდი ხუცესი, ერთმა ბრძენმა ადამიანმა გამაფრთხილა: „მტკიცედ იდექი შენს ძალაუფლებაში, თორემ სხვა ვინმე წაგართმევს მას და შენს წინააღმდეგ გამოიყენებს.“

სამუელი ღმერთის კაცი გახლდათ. იგი არავის წინაშე არ თმობდა ჭეშმარიტებას, მეფის ჩათვლით. როცა საული არ დაემორჩილა ღმერთს, უფალმა უთხრა სამუელს, ემხილებინა იგი. ის ასეც მოიქცა. სამწუხაროდ, საული არ გამოეხმაურა უფლის სიტყვას ჭეშმარიტი მონანიებით. მას უფრო მეტად ის აწუხებდა, თუ როგორი ჩანდა სხვა ადამიანთა თვალში. როცა სამუელი მიდიოდა მისგან, საული მოეჭიდა მის მოსასხამს და კიდე მოაგლიჯა. სამუელმა შემდეგი სიტყვებით „განგმირა“ იგი: „... გამოგლიჯა დღეს უფალმა ისრაელის მეფობა ...“ (1 მეფეთა 15:28).

სამუელს ეს არ სურდა საულისათვის. იგი დანაღვლიანდა მის გამო. სამუელმა აკურთხა საული, გაამეფა იგი და მართვას ასწავლიდა. ის საულის მეგობარი გახლდათ. მაგრამ, ნახეთ, როგორ გამოეხმაურა ღმერთი საულის გამო სამუელის დაღონებას:

„როდემდის უნდა სწუხდე საულის გამო? ხომ განვაყენე იგი ისრაელზე მეფობისაგან? აავსე შენი რქა ზეთით და წადი. გგზავნი ...“. (1 მეფეთა 16:1)

ღმერთმა უთხრა სამუელს გაეგრძელებინა მოძრაობა ცხებულების სუფთა ზეთში. მისთვის აუცილებელი იყო შეეცნო, რომ ღვთიური სიყვარული და ღვთიური სამსჯავრო უმნიშვნელო და სრულყოფილია. სამუელი რომ დაბრუნებულიყო საულთან მას შემდეგ, რაც ღმერთმა უკვე უარყო იგი, მას არ ექნებოდა სუფთა ზეთი. სამუელს რომ წუხილი და ტირილი გაეგრძელებინა, იგი ველარ შეძლებდა მოძრაობის გაგრძელებას.

ხუცეებს, რომელნიც ნაღვლიანდებიან და ტირიან ეკლესია-

სატანის სატყუარა

იდან წასული ადამიანების გამო, უარს ამბობენ მათ მხილებაზე და შეწინააღმდეგებაზე იმიტომ, რომ ისინი მათი მეგობრები არიან, ბოლოს და ბოლოს გაუშრებათ ცხებულების ზეთი. ზოგიერთი ქრისტიანული მსახურება კვდება, სხვები კი მხოლოდ თავს იკატუნებენ ცოცხლებად. მათ, შეუგნებლად, ღმერთთან ურთიერთობას ადამიანებთან ურთიერთობა ამჯობინეს.

ბიბლია არ მოწმობს, რომ იესო როგორღაც რეაგირებდა იმათზე, რომლებმაც მიატოვეს იგი. მისი გული ისწრაფოდა, რომ მამის ნება შეესრულებინა. ამის გაკეთებით, მან ხალხის უდიდეს რაოდენობას მოუტანა სარგებელი.

არასდროს დამაივინებდა, როგორ ვქადაგებდი ერთხელ სულიწმიდით ავსებულ ეკლესიაში. იგი დაახლოებით ერთი წლის გახლდათ. პირველ კვირა დღეს უბრალოდ ვქადაგებდი მონანიებასა და პირველ სიყვარულში დაბრუნების თემაზე. წინააღმდეგობას ვგრძნობდი, მაგრამ ვიცოდი, რომ სწორედ ეს უნდა მექადაგა მაშინ.

მსახურების შემდეგ ხუცესმა თქვა: „დღეს დილით ღმერთმა მიჩვენა ის, რასაც თქვენ ქადაგებდით, მაგრამ არ მეგონა, რომ ჩემი ხალხი მზად იქნებოდა ამ სიტყვის მოსასმენად.“

ჩემმა ცოლმა იგრძნო, რომ სულიწმიდა აღძრავდა მასში სურვილს, კითხვა დაესვა ხუცესისათვის: „ვინ არის ამ ეკლესიის ხუცესი, თქვენ თუ იესო?“

ხუცესმა, ამის მოსმენისას, თავი ჩალუნა. „სწორედ ეს მითხრა უფალმა დაახლოებით ერთი თვის უკან. მან მითხრა, რომ თვითონ იცის, რის მიღებას შეძლებს ხალხი.“ ხუცესმა გვიამბო, რომ მისი ეკლესიის მესამედი შესდგება „კონსერვატორებისაგან“, რომელთაც არ სურთ არავითარი ცვლილების შეტანა მსახურებაში – მუსიკა იქნებოდა ეს თუ ქადაგება. ჩვენ ვამხნევებდით მას და მოვუწოდებდით ყოფილიყო მტკიცე და უფალს დამორჩილებოდა.

მის ეკლესიაში კიდევ ოთხი მსახურება ჩავატარეთ და ამის გაკეთება თანდათანობით რთულდებოდა. როდესაც გავემგზავრეთ ქალაქიდან, გულზე თითქოს ქვიშის ტომარა მანვა. ვერ გამეგო, რაში იყო საქმე, და უფრო და უფრო უარესად ვგრძნობდი თავს. ჩვეულებრივ, როდესაც ეკლესიებს ვტოვებ, გული სიხარულით მევსება. არ ვიცოდი, რა არ იყო წესრიგში.

ბოლოს და ბოლოს, უფალთან რომ განვმარტოვდი, ვკითხე: „მამაო, რა გავაკეთე არასწორად, რაში შევცდი? რატომ მაქვს

საცდურის კლდე

სულში ეს მიძიმე ტვირთი? იქნებ ხუცესის ძალაუფლება დავიპყარი?”

მან უბრალოდ თქვა: „... ფერხთაგან მტვერი დაიბერტყეთ...“ (ლუკა 9:5).

გაოცებული გახლდით, როდესაც ეს მოვისმინე. მე განვაგრძობდი ლოცვასა და ვეკითხებოდი ღმერთს, მაგრამ პასუხად იგივე სიტყვები მესმოდა: „ფერხთაგან მტვერი დაიბერტყეთ“.

ბოლოს და ბოლოს დავუჯერე ღმერთს. როდესაც ჩემმა ხელმა ჩემი ფეხებიდან მტვერი დაბერტყა, სიმძიმე მომეხსნა და სიხარულმა აავსო ჩემი გული. მიკვირდა: „მაგრამ, უფალო, რატომ უნდა გამეკეთებინა ეს, ისინი ხომ არ მესხმოდნენ თავს და არ მაგდებდნენ ქალაქიდან?“

მან დამანახა, რომ ხელმძღვანელობამ და მრავალმა ადამიანმა ეკლესიაში უკუაგდეს მათ მიმართ მიმართული სიტყვა.

„კიდევ მიეცი მათ დრო, უფალო“, – ვთხოვდი მე.

„ორმოცდაათი წელიც რომ მივცე, ისინი მაინც არ შეიცვლებიან. მათ უკვე მტკიცე გადანყვეტილება მიიღეს გულებში.“

მივხვდი, რომ იმ ლიდერმა გადანყვიტა კომპრომისის მეშვეობით შეენარჩუნებინა მშვიდობა იმის ნაცვლად, რომ ღმერთს დამორჩილებოდა. მისი რქა არ იყო სავსე სუფთა ზეთით. მას ღვთისმოსაობის სახე ჰქონდა, მაგრამ არსი არა. სხვა სიტყვებით, გარეგნულად იგი სულიწმიდით ავსებული ჩანდა, თუმცა არც ღმერთის ძალა გააჩნდა და არც მისი თანდასწრება. მოგვიანებით შევიტყვე, რომ მან მიატოვა ხუცესობა და იმ ეკლესიიდან მხოლოდ პატარა ჯგუფი დარჩა.

იესო ნებას არ აძლევდა სხვებს, რომ მათ მიერ მართვადი ყოფილიყო. ის ლაპარაკობდა ჭეშმარიტებას მაშინაც, როცა ეს კონფრონტაციას ან ძლიერ ცდუნებას იწვევდა. თუ გსურთ, რომ მხოლოდ ადამიანური მოწონება დაიმსახუროთ, ღმერთის ცხებულება ვერ მოვა თქვენზე. თქვენს მიზანს ქადაგებდეთ ღმერთის სიტყვის ქადაგება და მისი ნების შესრულება უნდა წარმოადგენდეს მაშინაც კი, თუ სხვების განაწყენებისა და ცდუნების რისკს წევთ.

იესო გახდა ცდუნება თავისი
ქალაქის მაცხოვრებელთათვის

იესო მივიდა ქალაქში, სადაც გაიზარდა, რათა ემსახურა

სატანის სატყუარა

იქ. მაგრამ ვერ შეძლო მათთვის მიეცა განთავისუფლება და განკურნება, რაც სხვებს მისცა. ნახეთ, რა თქვეს მათ:

„განა ეს ხუროს ძე არ არის? დედამისს განა მარიაში არა ჰქვია, მის ძმებს კი იაკობი და იოსე, სიმონი და იუდა? განა მისი დები, ყველანი ჩვენს შორის არ არიან? საიდან აქვს მას ყოველივე ეს? და შებრკოლდნენ მის გამო. იესომ კი უთხრა მათ: „ნინასწარმეტყველი არსად არ არის უპატივოდ, გარდა თავისი სამშობლოსი და საკუთარი სახლისა“. (მათე 13:55-57)

გესმით როგორ ლაპარაკობდნენ ნაზარეთში მცხოვრებნი: „ვინ ჰგონია თავი, რომ ძალაუფლებით გვასწავლის? ჩვენ ვიცით, ვინ არის. ის აქ გაიზარდა. ჩვენ მისი უხუცესები ვართ. ის მხოლოდ და მხოლოდ ხუროს ძეა. მას ოფიციალური განათლებაც კი არ მიუღია.“

იესომ არ დათმო ჭეშმარიტება იმის გამო, რომ ისინი არ ეცდუნებინა. ნაზარეთის მაცხოვრებლები იმდენად გაბრაზდნენ მასზე, რომ მის მოკვლას შეეცადნენ მთის სერიდან მისი გადმოგდებით (ლუკა 4:28-30). მაშინაც კი, როცა იესოს სიცოცხლე საფრთხეში იყო, იგი აგრძელებდა ჭეშმარიტების ლაპარაკს. როგორ გვჭირდება ასეთი ადამიანები!

იესო საცდური ბახდა საკუთარი იჯახის წევრებისათვის

იესოს ოჯახის წევრებიც კი ცდუნდნენ მის გამო. მათ არ მოეწონათ ის ზენოლა, რომელიც მისი საქმეების გამო განიცადეს. მათთვის ძნელი იყო ერწმუნათ მისი. მოდით, ვნახოთ ეს:

„მისიანებს (ან „ოჯახს“) მოესმათ და მის შესაპყრობად წავიდნენ, რადგან ამბობდნენ: შეშლილიაო. (ინგლისურ ბიბლიაში: „არასრულ ჭკუაზეა“) მივიდნენ მისი ძმები და დედა, გარეთ დადგნენ და გაგზავნეს მის დასაძახებლად. მის გარშემო ხალხი ისხდა, როცა უთხრეს, გარეთ შენი დედა და შენი დანი და შენი ძმანი არიან და შენ გეძებენო. პასუხად უთხრა: „ვინ არიან ჩემი დედა და ჩემი ძმები?“ მის გარშემო მსხდომთ გადახედა და თქვა: „აჰა,

საცდურის კლდე

ჩემი დედა და ჩემი ძმები. რადგან ის, ვინც ღვთის ნებას შეასრულებს, ისაა ჩემი ძმაც, დაც და დედაც“. (მარკოზი 3:21,31-35)

მისი ოჯახი თვლიდა, რომ იგი შეიშალა. შენიშნეთ, წმინდა წერილი ამბობს, რომ იესოს ოჯახი მივიდა „მის შესაპყრობად“. მარკოზი ლაპარაკობს იმის შესახებ, თუ ვინ იყო იქ იესოს ახლობლებიდან – მისი დედა და ძმები, რომლებმაც მოგვიანებით ნახეს იესო, ერთ სახლში რომ ქადაგებდა. იოანეს სახარებაშიც კი ნათქვამია: „რადგან მის ძმებსაც კი არ სწამდათ მისი.“ (იოანე 7:5).

ბევრი არ დაფიქრებულა, რომ იესო უარყოფილი იყო თავისი ახლობლების მიერ. მაგრამ იგი არ ეძებდა იმას, რომ ნათესავეებისათვის ესამოვნებინა. მან არავის დართო ნება, რომ გაეკონტროლებინათ იგი. მისი სურვილი გახლდათ შეესრულებინა ღმერთის გეგმა მოსწონდათ ეს მის ახლობლებს, თუ არა

მრავალი ადამიანი მინახავს, განსაკუთრებით ცოლ-ქმრული წყვილები, რომლებმაც შიშით უარი თქვეს იესოს გაჰყოლოდნენ იმის გამო, რომ მეუღლეს ან ოჯახის რომელიმე წევრს ეწყინებოდა. ამის შედეგად ისინი განდგომილები ხდებოდნენ ან არ შეეძლოთ სრულად აღესრულებინათ თავიანთი მოწოდება.

როდესაც ზეციდან ვიშვი, ჩემი ოჯახის წევრები კათოლიკეები გახლდნენ და ჩემს აღფრთოვანებას არ იზიარებდნენ. განსაკუთრებით ძალიან დედა გაალიზიანა ჩემმა გადაწყვეტილებამ, წავსულიყავი იმ ეკლესიიდან, რომელშიც ის მზრდიდა. ეჭვგარეშეა, არიან კათოლიკეები, რომელთაც უყვართ ღმერთი, მაგრამ ვიცოდი, რომ ღმერთი მომიწოდებდა გამოვსულიყავი იქიდან.

მეორე დარტყმა ვიგემე, როცა ოჯახს გამოვუცხადე ჩემი გადაწყვეტილება, მსახური გავმხარიაყავი. ეს-ეს არის უნივერსიტეტში მექანიკოს-ინჟინერის დიპლომი მივიღე და ჩემი მშობლები დიდ იმედებს ამყარებდნენ ჩემზე. მე ვიცოდი, რა უნდოდა ჩემგან უფალს და ისიც, რომ ეს გაანაწყენებდა ჩემს ახლობლებს. წლობით განვიცდიდი უხერხულობას, ძალიან ბევრ გაუგებრობას ჰქონდა ადგილი. მაგრამ გადავწყვიტე: როგორც არ უნდა რისხდებოდნენ ჩემზე ახლობლები, მე მაინც გავყვები იესოს.

სატანის სატყუარა

თავიდან ვცდილობდი სახარებით შემეგია მათთვის. ვეუბნებოდი, რომ არ გადარჩებოდნენ იმით, რომ მესას ესწრებოდნენ. სიბრძნე არ მქონდა და უკიდურესობამდე მიმყავდა ისინი. შემდეგ ღმერთმა მასწავლა, რომ მათ წინაშე ქრისტიანული ცხოვრებით მეცხოვრა, რათა ჩემი კეთილი საქმეები დაენახათ. მე ისევ არ მივდიოდი კომპრომისზე ოჯახის საამებლად.

დღეს ჩემი მშობლები მხარს მიჭერენ. ბაბუაჩემმა, რომელიც ყველაზე მეტად მეწინააღმდეგებოდა, ოთხმოცდაცხრა წლის ასაკში, სიკვდილამდე ორი წლით ადრე, მიიღო დახსნა.

იესოს დედა და ძმები ფიქრობდნენ, რომ იგი შეიშალა. მაგრამ ზეციერი მამისადმი იესოს მორჩილების წყალობით, ყველანი საბოლოოდ გადარჩნენ და ორმოცდამეათე დღეს მოციქულებთან ერთად ოთახში იმყოფებოდნენ. იაკობი, რომელიც იესოს ძმა იყო დედით, იერუსალიმში ეკლესიის წამყვანი მოციქული გახდა.

თუკი თქვენი ოჯახის საამებლად კომპრომისზე წახვალთ იმასთან, რასაც ღმერთი გვეუბნება, მაშინ ცხოვრებაში მოგაკლდებათ სუფთა ზეთი და ხელს შეუშლით თქვენს ახლობლებს განთავისუფლებასა და გადარჩენაში.

იესომ აცდუნა თავისი მოწაფეები

წინა თავში დანვრილებით განვიხილეთ იესოს მიერ შეურაცხყოფილ მოწაფეთა აზრები. მოდით, ისევ გადავხედოთ ამ საკითხს, მაგრამ მათ იესოს თვალებით შევხედოთ.

ბევრი მისი მოწაფეთაგანი ამის მოსმენისას ამბობდა: „მძიმე სიტყვაა, ვის შეუძლია მისი მოსმენა?“ იესომ იცოდა, რომ მისი მოწაფეები ბუზღუნებდნენ თავისთვის ამის გამო, და უთხრა მათ: „ეს გაცდუნებთ თქვენ?“ ... მას შემდეგ ბევრი მის მოწაფეთაგანი გაბრუნდა უკან და აღარ მისდევდა მას. (იოანე 6:60-61, 66).

მდგომარეობა ძალიან დაძაბული იყო. რელიგიური ლიდერები იესოს მოკვლას განიზრახავდნენ. მისმა ქალაქმა უარყო იგი. იესოს საკუთარი ოჯახი შეშლილად თვლიდა. ამას ისიც დაემატა, რომ ბევრი მისი მოწაფე განაწყენებული წავიდა მისგან. მაგრამ იესო მაინც არ მიდიოდა კომპრომისზე. მან უთხრა იმათ, რომლებიც დარჩნენ, რომ მათაც შეეძლოთ წასვლა, თუკი სურდათ.

საცდურის კლდე

ერთადერთი, რაც მნიშვნელოვანი იყო იესოსათვის, მამის განზრახვის შესრულება გახლდათ. იმ დღეს მარტოც რომ დარჩენილიყო, ესეც კი არ შეცვლიდა მის გულს. მან მყარად გადაწყვიტა მამის მორჩილი ყოფილიყო.

იესომ თავის ზოგიერთ ახლოვალ მეგობარს აწყენინა

იყო ავად ვინმე ბეთანიელი ლაზარე, მარიამისა და მისი დის მართას სოფლიდან. ეს სწორედ ის მარიამი იყო, უფალს რომ ნელსაცხებელი სცხო და ფეხები თავისავე თმებით შეუმშრალა. მისი ძმა ლაზარე ავად გახლდათ. მისმა დებმა კაცი გაუგზავნეს და შეუთვალეს: „უფალო, აჰა, ვინც შენ გიყვარს, ავადაა“. (იოანე 11:1-3)

იესოს უყვარდა მართა, მარიამი და ლაზარე. ისინი მისი ახლობლები იყვნენ. იესოს არაერთხელ გაუტარებია დრო მათთან ერთად. მიაქციეთ ყურადღება, როგორი რეაგირება მოახდინა იესომ, როცა უთხრეს, რომ ლაზარე ავადაა:

„როდესაც გაიგო, რომ ავად იყო, ორი დღე დარჩა იმ ადგილზე, სადაც იმყოფებოდა“. (იოანე 11:6)

იესომ იცოდა, რომ ავადმყოფობა ლაზარეს სიკვდილამდე მიიყვანდა. მაგრამ იგი კიდევ ორი დღე დარჩა იქ, სადაც იყო. ბოლოს, როგორც იქნა, მივიდა ბეთანიაში. ლაზარე უკვე მკვდარი იყო.

მართამ და მარიამმა უთხრეს მას: „უფალო, აქ რომ ყოფილიყავი, ჩემი ძმა არ მოკვდებოდა.“ (იოანე 11:21,32). სხვა სიტყვებით: „რატომ არ მოხვედი დაუყოვნებლივ, მაშინვე, როცა დაგიძახეთ? შენ შესძლებდი მის გადარჩენას!“

როგორც ჩანს, დები ოდნავ ნაწყენები იყვნენ იესოზე. მათ უფალს ძმის ავადმყოფობა დესპანის მეშვეობით აცნობეს, მაგრამ იესო კიდევ ორი დღით შეყოვნდა. იესოს რეაგირება ისეთი არ გახლდათ, როგორც მოელოდნენ. იგი სხვაგვარად მოიქცა. მას არ მიუტოვებია ყველაფერი, რათა წასულიყო იქ. ამის ნაცვლად სულიწმიდის წინამძღოლობას მიჰყვა. და ეს საუკეთესო აღმოჩნდა ყველასათვის. თუმცა იმ მომენტში ყველაფერი ისე გამოიყურებოდა, თითქოს იესოსთვის სულერთი

სატანის სატყუარა

იყო და მას საერთოდ არ აღელვებდა ლაზარეს სიკვდილი.

რა ხშირად იმყოფებიან მსახურები თავიანთი მრევლის კონტროლის ქვეშ. ისინი ფიქრობენ, რომ ხალხის სურვილისამებრ უნდა იმოქმედონ.

საეკლესიო საბჭოს ერთმა წევრმა, იმ ეკლესიისა, რომელიც თავისი ხუცესის გარეშე დარჩა, მითხრა: „ჩვენ გვინდა ისეთი პასტორი, რომელიც ჩვენს ყველა მოთხოვნას დააკმაყოფილებს, რომელიც უბრალოდ შეძლებს დილის რვა საათზე ჩემთან ყავის დასალევად მოსვლას.“

მე ვიფიქრე: „ასე თქვენ შეძლებთ იპოვოთ გულდია ადამიანი, რომელსაც გააკონტროლებთ, და არა ის, რომელიც სულიწმიდით არის წარმართული.“ მოგვიანებით შევიტყვე, რომ ამ ეკლესიამ უკანასკნელი წელიწადნახევრის მანძილზე ოთხი ხუცესი გამოიცვალა.

მე გახლდით ახალგაზრდული მსახურების ხუცესი უკვე ექვსი თვის მანძილზე, როცა ერთმა ახალგაზრდამ მომმართა: „იქნები ჩემი მეგობარი? – მკითხა მან. – ჩვენი ბოლო ახალგაზრდული მსახურების ხუცესი ჩემი მეგობარი იყო.“

ჩემი წინამორბედი ახალგაზრდებთან ძალიან გულგახსნილი და მეგობრული იყო. ისინი გატაცებულნი იყვნენ მოძრავი თამაშებითა და საქმიანობით. მივხვდი, რასაც მთხოვდა. პრინციპში, იგივე უნდოდა ხუცესისაგან საეკლესიო საბჭოს წევრს.

მე ციტირება მოვახდინე სიტყვებისა მათეს 10:41-დან, სადაც იესო ამბობს: „ვინც წინასწარმეტყველს ღებულობს წინასწარმეტყველის სახელით, მიიღებს წინასწარმეტყველის საზღაურს, და ვინც მართალს ღებულობს მართლის სახელით, მართლის საზღაურს მიიღებს.“

– შენ ბევრი ამხანაგი გყავს, ხომ ასეა? – ვკითხე მე.
– დიახ, – მიპასუხა მან.
– მაგრამ შენ მხოლოდ ერთი ახალგაზრდული ხუცესი გყავს, ხომ ასეა?

– დიახ.
– როგორი საზღაურის მიღება გსურს, ხუცესის თუ ამხანაგის? ვინაიდან იმაზე, როგორ მღებულობ, დამოკიდებული იქნება ის, თუ რას მიიღებ ღმერთისაგან.

ის მიხვდა, რა მქონდა მხედველობაში: „მე მინდა ახალგაზრდული მსახურის საზღაური.“

მრავალი ქრისტიანი მსახური შიშობს თავის მრევლს მოლო-

საცდურის კლდე

დინი გაუცრუოს, დაჭრას მათი გულები და მათი მხარდაჭერა დაკარგოს. ისინი გამოჭერილნი არიან შიშის მახეში, რომ აწყენინებენ სხვებს. მათ მართავენ ადამიანები, და არა ღმერთი. ამის შედეგად მათ ეკლესიებსა და საკრებულოებში ძალიან ცოტა რამ ხდება ისეთი, რასაც რეალური მარადიული ღირებულება გააჩნია.

იესო საცდური გახლდათ იოანე ნათლისმცემლისათვის

იოანე ნათლისმცემელსაც კი მოუწია ბრძოლა განსაცდელთან, ცდუნებულები და განანწყენებულები იესოზე.

„აუწყეს იოანეს მონაფეებმა ყოველივე ეს. იოანემ დაიბარა ორი თავისი მონაფე და იესოსთან გაგზავნა შესაკითხავად: „შენა ხარ ის, ვინც უნდა მოსულიყო, თუ სხვას უნდა ველოდოთ?“ მივიდნენ ისინი იესოსთან და უთხრეს: „იოანე ნათლისმცემელმა გამოგვგზავნა შენთან საკითხავად: შენა ხარ ის, ვინც უნდა მოსულიყო, თუ სხვას უნდა ველოდოთ?“ (ლუკა. 7:18-20)

ერთი წუთით! რატომ ეკითხება იოანე იესოს, იგი არის თუ არა მესია, რომელიც უნდა მოვიდეს? იოანე თვითონ იყო მისი წინამორბედი, რომელიც გზას უმზადებდა და მის მოსვლას აცხადებდა: „... აჰა, ღვთის კრავი, რომელიც იღებს წუთისოფლის ცოდვას!“ (იოანე 1:29). სწორედ იოანე ნათლისმცემელმა თქვა: „... ის არის სულიწმიდით ნათლისმცემელი“ (იოანე 1:33). ის ასევე ამბობდა: „... ის უნდა გაიზარდოს, მე კი უნდა დაეპატარავდე“ (იოანე 3:30). იმ დროს იოანე ნათლისმცემელი ერთადერთი ადამიანი იყო, რომელმაც ნამდვილად იცოდა, ვინ იყო იესო. (სიმონ პეტრეს ეს ჯერ არ ჰქონდა გაცხადებული).

მამ რატომ კითხულობს ის: „შენა ხარ ის, ვინც უნდა მოსულიყო, თუ სხვას უნდა ველოდოთ?“

წარმოიდგინეთ თქვენი თავი იოანეს ადგილზე. თქვენ ხართ ადამიანი, რომელიც იმყოფებით იმის ავანგარდში, რასაც ღმერთი ახდენს. თქვენ მრავალ ადამიანს ემსახურებოდით და ეს მსახურება ყველაზე ცნობილი იყო ქვეყანაში. მასზე ყველაზე ბევრს ლაპარაკობდნენ. თქვენ ცხოვრობდით თავგანწირული ცხოვრებით, არ დაქორწინდით, რათა ყოველივე შესა-

სატანის სატყუარა

ძლებელი გაგეკეთებინათ საკუთარი მოწოდების შესასრულებლად. თქვენ ცხოვრობდით უდაბნოში, ჭამდით კალიას, ველურ თაფლს და ხშირად მარხულობდით. გინევდათ ფარისეველებთან დავაში ჩაბმა და იტანდით ბრალდებებს იმაში, რომ ეშმაკეული ხართ. თქვენი ცხოვრება მთლიანად იყო მიმართული იმისკენ, რომ მომავალი მესიისათვის მოგემზადებინათ გზა.

და ახლა საპყრობილეში ხართ. უკვე რალაც დროის განმავლობაში იმყოფებით პატიმრობაში. ძალიან ცოტანი მოდიან თქვენთან, ვინაიდან იმ ადამიანების ყურადღება, ვინც თქვენ მოამზადეთ, ამჟამად მიმართულია იესოსკენ ნაზარეთიდან. თქვენი საკუთარი მოწაფეებიც კი ამ ადამიანს შეუერთდნენ. მხოლოდ რამოდენიმე ადამიანი დარჩა თქვენთან, რათა გემსახურონ. როცა თქვენთან მოდიან, გაამბობენ, თუ როგორ ცხოვრობს ეს ადამიანი და მისი მოწაფეები. მათი ყოფა ძალიან განსხვავდება თქვენი ცხოვრებისაგან. ისინი ჭამენ და სვამენ მებაჭყებთან და ცოდვილებთან ერთად, არღვევენ შაბათს და არც კი მარხულობენ.

და თქვენ ეუბნებით საკუთარ თავს: „მე ვიხილე, როგორ ჩამოვიდა მასზე ღმერთის სული მტრედის სახით, მაგრამ ნუთუ ასე უნდა იქცეოდეს მესია?“

და რაც უფრო დიდი ხანი ხართ ციხეში, მით უფრო ძლიერია განსაცდელი, გენყინოთ და ცდუნდეთ. „ეს ადამიანი, რომლის გამოც მთელი სიცოცხლე დავხარჯე, რათა მისთვის მოემზადებინა გზა, არც კი მოსულა ჩემს სანახავად საპყრობილეში! როგორ შეიძლება ასე? თუ ის მესიაა, რატომ არ გამოვყავარ ამ ციხიდან? მე არავითარი ბოროტება არ ჩამიდენია.“

ამიტომ გზავნით ორს თქვენი მოწაფეებიდან, რათა იესოს შეეკითხოთ: „შენა ხარ ის, ვინც უნდა მოსულიყო, თუ სხვას უნდა ველოდოთ?“ მოდით, ვნახოთ, როგორ უპასუხა იესომ იოანეს შეკითხვას:

„იმჟამად მან ბევრი განკურნა სნეულებათა და სატკივართაგან და ავი სულებისაგან, და მრავალ ბრმას უწყალობა მხედველობა. უთხრა მათ იესომ პასუხად: „წადით, უთხარით იოანეს, რაც ნახეთ და მოისმინეთ: ბრმებს მხედველობა უბრუნდებათ, ხეიბრები დადიან, კეთროვნები იწმიდებიან, ყრუებს ესმით, მკვდრები დგებიან და ლატაკებს ეხარებათ. ნეტარია ვინც არ შეცდება ჩემში“.

საცდურის კლდე

(ლუკა 7:21-23)

იესო ახდენს ესაია წინასწარმეტყველის ციტირებას, რომელიც იოანესათვის არის ცნობილი. ადგილები ესაიას 2:18; 35:4-6 და 61:1 მუხლები იმას შეეხება, რაც იოანეს მოწაფეებმა იხილეს, ვიდრე ელოდებოდნენ რიგს, რათა იესოსთვის იოანეს შეკითხვა დაესვათ. ეს სასწაულები მოწმობდნენ მასზე, როგორც მესიაზე. მაგრამ იესო ამით როდი ამთავრებს. ის ამბობს: „ნეტარია ვინც არ შეცდება ჩემში!“

იგი ამბობდა: „იოანე, მე ვიცი, რომ შენ არ გესმის ის, რაც შენს თავს ხდება, და ბევრი რამ არ იცი ჩემი გზებიდან, მაგრამ ნუ შეცდები ჩემში, რადგან ისე არ ვმოქმედებ, შენ როგორც მოელოდი.“ იგი მოუწოდებს იოანეს, არ მსჯელობდეს ღმერთის გზების შესახებ საკუთარი შეხედულებების შესაბამისად. იოანეს მთლიანად არ ჰქონდა გაცხადებული ღვთის ჩანაფიქრი ისევე, როგორც დღეს ჩვენ. იესო ამხნევებდა მას სიტყვებით: „შენ გააკეთე ის, რაც გითხრეს. საზღაური დიდი გექნება. ოღონდ ნუ შეცდები ჩემში!“

წყენა (საცდური), რომელსაც არ მოსდევს მოგოღიშება

მაშინაც კი, როცა იცით ღმერთის გზები ისევე, როგორც ეს იცოდა იოანემ, შეიძლება მაინც იპოვოთ მიზეზი, რომ განწყენდეთ იესოზე ან შეცდეთ მასში. თუ ნამდვილად გიყვართ იგი და ენდობით, მაშინ ყველანაირად ეცდებით არ გეწყინოთ და არ ცდუნდეთ იმის გააზრებით, რომ მისი გზები ყოველთვის აღმატებულია თქვენს გზებზე.

თუკი ყოველთვის დაემორჩილებით სულიწმიდას, ადამიანები განწყენდებიან თქვენზე და ცდუნდებიან. იესომ თქვა იოანეს 3:8-ში: „ქარი ქრის, სადაც მოისურვებს; მისი ხმა გესმის, მაგრამ არ იცი, საიდან მოდის და სად მიდის. ასევეა ყველა, ვინც სულისაგან არის შობილი.“

ზოგიერთნი ვერ გაგიგებენ, როცა სულიწმიდის წინამძღოლობით იმოქმედებთ. ნუ დართავთ ნებას მათ უკმაყოფილებასა და გულისწყრომას, რომ ჭეშმარიტებას ჩამოგაშროთ. ნუ უგულვებელყოფთ სულს იმისათვის, რომ ადამიანებს აამოთ. პეტრე ხაზგასმით აღნიშნავს ამას:

სატანის სატყუარა

„რაკი ქრისტე ჩვენთვის იტანჯა ხორციელად, თქვენც აღიჭურვეთ იმავე აზრით, ვინაიდან, ვინც კი ხორციელად იტანჯა, შეწყვიტა ცოდვის ჩადენა. რათა ხორცში დარჩენილი დრო განვლოთ არა ადამიანური გულისთქმებით, არამედ ღვთის ნებით“. (1 პეტრე 4:1-2)

როცა ღმერთის ნებით იცხოვრებთ, ადამიანთა სურვილებს არ შეასრულებთ. ამის შედეგად ხორციელად დაიტანჯებით. იესომ უდიდესი წინააღმდეგობა განიცადა რელიგიური ლიდერებისაგან. რელიგიური ადამიანები თვლიან, რომ ღმერთი მხოლოდ მათ მიერ დანესებულ ფარგლებში მოქმედებს. მათ სწამთ, რომ არიან ადამიანები, რომელთაც მისადგომელი აქვთ ღმერთთან. თუკი უფალმა აწყენინა და აცდუნა რელიგიური ადამიანები, როდესაც სულიწმიდის წინამძღოლობით დადიოდა ორი ათასი წლის წინათ, მაშინ ისინი, რომლებიც მას მიჰყვებიან, ეჭვგარეშეა, იგივეს გააკეთებენ.

პავლე მოციქულის დევნა ამის კარგ მაგალითს წარმოადგენს. ზოგიერთმა ადამიანმა გალატეში დაუჯერა ხმებს, რომ პავლე თითქოს კომპრომისზე წავიდა, როცა ჯვრის შესახებ სახარება იმით შეცვალა, რომ დაეთანხმა რელიგიურ ლიდერებს რომლებიც ამბობდნენ, რომ ხსნისათვის აუცილებელია წინადაცვეთა. მაგრამ პავლემ ნათლად გააგებინა საქმის ვითარება. „შემომხედეთ, – თქვა მან. – ყველგან მდევნიან რელიგიური ლიდერები, განა ისინი ამას გააკეთებდნენ, მე რომ წინადაცვეთას ვქადაგებდე? ის ფაქტი, რომ ჯვარი ხსნის ერთადერთი გზაა, აცდუნებს (ანყენინებს) ადამიანებს, მაგრამ ეს ჭეშმარიტებაა და მე არ ვაპირებ სხვა რამ ვიქადაგო!“ (იხ. გალატელთა 5:11).

ჩვენ საკუთარ გულში უნდა მივიღოთ გადანყვეტილება, რომ დავემორჩილოთ ღმერთის სულს, რის ფასადაც არ უნდა დაგვიჯდეს. მაშინ არ მოგვინევს მერყეობა ადამიანებისა და გარემოებების ზეგავლენით, რადგან ეს გადანყვეტილება უკვე მიღებული გვაქვს.

ნესომ აწყენინა ზოგიერთ ადამიანს იმით,
რომ მამის მორჩილი გახლდათ, მაგრამ ის
არასოდეს ხდებოდა საცდური იმის გამო,
რომ თავისი უფლებები დაეცვა

თავი 10

რათა ისინი არ ვაცდუნოთ...

„ამიტომ ნულარ განვიკითხავთ ერთმანეთს, არამედ იმსჯელეთ იმაზე, რომ ძმამ ძმას შებრკოლება და ცდუნება არ დაუდგას“.

რომაელთა 14:13

რვენ ეს-ესაა განვიხილეთ, რომ იესოზე, როდესაც ის დედამინაზე დადიოდა და მსახურობდა, ბევრი ადამიანი განანწყენდა. იქმნება წარმოდგენა, რომ ხალხი თითქოს ყველგან ცდუნდებოდა და ნანწყენდებოდა მასზე. ამ თავში მსურს მოცემული საკითხის სხვა მხარე განვიხილო.

იესო და მისი მოწაფეები ეს-ესაა დაბრუნდნენ კაპერნაუმში. ისინი სხვა ქალაქებში მსახურობდნენ და დაბრუნდნენ ხანმოკლე, მაგრამ საჭირო დასვენებისათვის. თუკი რომელიმე ადგილი შეიძლება ჩაითვალოს მისი მსახურების ცენტრად, ეს კაპერნაუმი გახლავთ. სიმონ-პეტრეს მიუახლოვდა იმ ქალაქის ერთი ოფიციალური ჩინოვნიკი, პასუხისმგებელი ტაძრების ხარკის აკრეფაზე და უთხრა:

„... თქვენი მოძღვარი ხომ არ გადაიხდის დიდრაქმას?“
(მათე 17:24)

პეტრემ უპასუხა: „დიახ“, – და ამ შეკითხვით იესოსთან წავიდა.

იესო ელოდა ხარკების ამკრეფის თხოვნას, უფალმა ჰკითხა სიმონ პეტრეს: „... რას ფიქრობ, სიმონ, მიწიერი მეფენი ვისგან იღებენ ხარკს ან ბაჟს – თავიანთ ძეთაგან თუ უცხოთაგან?“

სატანის სატყუარა

როცა თქვა: უცხოთაგანო, იესომ უთხრა მას: „მამ, ძენი თავისუფლები ყოფილან.“ (მათე 17:25-26).

იესოს მიჰყავს პეტრე იმ აზრამდე, რომ ძეები თავისუფალნი არიან გადასახადებისაგან. მათგან ხარკს არ იღებენ. პირიქით, ისინი სარგებლობენ ამ გადასახადებით. ისინი არიან იმ სასახლეში, რომლებიც გადასახადებისა და ხარკების ხარჯზე ცხოვრობენ. ძეები იკვებებიან სამეფო მაგიდიდან და აცვიათ სამეფო სამოსი, და ეს ყველაფერი ხარკებისა და გადასახადების ხარჯზე ხდება. ისინი თავისუფალნი არიან და მათ უფასოდ უზრუნველყოფენ.

გადასახადების ამკრეფმა მიიღო ხარკი ტაძრისათვის. მაგრამ ვინ იყო ამ ტაძრის მეფე ან მფლობელი? ვისთვის იყო ის აშენებული? პასუხი: მამა-ღმერთისათვის. პეტრემ ეს-ესაა მიიღო გამოცხადება ღვთისაგან, რომ იესო არის „ქრისტე, ცოცხალი ღმერთის ძე.“

ამის საფუძველზე იესო ეკითხებოდა პეტრეს: „თუკი მე ვარ მისი ძე, ვისაც ეს ტაძარი ეკუთვნის, ნუთუ თავისუფალი არ ვარ ტაძრის გადასახადებისაგან?“ რა თქმა უნდა, ის თავისუფალი იყო და სრული უფლება ჰქონდა არ გადაეხადა ხარკი. თუმცა ნახეთ, რას ეუბნება პეტრეს:

„მაგრამ, ისინი რომ არ ვაცდუნოთ, წადი ზღვაზე, ისროლე ანკესი და პირველი თევზი, რომელიც მოხვდეს, ამოიყვანე, გაუღე პირი და შიგ იპოვი სტატირს. წამოიღე იგი მიეცი ჩემთვის და შენთვის“. (მათე 17:27)

მან ეს-ესაა დაამტკიცა, რომ თავისუფალია. მაგრამ იმისათვის, რომ არ ეცდუნებინა (გაენაწყენებინა) ის ხალხი, უთხრა პეტრეს: „მოდი, გადავიხადოთ!“ ის, რაც მან პეტრეს უთხრა, რომ წასულიყო, ესროლა ანკესი და ეპოვა ფული პირველი თევზის პირში, რომელსაც ის დაიჭერდა, მისი თავისუფლების კიდევ ერთ მტკიცებულებას წარმოადგენდა. მამა-ღმერთი მათ გადასახადების დასაფარავადაც კი უზრუნველყოფდა ფულით.

იესო – მთელი დედამიწის უფალია. ის – ღმერთის ძეა. დედამიწა და ყველაფერი, რაც მასზეა, მის მიერ არის შექმნილი და მის ხელქვეით იმყოფება. მაშასადამე, მან იცოდა, რომ ფული იმ თევზის პირში იქნებოდა. მას არ სჭირდებოდა მუშაობა, რომ ფული მიეღო, ვინაიდან ის ღმერთის ძე იყო.

რათა ისინი არ ვაცდუნოთ...

მაგრამ გადანყვიტა მანინც გადაეხადა ხარკი და ხალხი არ გაენანყენებინა.

ეს ის იესოა, ვინც წინა თავში ვიხილეთ და რომელიც აცდუნებდა ხალხს, თანაც ბოდის მოხდის გარეშე? მან დაამტკიცა, რომ თავისუფალია გადასახადებისაგან, მაგრამ თქვა: „მაგრამ ისინი რომ არ ვაცდუნოთ, წადი და გადაიხადე!“ მგონი, აქ რალაც არათანამიმდევრულობაა, ასე არ არის?

პასუხს შემდეგ მუხლში ვპოულობთ:

„იმ დროს მივიდნენ მონაფეები იესოსთან და უთხრეს: „ვინ უფრო დიდია ცათა სასუფეველში?“ იესომ დაუძახა ბავშვს და ჩააყენა მათ შუა. უთხრა: „ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: თუ ისე არ მოიქცევით და არ იქნებით, როგორც ბავშვები, ვერ შეხვალთ ცათა სასუფეველში. ამრიგად, ვინც თავს დაიმდაბლებს, როგორც ეს ბავშვი, ის იქნება უდიდესი ცათა სასუფეველში“. (მათე 18:1-4)

გამხსნელი ფრაზა აქ გახლავთ: „ვინც თავს დაიმდაბლებს.“ მოგვიანებით იესო ამას უფრო სრულად ხსნის, როცა ამბობს:

„... ვისაც თქვენს შორის სურს დიდი იყოს, ის თქვენი მსახური იყოს. ისევე, როგორც კაცის ძე არ მოსულა იმისათვის, რათა მას ემსახურონ, არამედ იმისათვის, რომ თავად მოემსახუროს და თავი შესწიროს მრავალთა გამოსასყიდად“. (მათე 20:26-28)

აი, ეს მესმის! როგორი მტკიცებაა! ის მოვიდა არა იმისათვის, რომ მას ემსახურონ, არამედ რომ თვითონ მოემსახუროს. ის იყო ძე. იყო თავისუფალი. მას არავისი არაფერი ემართა. ის არც ერთი ადამიანის ხელქვეითი არ გახლდათ, თუმცა გადანყვიტა გამოეყენებინა თავისი თავისუფლება, რათა ემსახურა.

თავისუფალნი მსახურებისათვის

ახალ აღთქმაში ჩვენ, ღვთის ძეებს, მოგვიწოდებენ მივბადოთ იესოს და ვიქონიოთ ისეთივე გული, როგორც მას აქვს:

სატანის სატყუარა

„ხოლო თქვენ, ძმებო, თავისუფლებისთვის ხართ მონოდებული, ოღონდ ეს (თქვენი) თავისუფლება არ გახდეს საბაბი ხორცის საამებლად, არამედ სიყვარულით ემსახურეთ ერთმანეთს“. (გალატელთა 5:13)

თავისუფლების აღმნიშვნელი სხვა სიტყვაც არსებობს. ეს სიტყვა გახლავთ უპირატესობა. ჩვენ, ღმერთის შვილებმა, არ უნდა გამოვიყენოთ ჩვენი თავისუფლება ან უპირატესობა საამისოდ, რომ საკუთარ თავებს ვემსახუროთ. თავისუფლება იმისათვის უნდა გამოვიყენებოდეს, რომ სხვებს მოვემსახუროთ. მსახურება – ეს თავისუფალი შრომაა. შრომა შებოჭილობასა და არათავისუფლებაში, გახლავთ მონობა. მონა ის არის, ვინც იძულებულია რომ ემსახუროს, იმავდროულად, მსახური არის ის, ვისაც სურს რომ ემსახუროს. მოდით, ვნახოთ ზოგიერთი განსხვავება მონისა და მსახურის სამუშაოს მიმართ მიდგომაში:

- მონა იძულებულია ემსახუროს – მსახური თვითონ შეუდგება საქმეს.
- მონა აკეთებს იმის მინიმუმს, რაც მოეთხოვება – მსახური მაქსიმალურად იყენებს თავის შესაძლებლობებს.
- მონა გაივლის ერთ სარბიელს (ან მილს) – მსახური ორს.
- მონა თავს გაძარცვულად გრძნობს – მსახური თვითონ გასცემს.
- მონა შებოჭილია – მსახური თავისუფალი.
- მონა იბრძვის თავისი უფლებებისათვის – მსახური უარს ამბობს თავის უფლებებზე.

მრავალი ქრისტიანი მინახავს, რომელნიც მსახურობდნენ გულში არსებული ნყენით. ისინი უკმაყოფილებით გასცემენ და ნუნუნებენ, როდესაც გადასახადებს იხდიან. ისინი ძველებურად ცხოვრობენ, როგორც რჯულის მონები, თუმცა მისგან განთავისუფლებულნი არიან. ისინი შინაგანში მონებად რჩებიან.

ყველაზე სამწუხარო გახლავთ ის, რომ ეს რჯული მათ მიერ იყო შექმნილი ახალი აღთქმის საფუძველზე. მათ არ გააჩნიათ ისეთი დამოკიდებულება, რომლითაც იესო მსახურობდა. ისინი ვერ აცნობიერებენ, რომ მსახურებისათვის არიან განთავისუ-

რათა ისინი არ ვაცდუნოთ...

ფლებულნი. ამიტომაც აგრძელებენ ბრძოლას საკუთარი და არა სხვისი ინტერესებისათვის.

პავლე ამხელს ამგვარ დამოკიდებულებას რომაელთა და კორინთელთა მიმართ წერილებში. ამ მორწმუნეების თავისუფლებამ გამოწვევა მიიღო შეკითხვით საკვების შესახებ. პავლე იწყებს იმით, რომ მათ ამ სიტყვებით შეაგონებს: „რწმენაში უმტკიცები მიიღეთ, ოღონდ არა საკამათოდ აზრთა გამო. ზოგს სჯერა, რომ ყველაფრის ჭამა შეიძლება, უმტკიცები კი მხოლოდ მწვანილეულს ჭამს.“ (რომ. 14:1-2).

იესომ ცხადად თქვა, რომ ადამიანს ბილწავს არა ის, რაც მისი ბაგიდან შედის, არამედ, რაც ბაგიდან გამოდის. ამით მან განმარტა, რომ მორწმუნეებისათვის ყოველგვარი საკვები წმინდაა. (იხ. მარკ. 7:18-19).

პავლემ თქვა, რომ არიან რწმენაში სუსტი მორწმუნეები, რომელთაც უწინდებურად არ შეუძლიათ ხორცის ჭამა, კერძმესანირავით ნაბილწვის შიშის გამო. თუმცა იესომ მკაფიოდ აგვიხსნა, როგორ უნდა მოვიქცეთ, ასეთ ადამიანებს მაინც არ შეეძლოთ მშვიდად ეჭამათ ხორცი.

„ამგვარად, კერპთმესანირავების საჭმელად გამოყენების შესახებ ვიცით, რომ კერპი არაფერია წუთისოფელში და არ არსებობს ღმერთი, გარდა ერთისა. მაგრამ ჩვენ გვყავს ერთი მამა ღმერთი, რომლისგანაც არის ყოველი, და ჩვენ მისთვის ვართ, და ერთი უფალი იესო ქრისტე, რომლის მიერ არის ყოველი და ჩვენც მის მიერ. თუმცა ყველას როდი აქვს ცოდნა, ზოგიერთები ჩვეულებით აქამდე ჭამენ კერპთაგან, როგორც კერპთმესანირავს და, ამრიგად, მათი სინდისი, დაუძღურებული, იბილწება“. (1 კორინთელთა 8:4,6-7)

რომისა და კორინთოს ეკლესიებში რწმენაში ძლიერი ქრისტიანები მიირთმევდნენ საჭმელს უფრო სუსტების გვერდით, რომლებიც ცდუნდებოდნენ. სუსტი მორწმუნეები ვერაფრით ვერ თავისუფლდებოდნენ ხორცის გამოსახულებისაგან კერპის სამსხვერპლოზე. გაცილებით ძლიერმა მორწმუნეებმა იცოდნენ, რომ კერპი არარაობაა, და არ გრძნობდნენ სინდისის ქეჯნას, როდესაც ხორცს მიირთმევდნენ.

მაგრამ, როგორც ჩანს, ისინი თავიანთ თავისუფლებაზე

სატანის სატყუარა

უფრო ზრუნავდნენ, რომელიც მათ, როგორც ახალი აღთქმის მორწმუნეებს ჰქონდათ, ვიდრე იმაზე, რომ შეიძლება ძმებისათვის ცდუნების საბაბი მიეცათ. ამის გაუაზრებლად, ისინი შედარებით სუსტ ძმებს შებრკოლების ლოდს უდებდნენ გზაზე. მსახურის გულში არ უნდა იყოს ასეთი დამოკიდებულება. ნახეთ, პავლე როგორ მიმართავს მათ:

„ამიტომ ნულარ განვიკითხავთ ერთმანეთს, არამედ იმსჯელეთ იმაზე, რომ ძმამ ძმას შებრკოლება ან ცდუნება არ დაუდგას ... ვინაიდან ღვთის სასუფეველი საჭმელ-სასმელი კი არ არის, არამედ სიმართლე, მშვიდობა და სიხარული სულიწმიდაში“. (რომაელთა 14:13,17)

ის ამბობს: „გვახსოვდეს, სინამდვილეში რა არის ღვთის სასუფეველი – ეს სიმართლეა, მშვიდობა და სიხარული სულიწმიდაში.“ ყველა ეს კურთხევა ახალ მორწმუნეებს არ გააჩნდათ. შედარებით ძლიერი ქრისტიანები იყენებდნენ თავის თავისუფლებას არა მსახურებისათვის, არამედ თავიანთი „უფლებების“ გასატანად. მათ იცოდნენ, რომ ახალი აღთქმის თანახმად, აქვთ თავისუფლება. მაგრამ სიყვარულის გარეშე ცოდნა ანგრევს.

ეს იესოს გული არ იყო! იესომ, აუხსნა რა პეტრეს და სხვა მონაფეებს თავისი უფლებები ტაძრის ხარკის გადახდის შესახებ, საკუთარ მაგალითზე უჩვენა, თუ რა მნიშვნელოვანია დაუმორჩილო შენი ინტერესები სხვის სამსახურს. იესოს არ უნდოდა, რომ თავისუფლება საკუთარი უფლებების დაცვით სხვა ადამიანებისათვის ცდუნებისა და შებრკოლების მიზეზი გამხდარიყო.

პავლემ მისცა ასეთი გაფრთხილება მათ, ვინც იცოდა საკუთარი უფლებები ქრისტეში, მაგრამ მსახურის ღვთიური გული არ ჰქონდა:

„და შენი ცოდნის მეოხებით დაილუპება შენი უძლური ძმა, რომლისთვისაც მოკვდა ქრისტე. და ამრიგად, შესცოდავთ რა ძმების მიმართ და დააჭრილობებთ მათ უძლურ სინდისს, თქვენ ქრისტეს მიმართ შესცოდავთ“. (1 კორინთელთა 8:11-12)

რათა ისინი არ ვაცდუნოთ...

ჭრილობას მივაყენებთ რა შედარებით სუსტ მორწმუნეებს, ამით ცდუნებისა და შებრკოლების საბაბს ვაძლევთ „ერთ იმ მცირეთაგან ღმერთის შვილს“. ამ დროს ვიყენებთ საკუთარ თავისუფლებას, რათა შეეცოდოთ.

საკუთარ უფლებებზე უარის თქმა

იესომ დაამტკიცა, რომ აქვს თავისუფლება ტაძრის ხარკებთან დამოკიდებულებაში და ამის შემდეგ თავის მონაფეებს უჩვენა მორჩილების დიდი მნიშვნელობა.

„ხოლო ვინც ერთს ამ მცირეთაგანს, რომელსაც ჩემი სწამს, აცდუნებს, მისთვის აჯობებდა წისქვილის ქვა დაეკიდათ კისერზე და ზღვის უფსკრულში ჩაეძირათ. ვაი, წუთისოფელს ცდუნებებისაგან, ვინაიდან ცდუნებები უნდა მოვიდეს, მაგრამ ვაი იმ კაცს, ვისგანაც მოდის ცდუნება. თუ გაცდუნებს შენი ხელი ან შენი ფეხი, მოიკვეთე და გადააგდე შენგან. უმჯობესია შენთვის დასახიჩრებული ან კოჭლი შეხვიდე სიცოცხლეში, ვიდრე ორი ხელით ან ორი ფეხით იქნე ჩაგდებული საუკუნო ცეცხლში. თუ გაცდუნებს შენი თვალი, ამოითხარე და გადააგდე შენგან. უმჯობესია შენთვის ცალი თვალით შეხვიდე ცხოვრებაში, ვიდრე ორი თვალი გქონდეს და ჩაგდებულ იქნე ცეცხლოვან გეენაში. შეხედეთ, აბუჩად არ აიგდოთ არც ერთი ამ მცირეთაგანი. გეუბნებით მე თქვენ, რომ მათი ანგელოზები ზეცაში ყოველთვის ხედავენ ჩემი ზეციერი მამის სახეს“. (მათე 18:6-10)

მათეს სახარების მთელი ეს თავი საცდურის შესახებ საუბრობს. იესომ ნათლად გვიჩვენა, რომ ჩვენ უნდა განვთავისუფლდეთ ყველაფრისაგან, რაც შეიძლება ცოდვის მიზეზი გახდეს, მაშინაც კი, თუ იგი თქვენი, ახალი აღთქმის ადამიანის, ერთ-ერთი უპირატესობაა. თუკი ეს თქვენს სუსტ ძმას ცოდვისაკენ უბიძგებს, ის მის წინაშე მოიკვეთეთ.

თქვენ, ალბათ, გაიფიქრეთ: მაშ, რატომ აცდუნებდა იესო მრავალ ადამიანს? პასუხი უბრალოა: იესო ზოგიერთებს აცდუნებდა, ვინაიდან სულიწმიდას უსმენდა და სხვებს ემსახურებოდა. ის ამას საკუთარი უფლებების დასაცავად არ აკეთებდა.

სატანის სატყუარა

ფარისევლები ცდუნდებოდნენ, როდესაც ის შაბათ დღეს კურნავდა. მისი მოწაფეები ცდუნდებოდნენ, როდესაც ესმოდათ ჭეშმარიტება, რომელიც მისმა მამამ უბრძანა, რომ იესოს ექადაგა. მარიამი და მართა ცდუნდნენ (ენყინათ), როდესაც იესომ ორი დღით შეაყოვნა მათთან მისვლა, რათა განეკურნა ლაზარე. მაგრამ ვერსად ნახავთ იმას, რომ იესოს ეცდუნებინა და გაენაწყენებინა სხვები იმის გამო, რომ საკუთარ თავს მომსახურებოდა.

კორინთელთა წერილში პავლე გვაფრთხილებს:

„მაგრამ გაფრთხილდით, რომ ეს თქვენი თავისუფლება დაბრკოლება რა გახდეს უძღურთათვის“. (1 კორინთელთა 8:9)

თავისუფლება მოცემული გვაქვს მსახურებისათვის და იმისათვის, რომ საკუთარი სიცოცხლე შევწიროთ სხვებს. ჩვენ უნდა ვაშენებდეთ და არა ვანგრევდეთ. ჩვენ თავისუფლება არც იმისათვის მივიღეთ, რომ ჩვენთვის ვცდილობდეთ. იმის გამო, რომ მას არასწორად ვიყენებდეთ, დღეს მრავალი ადამიანი ბრკოლდება თანამედროვე ქრისტიანების ცხოვრების წესის გამო.

კიდევ ერთხელ მოისმინეთ გაფრთხილება 1 კორინთელთა 8:9 მუხლიდან: „გაფრთხილდით, რომ ეს თქვენი თავისუფლება დაბრკოლება არ გახდეს უძღურთათვის.“

მე მოგიყვანთ ამ მცნების დარღვევის მაგალითს. ინდონეზიაში ჩემი მეორე მისიონერული გამგზავრების დროს თან წავიყვანე ლიზა, ჩემი შვილები და ძიძა, რომელიც ბავშვების მოვლაში გვეხმარებოდა. ჩვენ ჩავედით საკურორტო კუნძულ დენპასარზე, ვალიში.

იმ ეკლესიის უზუცესი, რომელშიც მივედით, გახლდათ უბრალო სასტუმროს მეპატრონე, რომელიც ქალაქის ძალიან ხმაურიან რაიონში მდებარეობდა. ჩვენ დიდი მანძილი გამოვიარეთ და არ დაგვიძინია. ცხადია, ძალიან დავიღალეთ. იმ ღამეს რამდენჯერმე გაგვალვიდა ძლიერმა ხმაურმა და ძაღლის ყეფამ. ასე რომ, ისე ვერ დავისვენეთ როგორც საჭირო იყო.

მეორე დღეს გავემგზავრეთ იავაზე და მომდევნო ორი

რათა ისინი არ ვაცდუნოთ...

კვირის განმავლობაში ძალიან დაძაბული გრაფიკით ვმსახურობდით. ჩვენ მხოლოდ ერთი დასვენების დღე გვქონდა, და ისიც გადაბარებებს მოვანდომეთ. 24 საათის განმავლობაში ხუთჯერ ვმსახურობდით ეკლესიაში, რომელშიც ოცდაათი ათასი ადამიანი იყო.

უკან ვალის გავლით უნდა დავბრუნებულიყავით. ხუცესმა შეგვატყობინა, რომ ჩვენ ისევ იმ სასტუმროში უნდა გაგვეთია ღამე, მის უხუცესს რომ ეკუთვნოდა. ამ სიახლით აღფრთოვანებულები არ გახლდით, ვინაიდან აღარ გვინდოდა, რომ ორკვირიანი ინტენსიური მსახურების შემდეგ ისევ დასვენების გარეშე დავრჩენილიყავით.

დილით, როდესაც იავადან ვალიში გასამგზავრებლად ვემზადებოდით, საუზმის დროს ერთმა ქალმა შემოგვთავაზა, რომ ჩვენი ღამისთევისათვის ვალის ერთ-ერთ საუკეთესო საკურორტო სასტუმროში საფასურს გადაიხდიდა. ჩემთვის სასიხარულო იყო, რომ საშუალება მოგვეცა მშვენიერ ადგილას გავჩერებულიყავით და დაგვესვენა.

როდესაც რესტორნიდან ბარგის ჩასალაგებლად წავედით, ლიზამ მითხრა, რომ მას გაუგებარი გრძნობა აქვს იმ ქალის წინადადებასთან დაკავშირებით. ჩვენ თარჯიმნის საშუალებით დაველაპარაკეთ მას და ვუთხარით, რომ არ ღირს შენუხება, ყველაფერი კარგად იქნება. როდესაც იავადან ვალიში მივფრინავდით, ლიზამ ისევ მითხრა, რომ ჩვენ არასწორად ვიქცევით.

უგუნურად მოვიქეცი და მას არ დავეუჯერე. ვუთხარი, რომ ეს კარგი ვარიანტი იყო, თანაც ეკლესიას არ დაამძიმებდა. როდესაც ვალიში ჩავედით, ბარგის მიღების ადგილას, ის კიდევ ერთხელ შეეცადა დავერწმუნებინე, მაგრამ მე ისევ არ დავუჯერე.

როდესაც ადგილობრივ ხუცესს შევხვდით, ვაუწყე მას, რომ არ ვსაჭიროებთ უხუცესის სასტუმროს, ვინაიდან ერთმა ქალმა სხვა რამე შემოგვთავაზა. ხუცესი შეაშფოთა ჩემმა სიტყვებმა. მე ვკითხე, რაში იყო საქმე. საბედნიეროდ, ის ჩემს მიმართ გულგახსნილი აღმოჩნდა და მითხრა: „ჯონი, ეს გაანაწყენებს უხუცესს და მის ოჯახს. მათ უკვე წინასწარ შემოინახეს თქვენთვის ოთახი, თუმცა ამ ღამისათვის სასტუმროს ყველა ნომერი გაყიდული იყო.“

როგორც ჩანს, მე ხუცესიც გავანაწყენე იმიტომ, რომ მაღლიერებით არ მოვეპყარი მის მზრუნველობას. ბოლოს

სატანის სატყუარა

პირობა მივეცი, რომ უარს ვიტყვოდი იმ ქალის შემოთავაზებაზე და უხუცესის სასტუმროში გავათევდით ღამეს.

უფალმა ამიხსნა რაში შევცდი. მე ვხედავდი, ხუცესს ტკივილი მივაყენე. გავიგე, რომ ჩემი უფლებების გატანით, გავანანყენე ეს ძმა, რაც ცოდვა იყო. ამიტომაც, მასთან დავბრუნდი და პატიება ვთხოვე. მან მაპატია. ვიმედოვნებ, რომ ასეთი შეცდომა აღარასოდეს მომივა.

შესაბონებელი ბამოცდა

პავლე მოციქულმა რომაელთა წერილში შეაჯამა ის, თუ როგორია ღმერთის დამოკიდებულება საცდურების მიმართ.

„მაშ, ვესწრაფოთ იმას, რაც მშვიდობასა და ურთიერთშეგონებას ემსახურება“. (რომაელთა 14 : 19)

ჩვენ ისე უნდა ვიცხოვროთ, რომ ჩვენი თავისუფლება არავის შეზღუდვის მიზეზს არ აძლევდეს. ის, რასაც ვაკეთებთ, შეიძლება კიდევაც შეესაბამებოდეს წმინდა წერილის ფორმას. მაგრამ დაუსვით საკუთარ თავს შეკითხვა: ემსახურება კი ეს სხვის შეგონებას თუ მხოლოდ თქვენს სასარგებლოდა?

„ყოველივე ნებადართულია ჩემთვის, მაგრამ ყველაფერი სასარგებლო როდია; ყოველივე ნებადართულია ჩემთვის, მაგრამ ყველაფერი როდი აშენებს. არავინ ეძებოს თავისი სარგებელი, არამედ სხვისი. ამიტომ ჭამთ, სვამთ, თუ სხვა რამეს აკეთებთ, ყველაფერი აკეთეთ ღვთის სადიდებლად. და არ შეამთხვიოთ ცდუნება არც იუდეველებს, არც წარმართებს და არც ღვთის ეკლესიას. ისევე, როგორც მეც ვაამებ ყველას ყველაფერში და სარგებლობას ვეძებ არა ჩემთვის, არამედ მრავალთათვის, რათა გადარჩნენ“. (1 კორინთელთა 10:23,24,31-33)

მე მოგიწოდებთ ნება დართოთ სულიწმიდას გაცრას თქვენი ცხოვრების ყოველი სფერო წმინდა წერილის ამ ადგილების მეშვეობით. ნება მიეცით მას გამოამჟღავნოს თქვენი ყველა საიდუმლო ანგარებიანი მოტივი და ზრახვა. თქვენი ცხოვრების რომელ სფეროსაც არ უნდა ეხებოდეს, მიიღეთ სულიწ-

რათა ისინი არ ვაცდუნოთ...

მიდის მონოდება ყველას მსახური იყო.

გამოიყენეთ თქვენი თავისუფლება ქრისტეში სხვების გასათავისუფლებლად, და არა საკუთარი უფლებების დასაცავად. ეს იყო პავლეს მსახურების ერთ-ერთი პირობა, რომელიც წერდა: „ჩვენ არაფერში არ ვიძლევიტ დაბრკოლების საბაბს, რათა მსახურება არ შეიბღალოს.“ (2 კორინთელთა 6:3)

აღამიანმა, რომელსაც არ სურს
მიტევა, დაივიწყა, რა დიდი ვალი
აქვთია მას ღმერთმა

თავი 11

მიტევება: არ გასცემთ – არ ღებულობთ!

„ამიტომ გეუბნებით: ყველაფერს, რასაც ლოცვაში ითხოვთ, გნამდეთ, რომ მიიღებთ და მოგეცემათ. როცა დგახართ და ლოცულობთ, მიუტევეთ, თუ რაიმე გაქვთ ვინმეს წინააღმდეგ, რათა თქვენმა მამამაც ზეცაში მოგიტევეთ თქვენი შეცოდებანი. ხოლო თუ თქვენ არ მიუტევეთ, არც თქვენი მამა, რომელიც ზეცაშია, არ მოგიტევეთ თქვენს შეცოდებებს“.

მარკოზი 11 : 24-26

ნიგნის ამ ნაწილში მინდა თქვენი ყურადღება გავამახვილო უპატიებლობის შედეგებზე, ასევე მისგან განთავისუფლების გზებზე. იესოს ყოველთვის ის ჰქონდა მხედველობაში, რასაც ამბობდა: „ხოლო თუ თქვენ არ მიუტევეთ, არც თქვენი მამა, რომელიც ზეცაშია, არ მოგიტევეთ თქვენს შეცოდებებს.“ ჩვენ ისეთ კულტურაში ვართ აღზრდილები, სადაც ერთს ამბობენ, მეორეს აკეთებენ. ამის შედეგად, ადამიანები სერიოზულად არ ეკიდებიან ერთმანეთის ნათქვამს.

ეს ბავშვობიდან იწყება. მშობლები შვილს ეუბნებიან: „თუ კიდევ გააკეთებ ამას, დაგსჯით.“ მაგრამ ბავშვი ერთხელ კი არა, რამდენჯერმე იმეორებს და ყოველთვის ერთი და იგივე გაფრთხილება ესმის მშობლებისაგან. ჩვეულებრივ ამას არავითარი გამოსასწორებელი სასჯელი არ მოსდევს. თუ მოსდევს კიდევ, ის ან შეპირებულზე მსუბუქია ან უფრო მკაცრია, ვინაიდან მშობლები გალიზიანებულები არიან.

მშობელთა ორივე რეაქცია ბავშვს შემდეგს ეუბნება: ჩვენ არ გვაქვს მხედველობაში ის, რასაც გეუბნებით, ან ის, რასაც

სატანის სატყუარა

ვამბობთ, მართალი არ არის. ბავშვი ფიქრობს, რომ რაც ძალაუფლების მქონე ხალხის მიერ არის ნათქვამი, ყველაფერი არ არის მართალი. ამიტომ ის იბნევა და ფიქრდება, ღირს კი საერთოდ სერიოზულად ეკიდებოდეს ხელისუფალთ. ასეთივე დამოკიდებულება ვრცელდება მისი ცხოვრების სხვა სფეროებზეც. იგი ზუსტად ასე უყურებს თავის მასწავლებლებს, მეგობრებს, ხელმძღვანელებს. როდესაც მოზრდილი ხდება, ასეთი დამოკიდებულება ნორმად იქცევა. ახლა მისი საუბრები იმ დაპირებებისა და მტკიცებულებებისაგან შედგებიან, რაც საერთოდ არ ჰქონია მხედველობაში.

ნება მიბოძეთ, ტიპიური საუბრის მაგალითი წარმოგიდგინოთ. ლაშა ხვდება თავის მეგობარ დათოს, რომელთანაც მას რაღაც დროის მანძილზე ჰქონდა ურთიერთობა. ლაშას ეჩქარება და ამიტომ ფიქრობს: „ო, ეს მგონი დათოა. რა ვქნა? ახლა ხომ საერთოდ არ მაქვს სალაპარაკო დრო.“

ისინი ერთმანეთს უყურებენ. ლაშა იწყებს: „დიდება უფალს, ძმაო. მოხარული ვარ შენი ნახვით.“ ცოტა ხანს საუბრობენ. ლაშას ეჩქარება და ლაპარაკს ამთავრებს სიტყვებით: „როგორმე უნდა შევხვდეთ ერთმანეთს: დავსხდეთ ერთად, ვისადილოთ.“

ჯერ ერთი, ლაშას ეჩქარებოდა და არ გახარებია დათოსთან შეხვედრა. მეორეც, მაშინ ის არ ფიქრობდა უფალზე, თუმცა დათოს მიესალმა სიტყვებით „დიდება უფალს“. მესამეც, მას სრულიად არ ჰქონია გამიზნული დათოსთან შეხვედრა იმისათვის, რომ ერთად ესადილათ. ის საერთოდ არ აპირებდა თავისი შეთავაზების შესრულებას. მან ეს მხოლოდ იმიტომ თქვა, რომ მალე დამშვიდობებოდა დათოს, სინდისის სათანადოდ დამშვიდებით. ასე რომ, ლაშას საერთოდ არ ჰქონდა მხედველობაში ის, რაც თქვა.

მაგრამ ამის მსგავსი სიტუაციები ყოველდღე ხდება რეალურ ცხოვრებაში. დღეს ადამიანებს იმის მეოთხედიც კი არა აქვთ მხედველობაში, რასაც ამბობენ. ასეთ ვითარებაში გასაკვირია, რომ ძალიან გვიჭირს გარჩევა, თუ როდის შეიძლება მივინდოთ ვინმეს სიტყვას, როდის არა?

მაგრამ როცა იესო ამბობს რამეს, მას სურს, რომ მის სიტყვებს მთელი სერიოზულობით ვეკიდებოდეთ. ჩვენ მის ნათქვამს ისე არ უნდა ვუყურებდეთ, როგორც ადამიანების ნათქვამს. როცა იესოს ამბობს რამეს, ის პასუხს აგებს საკუთარ

მიტყევა: არ ბასცემით – არ ლეპულოპით!

სიტყვებზე. ის ერთგულია მაშინაც, როცა ჩვენ არ ვართ ერთგულები. იგი ცხოვრობს ჭეშმარიტების, სამართლიანობისა და პატიოსნების ისეთ დონეზე, რომელიც ჩვენი საზოგადოების კულტურას ბევრად აღემატება. როცა იესომ თქვა: „ხოლო თუ თქვენ არ მიუტევებთ არც თქვენი მამა, რომელიც ზეცაშია, არ მოგიტევებთ თქვენს შეცოდებებს,“ – მას სწორედ ეს ჰქონდა მხედველობაში.

კიდევ ერთ ნაბიჯს თუ გადავდგამთ, დავინახავთ, რომ იესო ამას სახარებაში არაერთხელ იმეორებს. ის ხაზგასმით აღნიშნავდა ამ გაფრთხილებების მნიშვნელობას. მოდით ვნახოთ ზოგიერთი მათგანი.

„ვინაიდან თუ თქვენ მიუტევებთ ადამიანებს მათ შეცოდებებს, თქვენც მოგიტევებთ თქვენი ზეციერი მამა. ხოლო თუ თქვენ არ მიუტევებთ ადამიანებს მათ შეცოდებებს, არც თქვენი მამა მოგიტევებთ თქვენს შეცოდებებს.“ (მათე 6:14, 15)

„... მიუტევეთ და მოგეტევებათ ...“. (ლუკა 6:37)

ასევე ლოცვაში „მამაო ჩვენო“:

„... და მოგვიტევე ჩვენ თანანადებნი ჩვენი, ვითარცა ჩვენ მიუტევებთ თანამდებთა ჩვენთა“. (მათე 6 : 12)

საინტერესოა, რამდენი ქრისტიანი მოისურვებდა, რომ ღმერთმა მიუტევოს მათ ზუსტად ისე, როგორც თვითონ აპატიეს იმათ, ვინც ისინი გაანანყენა. მაგრამ მათ სწორედ ისე მიუტევებათ. იმის გამო, რომ უპატიებლობა ძალიან მიძინვარებს ჩვენს ეკლესიებში, არ გვინდა იესოს ამ სიტყვებს სერიოზულად ვეკიდებოდეთ. მაგრამ რაც არ უნდა ძლიერად იყოს უპატიებლობა გავრცელებული ჩვენს შორის, ჭეშმარიტება უცვლელია. ის, თუ როგორ ვპატიობთ, შევუშვებთ და აღვადგენთ ჩვენს გულებში სხვა ადამიანებს, აირეკლება იმაზე, თუ როგორ მოგვეტევა ჩვენ თვითონ.

მე მსმენია უჩვეულო მონშობა ფილიპინელ მსახურზე. ჩემმა მეგობრებმა, რომელნიც მას ადრე იცნობდნენ, მიჩვენეს სტატია, რომელშიც მისი განცდები იყო აღწერილი.

სატანის სატყუარა

ეს ადამიანი რამდენიმე წელი ეწინააღმდეგებოდა ღმერთის მოწოდებას იმის გამო, რომ მისი ბიზნესი ყვაოდა. მას ძალიან დიდი შემოსავალი ჰქონდა. მაგრამ, საბოლოოდ, დაუმორჩილებლობამ შედეგი გამოიღო და იგი გულის დაავადებით საავადმყოფოში მოხვდა.

იგი გარდაიცვალა საოპერაციო მაგიდაზე და უცბად აღმოაჩინა, რომ სამოთხის გარეთ იმყოფებოდა. მის გვერდით იდგა იესო და დაუმორჩილებლობაზე ელაპარაკებოდა. ის ადამიანი ევედრებოდა უფალს, ჰპირდებოდა რომ მოემსახურებოდა იესოს, თუ იგი სიცოცხლეს გაუგრძელებდა. უფალი დათანხმდა.

სანამ უკან, სხეულში დააბრუნებდა, უფალმა მას ჯოჯოხეთი უჩვენა. მან დაინახა, თუ როგორ იწვოდა ჯოჯოხეთურ ალში მისი მეუღლის დედა.

ის ძალიან განცვიფრდა. ქალი წარმოთქვამდა „ცოდვილის ლოცვას“, აღიარებდა, რომ ქრისტიანი იყო და ეკლესიაში დადიოდა. „რატომ არის ის ჯოჯოხეთში“ – ჰკითხა მან უფალს.

უფალმა უთხრა, რომ ქალმა უარი თქვა ეპატიებინა ერთი ნათესავისათვის, ამიტომ არც მას მიეტევა.

მიტევება და სულიერი ზრდა

ჩვენს მსახურებებში უპატიებლობის მრავალი ხაფანგი გვინახავს. როდესაც ინდონეზიაში დავინყე მსახურება, მდიდარი ბიზნესმენის სახლში ვცხოვრობდი. ის და მისი ოჯახი დადიოდნენ ეკლესიაში, სადაც მე ვმსახურობდი, მაგრამ ისინი დახსნილები არ გახლდნენ.

იმ კვირის განმავლობაში, როცა იქ ვიყავი, მისი ცოლი მოვიდა უფალთან, ხოლო შემდეგ თვითონ და მათი სამი შვილი. მათ ცხოვრებაში მოვიდა განთავისუფლება და ოჯახში ატმოსფერო მთლიანად შეიცვალა. უდიდესმა სიხარულმა აავსო მათი სახლი. როცა შეიტყვეს, რომ კიდევ ვაპირებდი ინდონეზიაში ჩამოსვლას მეუღლესთან ერთად, მათ მიგვიწვიეს თავიანთ სახლში საცხოვრებლად და შემოგვთავაზეს აენაზლაურებინათ თვითმფრინავის ბილეთების ფული ჩვენი ოჯახისათვის და ძიძისთვის, რომელიც ბავშვებს უვლიდა.

ჩამოვედით და ათი მსახურება ჩავატარეთ მათ ეკლესიაში. მე ვქადაგებდი მონანიებისა და ღმერთის თანდასწრების შესახებ. ჩვენ ვგრძნობდით ღმერთის სუფევას, რომელსაც თან ახლდა მონანიების ცრემლები დარბაზში მსახურების დროს.

მიტყევა: არ ბასცემი – არ ლეპულოპი!

ეს ოჯახიც იქ იმყოფებოდა. ქმრის დედა, რომელიც იმავე ქალაქში ცხოვრობდა, ყოველ კრებას ესწრებოდა. მან, ასევე, დიდი თანხა შემოიტანა ჩვენი შვილებისათვის ავიაბილეთების შესაძენად.

კვირის ბოლოს ამ კაცის დედამ პირდაპირ თვალეში შემომხედა და მკითხა: „ჯონი, რატომ ვერ ვიგრძენი ვერც ერთხელ ღმერთის თანდასწრება?“ ჩვენ ეს-ესაა დავამთავრეთ საუზმე და დანარჩენები უკვე წასულიყვნენ.

„მე ყველა კრებას ვესწრებოდი, – განაგრძობდა იგი, – და ყურადღებით ვუსმენდი შენს ნათქვამს. მე გამოვედი წინ, მონანიებისათვის, ვინანიებდი, თუმცა ვერც ერთხელ ვერ ვიგრძენი ღმერთის თანდასწრება. მე არასდროს განმიცდია ღმერთის თანდასწრება.“

ცოტა ვესაუბრე და შემდეგ ვუთხარი: „მოდით ვილოცოთ თქვენთვის, რათა ღმერთის სულით აივსოთ.“ დავადე ხელები და დავიწყე ლოცვა იმისთვის, რომ მას სულიწმიდა მიეღო, მაგრამ ღმერთის თანდასწრება საერთოდ არ იგრძნობოდა.

შემდეგ ღმერთი ჩემს სულს დაელაპარაკა: „მან არ აპატიოთ თავის ქმარს. უთხარი, რომ აპატიოს.“

მე ხელები მოვაცილე. ვიცოდი, რომ მისი ქმარი უკვე გარდაცვლილი იყო, მაგრამ შევხედე მას და ვუთხარი: „უფალმა მაჩვენა, რომ თქვენ უპატიებლობა ჩაგრჩენიათ თქვენი მეუღლის მიმართ.“

„ღიახ, – დამეთანხმა იგი. – მაგრამ რაც შემეძლო, ყველაფერი გავაკეთე, რათა მეპატიებინა მისთვის.“

შემდეგ მიაბო იმ საშინელებათა შესახებ, რასაც ქმარი მის მიმართ სჩადიოდა. მივხვდი, რატომ იყო მისთვის ძნელი მიტყევა.

მაგრამ მე მას ვუთხარი: „იმისათვის, რომ შეძლოთ უფლისაგან რამის მიღება, საჭიროა პატიება“, – და ავუხსენი, რომ იესოს აქვს სწავლება მიტყევების შესახებ.

„თქვენ ვერ შეძლებთ მიტყევბას საკუთარი ძალებით. ეს ღმერთის წინაშე უნდა მოიტანოთ და ჯერ უნდა სთხოვოთ, რომ ღმერთმა გაპატიოთ. ამის შემდეგ შეძლებთ აპატიოთ თქვენს ქმარს. გინდათ გაუშვათ თქვენი მეუღლე?“ – ვკითხე მას.

„ღიახ“, – მიპასუხა.

უბრალო ლოცვა შევთავაზე: „მამაო ზეციერო, იესო

სატანის სატყუარა

ქრისტეს სახელით გთხოვ პატიებას უპატიებლობის გამო, რომელიც ჩემი მეუღლის მიმართ მაქვს. უფალო, მე ვიცი, რომ არ შემძლია მივუტეო მას ჩემი ძალებით. უკვე განვიცადე წარუმატებლობა. მაგრამ ახლა შენს წინაშე გულიდან ვათავისუფლებ ჩემს მეუღლეს. მე ვპატიობ მას.“

როგორც კი ეს სიტყვები დაასრულა, ცრემლი მოერია.

„ასწიეთ ხელები და ილოცეთ ენებზე“, – შევაგულიანე იგი. ცხოვრებაში პირველად მან დაიწყო ლოცვა მშვენიერი ზეციური ენით. ისე ძლიერ ვგრძნობდით უფლის თანდასწრებას, რომ თრთოლვა და მონინება გაგვიჩნდა მის წინაშე. თითქმის ხუთი წუთი ტიროდა. ჩვენ ცოტა ვისაუბრეთ, შემდეგ კი უბრალოდ შევთავაზე უფლის თანდასწრებით დამტკბარიყო. იგი აგრძელებდა უფლის თაყვანისცემას, მე კი გავედი სასადილოდან და ის მარტო დავტოვე.

როდესაც ეს ამბები მისმა შვილმა და რძალმა შეიტყვეს, განცვიფრებულები იყვნენ. შვილმა სთქვა, რომ არასდროს უნახავს დედის ცრემლები. ქალს თვითონაც აღარ ახსოვდა, უკანასკნელად როდის იტირა: „მაშინაც კი, როცა ქმარი მომიკვდა, ერთი ცრემლიც კი არ გადმომვარდნია თვალიდან.“

იმ საღამოს მსახურებაზე მან წყლით ნათლობა მიიღო. შემდეგი სამი დღის განმავლობაში მშვენიერი, ნათელი ღიმილი არ სცილდებოდა მის სახეს. არ მახსოვს, რომ ადრე მომღიმარი მენახოს. მაგრამ, როგორც კი გაუშვა და მიუტევა ქმარს, უფლის ძალა მიიღო თავის ცხოვრებაში და ნამდვილად გრძნობდა მის თანდასწრებას.

უმონყალო მონა

მათეს სახარების მეთვრამეტე თავში იესო მეტ ნათელს ჰყენს მონობას, რომელიც უპატიებლობისა და წყენის შედეგადაა აღმოცენებული. იგი ასწავლიდა მონაფეებს, როგორ უნდა შერიგებოდნენ ძმებს, რომლებმაც აწყენინეს მათ (ჩვენ განვიხილავთ შერიგების თემას ერთ-ერთ მომდევნო თავში).

პეტრემ იკითხა: „... უფალო! რამდენჯერ უნდა მივუტეო ჩემს ძმას, ჩემს წინააღმდეგ რომ შესცოდოს? შვიდჯერ?“ (მათე 18:21). ის მიიჩნევდა, რომ დიდსულოვნად მოიქცეოდა.

პეტრეს უყვარდა ყველაფრის უკიდურესობამდე მიყვანა. ეს მან თქვა ფერისცვალების მთაზე: „... გავაკეთებ აქ სამ კარ-

მიტყევა: არ გაცემთ – არ ლეგულობთ!

ავს: ერთი შენ, ერთი მოსეს და ერთიც ელიას“ (მათე 17:4). ახლა კი ისეთ დიდსულოვნად მიაჩნდა თავი: „მე შთაბეჭდილებას მოვახდენ მასწავლებელზე ჩემი მზადყოფნით, შვიდჯერ მიეუტევე.“

მაგრამ მან განსაცვიფრებელი პასუხი მიიღო. იესომ გაფანტა ის, რასაც პეტრე დიდსულოვნებად თვლიდა: „... არ გეუბნები, შვიდჯერ-მეთქი, არამედ სამოცდაათგზის შვიდჯერ.“ (მათე 18:22). სხვა სიტყვებით, მიუტევე ისე, როგორც ამას ღმერთი აკეთებს – ყოველთვის.

შემდეგ, იმისათვის რომ ხაზი გაესვა თავისი აზრისათვის, იესომ გვიამბო იგავი:

„ამიტომ ჰგავს ცათა სასუფეველი მეფეკაცს, რომელმაც მოისურვა თავისი მონებისათვის ანგარიშის გასწორება. როცა დაიწყო ანგარიში, წარუდგინეს მას ერთი, რომელსაც ათი ათასი ტალანტი ემართა მისი ...“. (მათე 18:23-24)

იმისათვის, რომ წარმოვიდგინოთ, თუ რამდენად დიდია თანხა, რომელზეც იესო ლაპარაკობს, უნდა გავიგოთ, რა არის ტალანტი. იმ დროს ტალანტი სანყვისი ერთეული გახლდათ. იგი გამოიყენებოდა ოქროს (იხ. 2 მეფეთა 12:30), ვერცხლის (იხ. 3 მეფეთა 20:39) და სხვა ლითონებისა და საქონლის ასაწონად. ამ იგავში იგი წარმოადგენს ვალს, ასე რომ, თამამად შეგვიძლია ვთქვათ, რომ იესოს მხედველობაში ჰქონდა ოქროს ან ვერცხლის წონის საზომი. დავუშვათ, რომ ეს იყო ოქრო.

ჩვეულებრივი ტალანტი დაახლოებით 34 კილოგრამს უდრიდა. ეს იყო წონა, რომელსაც ადვილად იტვირთავდა ადამიანი (იხ. 4 მეფეთა 5:23). ათი ათასი ტალანტი დაახლოებით 375 ტონას უდრის. ასე რომ, ამ მონას ემართა მეფის 375 ტონა ოქრო.

ამჟამად უნცია (28, 3 გრ) ოქროს ფასი დაახლოებით 375 ამერიკული დოლარის ტოლია. თანამედროვე ბაზარზე ოქროს ტალანტი ელირება 450 000 დოლარი. მაშასადამე, 10 000 ტალანტი ოქრო 4,5 მილიარდი დოლარი ღირს. ამ მონას თავისი მეფის ოთხნახევარი მილიარდი დოლარი ემართა!

იესო აქ იმას მიანიშნებს, რომ მონას ისეთი ვალი ჰქონდა, რომელსაც იგი ვერასოდეს ვერ გადაიხდიდა. ჩვენ ვკითხულობთ:

სატანის სატყუარა

„... და რაკი არაფერი გააჩნდა, რომ გადაეხადა, ბატონმა ბრძანა გაეყიდათ იგი, მისი ცოლი, შვილები და ყოველივე, რაც რამ ებადა, და გადაეხადა. მაშინ მონა დაემხო პირქვე, თაყვანი სცა და უთხრა: სულგრძელი იყავ ჩემს მიმართ და ყველაფერს გადაგიხდით“. (მათე 18:25-27)

ახლა მოდით ვნახოთ, რას გვეუბნება ეს იგავი წყენის შესახებ. როცა აღმოცენდება წყენა, ვილაც მოვალე ხდება. თქვენ გსმენიათ გამონათქვამი: „ყველაფერს ვაზღვევინებ!“ ამიტომ მიტევენ ვალის გაუქმებას ჰგავს. მეფე წარმოადგენს მამა-ლმერთს, რომელმაც ამ მონას ისეთი ვალი აპაატია, რომელსაც ის ვერასოდეს ვერ გადაიხდიდა. კოლასელთა წერილში 2:13-14 მუხლებში ვკითხულობთ: „... თქვენც, იყავით რა შეცოდებებში და თქვენი ხორცის წინადაუცვეთელობით მკვდრები, გაგაცოცხლათ მასთან ერთად და მოგვიტევა ყველა შეცოდება. მოძღვრებებით ნაშალა თანანადებთა ხელწერილი (თქვენი ვალების სია), რომელიც ჩვენს წინააღმდეგ იყო, აიღო იგი შუაგულიდან და ჯვარს მიამსჭვალა.“

ვალი, რომელიც გვეპაატია, შეუძლებელი იყო გადაგვეხადა. არ არსებობს არავითარი შესაძლებლობა, რომ დავუბრუნოთ ღმერთს ყველაფერი, რაც კი გვმართებს მისი. ამიტომ უფალმა მოიგანა ხსნა, როგორც უსასყიდლო საჩუქარი. იესომ გადაიხადა ჩვენი ვალების სიის მიხედვით. ჩვენ შეგვიძლია დავინახოთ პარალელი მონისა და მეფის ურთიერთობასა და ჩვენსა და ღმერთის ურთიერთობას შორის.

ამ მონამ გამოსვლისთანავე იპოვა ერთი თავისი ამხანაგი მონა, რომელსაც მისი ასი დინარი ემართა, დაიჭირა, ყელში სწვდა და უთხრა: გადამიხადე, რაც გმართებსო. (მათე 18:28).

დინარი იყო დაახლოებით მუშის ერთი დღის სამუშაოს ანაზღაურების ტოლი. ასე რომ, აშშ-ს თანამედროვე რეიტინგით ასი დინარი დაახლოებით 4 000 დოლარის ტოლი იქნება. ახლა გააგრძელეთ კითხვა:

„პირქვე დაემხო ამხანაგი მონა, შეევედრა და უთხრა: სულგრძელი იყავ ჩემს მიმართ და ყველაფერს გადაგიხდით. მაგრამ მან არ ინდომა, არამედ წავიდა და ჩააგდო იგი საპყრობილეში, ვიდრე ვალს გადაუხდიდა“. (მათე 18:29,30)

მიტყევა: არ ბასცემი – არ ლეპულოტი!

ამხანაგს მისი განსაზღვრული თანხა ემართა – წლიური ხელფასის ერთი მესამედი. როგორ მოგეწონებოდათ, თქვენი წლიური შემოსავლის მესამედი რომ დაგეკარგათ? მაგრამ გახსოვდეთ, რომ ამ ადამიანს აპატიეს ვალი 4,5 მილიარდი დოლარის ოდენობით. მთელი თავისი სიცოცხლის მანძილზეც კი ვერ გამოიმუშავებდა ამდენ ფულს!

წყენა, რომელიც ერთმანეთის მიმართ გვაქვს, იმასთან შედარებით, რამდენად დიდი შეურაცხყოფა მივაყენეთ ღმერთს, შეიძლება შევადაროთ პროპორციას 4 000 დოლარი 4,5 მილიარდთან. ჩვენ შეიძლება ვინმე ძალიან ცუდად მოგვექცა, მაგრამ ეს შეუძლებელია შევადაროთ საკუთარ დანაშაულებებს ღმერთის წინააღმდეგ.

შეიძლება გეჩვენებოდეთ, რომ არავინ ყოფილა ისე ცუდად, როგორც თქვენ. მაგრამ სულაც არ აცნობიერებთ, თუ რამდენად ცუდად მოექცნენ იესოს. ის, უდანაშაულო, მსხვერპლად შეწირული უმნიკვლო კრავი გახდა.

ადამიანს, რომელსაც არ შეუძლია მიტყევა, დაავინწყდა, თუ რამდენად დიდი ვალი ეპატია თვითონ. როდესაც აცნობიერებთ, რომ იესომ სამუდამო სიკვდილისა და ტანჯვისაგან გიხსნათ, თქვენ გაანთავისუფლებთ სხვებს ყოველგვარი პირობების გარეშე (იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა გააკეთოთ ეს, იხილეთ მეცამეტე თავში). იმაზე უარესი არაფერია, ვიდრე მარადისობა ცეცხლოვან ტბაში გაატაროთ. იქ არანაირი შვება არ არსებობს, ჭია არ კვდება და ცეცხლი არ ქრება. ეს ადგილი ჩვენთვის იყო მომზადებული, სანამ ღმერთმა არ გვაპატია მისი ძის, იესო ქრისტეს მეშვეობით. ალილუია! თუ თქვენ გიჭირთ მიტყევა, იფიქრეთ ჯოჯოხეთის რეალობაზე და ღმერთის სიყვარულზე, რომელმაც მისგან გიხსნათ.

ბაკვეთილუპი მორწმუნეპისათვის

მოდით იგავის კითხვა გავაგრძელოთ:

„მისმა ამხანაგმა მონებმა რომ ნახეს რაც მოხდა, შეწუხდნენ, მივიდნენ თავიანთ ბატონთან, და აუწყეს ყოველივე მომხდარი. მაშინ დაიბარა იგი მისმა ბატონმა და უთხრა: ბოროტო მონავ! რაკი მთხოვე, მე შენ მთელი ვალი გაპატიე. განა შენ არ გეკადრებოდა, შეგენყალე-

სატანის სატყუარა

ბინა შენი ამხანაგი მონა, როგორც მე შენ შეგინყალე?“
(მათე 18:31-33).

ამ იგავში იესო მორწმუნეებზე ლაპარაკობდა. იგი ლაპარაკობდა მეფის მსახურებზე. ამ ადამიანს უკვე მიეტევა დიდძალი ვალი და მას ხელმწიფის „მონა“ ეწოდა. ის, ვისაც მან არ მიუტევა ვალი, გახლდათ მისი ამხანაგი სამსახურში. ასე რომ, შეგვიძლია გამოვიტანოთ დასკვნა, რომ ასეთია იმ მორწმუნის ბედი, რომელსაც არ სურს აპატიოს:

„განრისხდა ბატონი და გადასცა იგი მტანჯველებს, ვიდრე მთელ თავის ვალს გადაიხდიდა. ასევე მოგექცევით თქვენ ჩემი ზეციერი მამა, თუ ყოველი თქვენგანი გულით არ მიუტევებს თავის ძმას მის შეცოდებებს.“ (მათე 18:34-35).

ამ მუხლებში სამი ძირითადი აზრია:

1. უმონყალო მონა გადაეცა მტანჯველებს.
2. მან უნდა გადაიხადოს სანყისი ვალი 375 ტონა ოქრო.
3. მამა ღმერთი მოექცევა ასე ყველა მორწმუნეს, რომელიც არ მიუტევებს თავის ძმას მის შეცოდებებს.

1. უმონყალო მონა გადაეცა მტანჯველებს

ვებსტერის ლექსიკონში მოცემულია სიტყვის „ტანჯვები“ (ანუ „წამებები“) შემდეგი განსაზღვრება: „სხეულის ან გონების“ აგონია ან „ინტენსიური ტკივილის მიყენება იმისათვის, რომ დასაჯო, მიანიჭო ან მიიღო სადისტური სიამოვნება.“

მწვალებლები, რომლებიც ასეთ ტანჯვებს აყენებენ, არიან დემონური სულები. ღმერთი აძლევს „მწვალებლებს“ ნებას ტკივილი მიაყენონ ჩვენს სხეულსა და მშვივნას, მიუხედავად იმისა, რომ მორწმუნეები ვართ. მსახურებებზე ხშირად მილოცია ადამიანებისათვის, რომელნიც ვერ ღებულობენ განკურნებას, ნუგეშისცემას ან განთავისუფლებას იმის გამო, რომ უარს ამბობდნენ სხვებისათვის მთელი გულით ეპატიებინათ.

ექიმები და მეცნიერები უპატიებლობასა და სიმწარეს უკავშირებენ ისეთ დაავადებებს, როგორებიცაა ართრიტი და კიბო.

მიტყევა: არ გაცემთ – არ ლეპულობთ!

სულიერ დაავადებათა მრავალი შემთხვევაა დაკავშირებული სწორედ უპატიებლობასთან.

ჩვეულებრივ ადამიანები ვერ პატიობენ სხვა ადამიანებს, მაგრამ ხანდახან ისინი ვერ პატიობენ საკუთარ თავს. თუ ღმერთმა მოგიტევათ, მაშინ ვინ ხართ თქვენ რომ თქვენს თავს არ პატიობთ?

2. უმოწყალო მონას მოუწავს გადაიხადოს საწყისი თანხა, რომლის გადახდაც შეუძლებელია

მისგან შეუძლებელი მოითხოვეს. ეს იგივეა, რომ ჩვენ მოგვთხოვონ გადავიხადოთ ვალი, რომელიც იესომ გოლგოთაზე გადაიხადა. ასეთ შემთხვევაში დავკარგავთ ჩვენს ხსნას.

თქვენ იტყვი: „ერთი წუთით! მაგრამ მე ვფიქრობდი, რომ ადამიანმა როგორც კი ილოცა ცოდვილის ლოცვით და თავისი სიცოცხლე იესოს მიუძღვნა, იგი აღარ დაიღუპება.“

თუ თქვენ ასე ფიქრობთ, მაშინ ახსენით პეტრეს შემდეგი სიტყვები:

„ვინაიდან, თუ უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს შემეცნებით წუთისოფლის სიბილწეებს ჩამოცილებულნი კვლავ გაეხვევიან მათში და დაიძლევიან, უკანასკნელი პირველზე უარესი იქნება. უმჯობესი იქნებოდა არ შეეცნოთ სიმართლის გზა, ვიდრე შეეცნოთ და უკუქცეულიყვნენ მათთვის გადაცემული წმიდა მცნებისაგან“.
(2 პეტრე 2:20-21)

პეტრე ლაპარაკობდა ადამიანებზე, რომელნიც ჩამოსცილდნენ ცოდვას (წუთისოფლის სიბილწეები) იესო ქრისტეში დახსნის მეშვეობით. თუმცა ისინი კვლავ გაიხლართნენ ცოდვაში (ერთ-ერთი ცოდვა შეიძლება იყოს უპატიებლობა) და მათგან დაძლეულნი აღმოჩნდნენ. დაჯაბნულ მდგომარეობაში ყოფნა ნიშნავს, არ დაუბრუნდე უფალს ცოდვის მონანიებით.

პეტრე ამტკიცებს, რომ სიმართლისათვის ზურგის შექცევა უფრო უარესია, ვიდრე საერთოდ არ შეგვეცნო იგი. სხვა სიტყვებით, ღმერთი ამბობს, რომ უკეთესია არასოდეს მიიღო დახსნა, ვიდრე მიიღო საუკუნო სიცოცხლე და შემდეგ სამუდამოდ ზურგი აქციო.

სატანის სატყუარა

მოციქული იუდა ასევე აღწერს ადამიანებს ეკლესიაში, რომელნიც „ორგზის მომკვდარნი“ გახლდნენ. (იუდა 12-13). იყოთ „ორგზის მომკვდარნი“ ნიშნავს, რომ თქვენ ოდესღაც მკვდარი იყავით ქრისტეს გარეშე, მერე გაცოცხლდით ზეციდან შობით, ხოლო შემდეგ ისევ მოკვდით, ღვთიური გზიდან განდგომით.

ჩვენ ვხედავთ, რომ მრავალნი მივლენ იესოსთან, და შემდეგი სიტყვებით გაიმართლებენ თავს: „ბევრი მეტყვის იმ დღეს: უფალო, უფალო! განა შენი სახელით არ ვწინასწარმეტყველებდით? განა შენი სახელით არ ვდევნიდით ეშმაკებს და განა შენი სახელით არ ვახდენდითო მრავალ სასწაულს? მაშინ მე განვუცხადებ მათ: მე არასოდეს არ გიცნობდით თქვენ, გამშორდით, მოქმედნო ურჯულოებისა.“ (მათე 7:22-23). ისინი იცნობდნენ მას. უფალს უწოდებდნენ და მისი სახელით სასწაულებს ახდენდნენ. მაგრამ იესო არ ცნობდა მათ. მაინც ვის იცნობს იესო?

მოციქული პავლე წერდა: „მაგრამ თუ ვინმეს უყვარს ღმერთი, ის ცნობილია მისთვის“ (1 კორინთელთა 8:3. თანამედროვე თარგმანი). ღმერთი იცნობს მათ, ვისაც უყვარს იგი.

შეიძლება თქვათ: „მე მიყვარს ღმერთი. უბრალოდ არ მიყვარს ის ძმა, რომელმაც დამჭრა.“

ასეთ შემთხვევაში ცდებით, ვინაიდან დაწერილია: „თუ ვინმე ამბობს, ღმერთი მიყვარსო, თავისი ძმა კი ეჯავრება, იგი ცრუა, ვინაიდან, ვისაც არ უყვარს თავისი ძმა, რომელსაც ხედავს, როგორღა ეყვარება ღმერთი, რომელსაც ვერ ხედავს?“ (1 იოანე 4:20). ცდუნება საშინელი რამ არის, ვინაიდან ცდუნებაში მყოფს მთელი გულით სჯერა, რომ მართალია. ის ფიქრობს, რომ მართალია, მაშინ როცა სიმართლე არ არის იმ ადამიანის მხარეზე, რომელიც უარს ამბობს ღმერთის სიტყვისადმი მორჩილებაზე და საკუთარ გულს აცდუნებს.

განა საინტერესო არ არის ორი ბიბლიური აზრის შედარება: პირველი – „ბევრს“ ექნება მოლოდინი, რომ ზეცაში მოხვდება, მაგრამ მათ უარს ეტყვიან, მეორე – ბევრნი ცდუნდებიან (განაწყენდებიან) უკანასკნელ დღეებში (იხ. მათე 24:10)? იქნებ ორივე ჯგუფს ერთი და იგივე ხალხი შეადგენს?

ზოგიერთი მორწმუნე ისე ძალიან იტანჯება მიუტეველობის გამო, რომ სიკვდილს ელოდება იმ იმედით, რომ იგი შვებას მოჰგვრის. მაგრამ ეს სიმართლე არ გახლავთ! ჩვენ ახლავე გვმართებს უპატიებლობაში გარკვევა, თორემ შეუძლებლის გადახდას მოგვთხოვენ.

მიტყევა: არ ბასცემით – არ ლეპულოპით!

3. მაგა ღმერთი ასე მოეძევა ყველა მორწმუნეს,
რომელიც უარს ამბობს მთელი გულით აპატიოს, რაც
არ უნდა ღიღი იყოს წყენა ან შუშრაცხყოფა.

იესო ძალიან კონკრეტულად ლაპარაკობდა, რათა ყველა მონაფეს გაეგო მისი იგავები. იესო თითქმის ყველა იგავს განმარტავდა, თუ ამას მონაფეები სთხოვდნენ. მაგრამ ამ შემთხვევაში მას სურდა, რომ ხალხს არ გასჩენოდა არავითარი ეჭვი და გაუგებრობა მკაცრ სამსჯავროსთან მიმართებით იმათთვის, ვინც უარს ამბობდა მიტყევაზე.

ბევრ სხვა შემთხვევაში იესო ასევე ძალიან გასაგებად ამბობდა, რომ თუ ჩვენ არ მივუტეევებთ, ჩვენც არ გვეპატიება. გახსოვდეთ, რომ ის ისეთი არ გახლავთ, როგორებიც ჩვენ ვართ: მას მხედველობაში აქვს ის, რასაც ამბობს.

ასეთ რამეს ხშირად ვერ შეხვდები ეკლესიაში. ამის ნაცვლად მორწმუნეები ამართლებენ იმას, რომ უპატიებლობას დაატარებენ. უპატიებლობა ნაკლებ ცოდვად ითვლება ვიდრე ჰომოსუქსუალიზმი, მრუშობა, ქურდობა, ლოთობა და ასე შემდეგ. მაგრამ ისინი, რომელნიც უარს ამბობენ მიტყევაზე, ისევე არ დაიმკვიდრებენ ცათა სასუფეველს, როგორც ისინი, ვინც დიდ ცოდვებში არიან ჩაფლულნი.

ზოგიერთებმა შეიძლება იფიქრონ, რომ ეს მკაცრი ქადაგებაა. მაგრამ მე მას ვუყურებ არა როგორც მკაცრ სასამართლოს, არამედ როგორც მონყალებისა და გაფრთხილების უწყებას. რას მიანიჭებთ უპირატესობას. დღეს მიიღოთ მხილება და შეგონება სულიწმიდისაგან და განიცადოთ ჭეშმარიტი მონანიება და მიტყევა, თუ უარი თქვათ პატიებაზე და მოისმინოთ, როგორ გეტყვიტ უფალი: „გამშორდი!“ – როცა მონანიება უკვე ძალიან დაგვიანებული იქნება?

საკუთარი თავისათვის პურისძიების
სურვილი იმდენად უჩვეულო უნდა იყოს
ჩვენთვის, რომ ეს აზრადაც არ უნდა
მოგვდიოდეს

თავი 12

შურისძიება – ხაზანბია

„... ნურვის ნუ მიაგებთ ბოროტის წილ ბოროტს;
ცდილობდეთ კეთილს ყველა ადამიანის წინაშე“.

რომაელთა 12:17

ნინა თავში ნათლად დავინახეთ, რომ მიუტევებლობაში გა-
ჯიუტება იგივეა, რომ ვინმეს შენს მოვალედ თვლიდე.
როცა ადამიანს უსამართლოდ მოექცევიან, იგი ფიქრობს,
რომ ის, ვინც აწყენინა, მისი მოვალე გახდა. ის მოელის ერთ-
გვარ ანაზღაურებას, ფულადს ან მორალურს.

ჩვენი სასამართლო სისტემა იმისთვის არსებობს, რომ
დაზარალებული მხარის უფლებები დაიცვას. სასამართლო
სარჩელები იმის გამო წარმოიქმნებიან, რომ ხალხი ცდილობს
მიაღწიოს თავისი ვალების განაღდებას. როცა ერთმა ადამი-
ანმა მეორეს აწყენინა, ადამიანური სამართლიანობა ამბობს:
„ისინი წარდგებიან სასამართლოს წინაშე ჩადენილის გამო და
ზღავენ, თუკი დამნაშავენი აღმოჩნდებიან.“

უმონყალო მონას უნდოდა, რომ მის ამხანაგს მისთვის ვალი
გადაეხადა, ამიტომ უჩივლა სასამართლოში. ეს სამართლიანო-
ბის მიღწევის გზა არ გახლავთ.

„შურს ნუ იძიებთ თქვენთვის, საყვარლებო, არამედ
ადგილი მიეცით უფლის რისხვას, ვინაიდან წერია:
„ჩემია შურისგება და მე მივაგებ, – ამბობს უფალი“.
(რომაელთა 12:19)

სატანის სატყუარა

ღმერთის შვილები არ უნდა იძიებდნენ შურს. მაგრამ სწორედ ამისკენ ვისწრაფვით, როცა უარს ვამბობთ მიტევებაზე. ჩვენ გვწყურია, განვიზრახავთ და ვახორციელებთ შურისძიებას. არ ვპატიობთ, ვიდრე მთლიანად არ დაგვიბრუნებენ ვალს და მხოლოდ ჩვენ შეგვიძლია განვსაზღვროთ ამ მისაღები კომპენსაციის ოდენობა. როდესაც ვისწრაფვით თვითონ ავინაზღაუროთ მოყენებული ზარალი, მაშინ ჩვენს თავებს მოსამართლეებად დავსახავთ. მაგრამ ვიცით შემდეგი:

„ერთია რჯულმდებელი და განმკითხველი, რომელსაც შეუძლია ხსნა და დალუპვა. შენ ვინა ხარ, სხვას რომ განიკითხავ? ჩემო ძმებო, ნუ ჩივით ერთმანეთზე, რათა არ იყოთ მსჯავრდადებულნი. აჰა, განმკითხავი კარზეა მომდგარი“. (იაკობი 4:12, 5:9)

ღმერთი სამართლიანი მსაჯულია. იგი აღასრულებს მიუჯერძოებელ სამართალს. თუ ვინმემ შესცოდა და ნამდვილად მოინანია, მაშინ სისხლი, რომელიც იესომ დაღვარა გოლგოთაზე, ნაშლის ამ ვალს.

თქვენ შეიძლება თქვათ: „მაგრამ მე მომექცნენ ცუდად და არა იესოს!“

დიახ, მაგრამ თქვენ ვერ აცნობიერებთ, თუ რა საშინელი ბოროტება ჩაიდინეთ იესოს მიმართ. ის იყო უდანაშაულო მსხვერპლი, რომელსაც ლაქა ან მანკი არ ჰქონდა, იმ დროს, როცა ყველამ შესცოდა და სიკვდილს იმსახურებდა. ყოველმა ჩვენგანმა დაარღვია ღმერთის რჯული, რომელიც ბევრად აღემატება სახელმწიფო კანონებს. და თუკი სამართლიანად მოვიქცევით, თითოეულ ჩვენგანს სიკვდილი უნდა მიესაჯოს სამყაროს დიადი მართლმსაჯულების ხელით.

შესაძლოა, ისეთი არაფერი ჩაგიდენიათ, რაც სხვა ადამიანს პროვოკაციას გაუწევდა, რომ ბოროტება ჩაედინა თქვენს მიმართ. მაგრამ თუ შეადარებთ ერთმანეთს იმას, თქვენ როგორც მოგექცნენ და იმას, თუ რა მოგეტევათ, დაინახავთ, რომ არც კი შეიძლება მათი შედარება. ამით ღმერთისადმი თქვენი ვალი გრამითაც კი არ შემცირდებოდა! თუკი თავს მოტყუებულად გრძნობთ, დაგავინწყდათ, როგორი წყალობა გამოიჩინეს თქვენს მიმართ.

შურისძიება – ხაზანბია

უკმაყოფილებისა და აღფრთხილის შავზნალი მხარეები

თქვენ რომ ჩემს წინააღმდეგ შეგეცოდათ ძველი აღთქმის დროში, კანონიერი უფლება მექნებოდა ზუსტად იგივე ოდენობის საზღაური მომეთხოვა. მაშინ ნებადართული გახლდათ ვალის გასტუმრების მოთხოვნა, ბოროტებისათვის ბოროტების გადახდით (იხ. ლევიანნი 24:19; გამოსვლა 21:23-25). რჯული გახლდათ უზენაესი სასამართლო. იესო ჯერ არ მომკვდარა, რომ რჯულის ქვეშ მყოფნი გაენთავისუფლებინა.

„ნახეთ, როგორ მიმართავს ის ახალი აღთქმის მორწმუნეებს:

„თქვენ გსმენიათ, რომ თქმულა: თვალი თვალისა წილ და კბილი კბილისა წილ. მე კი გეუბნებით თქვენ: წინ ნუ აღუდგებით ბოროტს; არამედ, თუ ვინმემ მარჯვენა ლოყაში გაგანწას, მეორე ლოყაც მიუშვირე. ვინც მოისურვებს შენს განკითხვას და შენი მოსასხამის წაღებას, სამოსელიც თან გაატანე მას. ვინც ერთ მილზე წაყოლა გაიძულოს, ორზე გაჰყევი, ვინც გთხოვოს, მიეცი, ზურგს ნუ შეაქცევ მას, ვისაც შენგან სესხება სურს“.
(მათე 5:38-42)

იესო აუქმებს ყველა შავზნელ მხარეს, სადაც უკმაყოფილება იყო დაშვებული. ფაქტიურად ის ამბობს, რომ ჩვენი დამოკიდებულება იმდენად შორს უნდა იყოს შურისძიებისაგან, რომ შევძლოთ სხვებს მოვემსახუროთ.

როცა ვისწრაფვით თვითნებურად გამოვასწოროთ ჩვენს მიმართ ჩადენილი ბოროტება, საკუთარ თავს მოსამართლის მდგომარეობაში ვაყენებთ. უმოწყალო მონამ, მათეს სახარების მე-18-ე თავში გააკეთა ეს, როდესაც თავისი ამხანაგი საპყრობილეში ჩასვა. უმოწყალო მონა თვითონაც გადასცეს მტანჯველებს, ხოლო მისი ოჯახი გაყიდული იქნებოდა, ვიდრე მონა ვალს მთლიანად არ გადაიხდიდა.

ჩვენ უნდა დავუთმოთ ადგილი სამართლიან განმკითხველს. იგი სიმართლით მიაგებს. მხოლოდ ის განიკითხავს სამართლიანად.

ერთხელ წყენის შესახებ ვქადაგებდი ეკლესიაში, ქალაქ ტამპოში, ფლორიდის შტატში. ქადაგების შემდეგ ერთი ქალი მომიახლოვდა. მან თქვა, რომ მიუტევა ყოფილ მეუღლეს ყვე-

სატანის სატყუარა

ლაფერი, რაც მას ჩაუდენია. მაგრამ, როდესაც ისმენდა ჩემს ქადაგებას იმის შესახებ, თუ როგორ ამოვიგდოთ გულიდან წყენა, თავი ძალიან უხერხულად იგრძნო და მიხვდა, რომ შინაგანი მშვიდობა კვლავაც არ ჰქონდა.

„ესე იგი, თქვენ არ მიუტევეთ მას“, – რბილად ვუთხარი.

„არა, მივუტევე, – თქვა მან. – მე პატიების ცრემლებს ვღვრიდი.“

„თქვენ შეიძლება იტირეთ, მაგრამ არ გაათავისუფლეთ იგი.“

ის მარწმუნებდა, რომ აპატია ქმარს: „მისი არაფერი მინდა. მე გაეუშვი ის.“

„მითხარით, რა გაგიკეთათ“, – ვკითხე მე.

„ჩემი მეუღლე ეკლესიის ხუცესი იყო. მან მიმატოვა ჩვენს სამ ვაჟიშვილთან ერთად და ერთ ქალთან წავიდა, რომელიც გახლდათ ერთ-ერთი წამყვანი ეკლესიაში, – მას თვალზე ცრემლი მოადგა, – მან მითხრა, რომ ჩემზე ღმერთის ნებით არ იქორწინა, ვინაიდან ღმერთის სრულყოფილი ნება მისთვის იყო დაქორწინება იმ ქალზე, რომელთანაც მერე გაიქცა. მეუღლემ კიდევ მითხრა, რომ ის მანდილოსანი ძვირფასი შენაძენი გახლდათ მისი მსახურებისათვის, იმიტომ, რომ ბევრად მეტ დახმარებას უწევდა, ვიდრე მე. მისი თქმით, მე მისთვის დაბრკოლება ვიყავი, ვაკრიტიკებდი მას. ჩვენი ოჯახის დანგრევა მთლიანად მე გადმომაბრალა და არ აღიარა, რომ ამაში თვითონაც იყო დამნაშავე.“

ეჭვგარეშეა, რომ ის ადამიანი ცდუნებაში იმყოფებოდა და საშინლად მოექცა ცოლს და შვილებს. მისი მეუღლე დაიტანჯა მის გამო და ელოდებოდა, როდის გაუსტუმრებდა ქმარი ვალს. ეს ვალი აღიმენტებითა და ბავშვების მატერიალური მხარდაჭერით არ გამოიხატებოდა, ვინაიდან მისი მეორე ქმარი უზრუნველყოფდა ოჯახს. აი, რაში გამოიხატებოდა ვალი: მას სურდა, რომ ქმარს ეღიარებინა, რომ თავად იყო დამნაშავე, ცოლი კი მართალი.

„თქვენ არ აპატიებთ მას, ვიდრე არ მოვა თქვენთან და არ გეტყვით, რომ თვითონ არის დამნაშავე ყველაფერში, და არა თქვენ, შემდეგ კი პატიებას გთხოვთ. თქვენ ამ აუნაზღაურებელი ვალის მონობაში იმყოფებით“, – ვუთხარი მას.

იესოს რომ ეცადა, როდის მივიდოდით მასთან ბოდიშებით და ვეტყოდით: „შენ მართალი ხარ, ჩვენ კი არა. გვაპატიე“, –

შურისძიება – ხაფანგია

მაშინ იგი არ გვაპატიებდა ჯვარზე. ჯვარზე ტანჯვისას მან შესძახა: „მამაო, მიუტევე ამათ, ვინაიდან არ იციან, რას აკეთებენ.“ (ლუკა 23:34). პავლე მოციქული გვაფრთხილებს: „... შეინყნარეთ ერთიმეორე და მიუტევეთ ერთმანეთს, თუ ვინმესთან რაიმე სადავო აქვს ვინმეს: როგორც ქრისტემ მოგიტევათ, ასევე თქვენც.“ (კოლასელთა 3:13). და „... მაგრამ იყავით კეთილნი ერთიმეორის მიმართ, თანაუგრძნეთ და მიუტევეთ ერთმანეთს, როგორც ქრისტეში მოგიტევათ თქვენ ღმერთმა“ (ეფესელთა 4:32).

როდესაც იმ ქალს ვუთხარი: „თქვენ არ მიუტევებთ მას, ვიდრე ის არ გეტყვიოთ: „მე დამნაშავე ვიყავი, შენ კი მართალი“, – ის ატირდა. ის, რაც ამ ქალბატონს სურდა, ერთი ციქქნა ჩანდა იმ ტკივილთან შედარებით, რომელიც ქმარმა მას და მათ შვილებს მიაყენა. მაგრამ ქალი ადამიანური მართლმსაჯულების მონობაში იმყოფებოდა. იგი მოსამართლე გახდა. უფლება განაცხადა ვალის გადახდაზე. ეს წყენა ხელს უშლიდა მეორე ქმართან ერთიერთობაში. ამან გავლენა იქონია ასევე მის ურთიერთობებზე სხვა მამაკაცებთან, რომლებსაც ძალაუფლება გააჩნდათ, იმიტომ, რომ მისი ყოფილი ქმარი ხუცესი იყო.

ხშირად იესო ჩვენი გულის მდგომარეობას ნიადაგის მდგომარეობას ადარებდა. ჩვენ მოგვეცა მცნება, განვმტკიცდეთ და გავძლიერდეთ ღმერთის სიყვარულში. მაშინ უფლის სიტყვის თესლი ფესვებს გაიდგამს ჩვენს გულში, გაიზრდება და საბოლოოდ სიმართლის ნაყოფს გამოიღებს. ეს ნაყოფია სიყვარული, სიხარული, მშვიდობა, სულგრძელობა, სახიერება, სიკეთე, ერთგულება, სიმშვიდე, თავშეკავება (იხ. გალატელთა 5:22-23).

მაგრამ ნიადაგი მხოლოდ იმას აღმოაცენებს, რაც მასშია დათესილი, თუკი ვთესავთ ვალის, უპატიებლობისა და წყენის თესლს, მაშინ ღმერთის სიყვარულის ნაცვლად სარეველა აღმოცენდება. მას ეწოდება მწარე ფესვი (ან სიმწრის ფესვი). ფრენსის ფრენჟიპეინმა შესანიშნავად განსაზღვრა სიმწარე: „სიმწარე არის განუხორციელებელი შურისძიება.“ სიმწარე მაშინ იჩენს თავს, როდესაც შურისძიება ვერ აღწევს სასურველ ნიშნულს.

ებრაელთა მიმართ წერილის ავტორი პირდაპირ ლაპარაკობდა ამის შესახებ:

„ეცადეთ იქონიოთ ყველასთან მშვიდობა და სინმიდე, ურომლისოდაც ვერავინ იხილავს უფალს. გაფრთხ-

სატანის სატყუარა

ილდით, რომ რომელიმე თქვენგანს არ მოაკლდეს ღვთის მადლი, რათა რომელიმე მწარე ფესვმა აღმოცენებისას ზიანი არ მოიტანოს და ამით ბევრი არ შეიბილნოს“. (ებრაელთა 12:14-15)

ყურადღება მიაქციეთ სიტყვებს „ამით ბევრი არ შეიბილნოს“. შეიძლება ეს „ბევრი“ იგივე ადამიანები იყვნენ, რომელთა შესახებ იესო ლაპარაკობდა მათეს 24:10-ში, რომ უკანასკნელ დღეებში ცდუნდებიან (ან განანწყენდებიან) „ბევრი“?

სიმწარე გახლავთ ფესვი. თუკი ფესვს მოვუვლით – მოვრწყავთ, გავუფრთხილებით, გამოვკვებავთ, იგი მომაგრდება და ჩაღრმავდება. თუ ფესვს მაშინვე არ მიხედავთ, მერე ძალიან ძნელი იქნება მისი ამოგლეჯა. წყენა დღითიდღე გაიზრდება. ამიტომ პავლე შეგვაგონებს ასეთი სიტყვებით: „... მზე ნუ ჩავა თქვენს რისხვაზე“ (ეფესელთა 4:26). სხვაგვარად სიმართლის ნაყოფის ნაცვლად დავინახავთ რისხვის, წყენის, დრტყინვის, შურის, სიძულვილის, ჭირვეულობისა და უთანხმოების მოსავალს. იესომ მათ ცუდი ნაყოფები უწოდა (იხ. მათე 7:19-20).

ბიბლია ამბობს, რომ ადამიანი, რომელიც არ მიიღტვის მშვიდობისაკენ, გულში იტოვებს წყენას და საბოლოოდ ნაბილნული ხდება. ამის შედეგად ის, რაც ძვირფასია, უპატიებლობის მწარე ფესვით ნახდება.

პოტენციური გეზის შეზღავნა

ჩვენ უკვე განვიხილეთ ამ წიგნში, რომ დავითი მეფე საულის ერთგული რჩებოდა მაშინაც კი, როცა საული ვერაგულად ექცეოდა მას. დავითი არ ისწრაფვოდა შურისძიებისაკენ, მაშინაც კი როცა მას ორჯერ მიეცა ასეთი საშუალება. ის ღმერთისათვის სათნო კაცი გახლდათ და უფალს მიანიჭა უპირატესობა მისი და საულის ურთიერთობა განესაჯა. როდესაც საულს ღმერთის სამსჯავრო დაატყდა თავს, დავითი არ ხარობდა. იგი დანაღვლიანდა საულის გამო, ვინაიდან გულში მის მიმართ არავითარი სიმწარე არ ჰქონია.

საულის სიკვდილის შემდეგ დავითი ტახტზე ავიდა. მან გააძლიერა ქვეყანა, მიაღწია სამხედრო და ფინანსურ წარმატებას და მტკიცედ დაეუფლა სამეფო ტახტს. დავითმა რამდენიმე ცოლი მოიყვანა, რომლებმაც შვილები გაუჩინეს, ამნონის, მისი პირმშოსა და აბესალომის, მესამე ვაჟიშვილის ჩათვლით.

შურისძიება – ხაფანგია

ამონმა, დავითის ძემ, უკანონოდ შეაცდინა თამარი, რომელიც მხოლოდ მამით იყო მისი და, ხოლო აბესალომისა ღვიძლი და გახლდათ. მან მოიავადმყოფა თავი და მამას სთხოვა, რომ თამარი გამოეგზავნა მასთან, რათა დას მისთვის საჭმელი მოემზადებინა. როდესაც თამარმა გააკეთა ეს, ამონმა მსახურები გარეთ გაუშვა და გააუპატიურა იგი. ამის შემდეგ მან შეიძულა თამარი და ბრძანა გაეყვანათ ქალი იქიდან. მან გააუპატიურა უმანკო მეფის ასული და შეარცხვინა იგი. (იხ. 2 მეფეთა 13).

აბესალომს სიტყვა არ უთქვამს ძმისათვის, ისე წაიყვანა თავისი და სახლში. და შეიძულა ამონი იმის გამო, რომ მან წაბილნა თამარი.

აბესალომი მოელოდა, რომ მამამისი როგორღაც დასჯიდა მის ძმას. მეფე დავითი განრისხდა, როდესაც შეიტყო ამონის უკანონობის შესახებ, მაგრამ არაფერი იღონა. აბესალომი საშინლად გაანანყენა იმან, რომ მამამ არ განახორციელა მართლმსაჯულება.

ოდესღაც თამარს მეფური ტანსაცმელი ეცვა, რომლითაც მეფის ქალწული ასულები იმოსებოდნენ. ახლა კი ის სირცხვილითა და აუგით შეიმოსა. ის ძალიან ლამაზი გახლდათ და, შესაძლოა, ხალხის დიდ პატივისცემას იმსახურებდა. ახლა კი განცალკევებულად ცხოვრობდა, არ ჰქონდა გათხოვების უფლება, ვინაიდან ქალწული აღარ იყო.

ეს უსამართლობა გახლდათ. ის ხომ მაშინ გააუპატიურეს, როცა მეფის ბრძანებით ამონს უვლიდა. მის ბედნიერებას წერილი დაესვა. იმავე დროს კი უკანონობის ჩამდენი ცხოვრობდა ისე, თითქოს არაფერი მომხდარა. მან მარტომ იტვირთა ამ დანაშაულის მთელი სიმძიმე.

აბესალომი ყოველდღე შეჰყურებდა თავის დანალგლიანებულ დას. მეფის ასულის ბედნიერი ცხოვრება კომმარად იქცა. მთელი წელი ელოდა აბესალომი, რომ მამამისი მართლმსაჯულებას აღასრულებდა, მაგრამ დავითმა არაფერი იღონა. აბესალომი განანყენდა მამაზე და შეიძულა უწმინდური ამონი.

ორი წლის შემდეგ ამონის მიმართ სიძულვილმა აბესალომში მკვლელობის გეგმა ჩასახა. „მე შურს ვიძიებ ჩემი დის გამო, მამაჩემის ნაცვლად, რომელსაც უნდა გაეკეთებინა ეს.“ – ალბათ ასე ფიქრობდა აბესალომი.

მან მეფის ძეებისათვის წვეულება გამართა. მოვიდა ამონი. მას ფიქრადაც არ მოსვლია რომ აბესალომი მოკლავდა.

სატანის სატყუარა

შურისძიების ამგვარად აღსრულების შემდეგ აბესალომი გე-შურში გაიქცა. მაგრამ წყენა მამის მიმართ უფრო და უფრო ღვივდებოდა მასში, განსაკუთრებით მაშინ, როცა სასახლიდან შორს იმყოფებოდა.

აბესალომის აზრები სიმწრით იყო ნაბილწული. მან დაიწყო დავითის ნაკლოვანებების გაკრიტიკება. მას სურდა, რომ მამას მოეხმო ის. მაგრამ დავითმა ეს არ გააკეთა. ამან აბესალომის წყენის ცეცხლს ნავთი დაასხა.

შესაძლოა მას ასეთი აზრები ჰქონდა: „ხალხი აღფრთოვანებულია მამაჩემით, მაგრამ ისინი უბრალოდ ბრმები არიან და მის ნამდვილ სახეს ვერ ხედავენ. ის მხოლოდ და მხოლოდ ანგარებიანი ადამიანია, რომელიც თავისას ეძებს და ღმერთს არის ამოფარებული. ის მეფე საულზე უფრო უარესია! საულს წაერთვა ტახტი იმის გამო, რომ არ მოკლა ყამალეკელების მეფე და დაინდო რამდენიმე საუკეთესო ხარი და ცხვარი. მამაჩემმა კი მისი ერთგული კაცის ცოლთან იმრუშა. შემდეგ დამალა თავისი ცოდვა იმით, რომ ურია ხეთელი მოაკვლევინა. იგი თვითონ არის მკვლელი და მრუში და ამიტომაც არ დასაჯა ამნონი! და კიდევ, უფალი ღმერთის ყალბ თავყვანისცემას არის ამოფარებული.“

აბესალომმა სამი წელი დაჰყო გეშურში. დრო გავიდა, დავითი დამშვიდდა, აღარ დარდობდა თავისი ძის, ამნონის სიკვდილის გამო. იოაბმა დაითანხმა დავითი, რომ მას აბესალომი სახლში დაებრუნებინა. მაგრამ დავითი უნინდელივით უარს ამბობდა შვილთან შეხვედრაზე. გავიდა კიდევ ორი წელი და დავითმა, ბოლოს და ბოლოს აღადგინა თავისი კეთილგანწყობა მის მიმართ, ყველა პრივილეგიის დაბრუნებით. მაგრამ აბესალომის გულში წყენა ისევ რჩებოდა.

აბესალომს ოსტატურად შეეძლო თავის მოკატუნება. „ხოლო აბესალომს არც ცუდი უთქვამს ამნონისათვის, არც კარგი, რადგან შეიძულა აბესალომმა ამნონი ...“ (2 მეფეთა 13:22). ბევრს შეუძლია წყენისა და სიძულვილის დაფარვა ისე, როგორც ამას აბესალომი აკეთებდა.

ნაწყენ მდგომარეობაში ყოფნისას, როდესაც ყველაფრის მიმართ კრიტიკულად იყო განწყობილი, აბესალომმა დაიწყო იმ ხალხის გადაბირება, რომელნიც მეფეს ემდუროდნენ. იგი თავისთან იზიდავდა ყველას, ვინც უკმაყოფილო იყო ისრაელში და დროს არ იშურებდა, რომ თითოეულის საჩივარი მოე-

შურისძიება – ხაფანგია

სმინა. ის ტიროდა და ამბობდა, რომ ყველაფერი სხვაგვარად იქნებოდა, თვითონ რომ ყოფილიყო მეფე. იგი განიხილავდა და ასამართლებდა ისრაელიანთა სადაო საქმეებს, რადგან მეფეს, ვითომ, ამისათვის დრო არ ჰქონდა.

შესაძლოა, აბესალომი განიხილავდა მათ საქმეებს და განიკითხავდა მათ, ვინაიდან თვითონ გრძნობდა, რომ მისი საქმე არ განიკითხეს სამართლიანად. თითქოს ის ხალხზე ზრუნავდა. ბიბლია ამბობს, რომ აბესალომმა მამამისს, დავითს, ისრაელიანების გულები მოპარა. მაგრამ რა ხდებოდა სინამდვილეში? ის მართლაც ხალხზე ზრუნავდა თუ მხოლოდ საშუალებას ეძებდა, რომ მისი გამანწყენებელი დავითი ტახტიდან ჩამოეგდო?

სხვათა შეცდომების ექსპერტები

აბესალომმა ისრაელი თავის მხარეზე გადაიბირა და დავითის წინააღმდეგ აღდგა. მეფე დავითს მოუწია გაქცეულიყო ისრაელიდან, რათა საკუთარი სიცოცხლე ეხსნა. ყველაფერი ისე გამოიყურებოდა, თითქოს აბესალომი საკუთარ სამეფოს განამტკიცებდა. მაგრამ ამის ნაცვლად, დავითის დევნისას, იგი მოკლეს, მიუხედავად იმისა, რომ დავითმა მისი ცოცხლად დატოვება ბრძანა.

აბესალომი ფაქტიურად მისმა საკუთარმა სიმწარემ და წყენამ დაღუპა. ადამიანი, რომელსაც ასეთი პოტენციური შესაძლებლობები გააჩნდა, ტახტის მემკვიდრე იყო, ახალგაზრდა ასაკში მოკვდა იმის გამო, რომ არ მიუტევა მამას, რომელსაც თავის მოვალედ თვლიდა. ამის შედეგად იგი შეიბღალა.

ეკლესიის ხელმძღვანელთა დამხმარეებს ხშირად სწყინთ ლიდერების, რომლებსაც ემსახურებიან. ისინი გაკრიტიკებას იწყებენ თავიანთი წონამძლოლებისა და მათ მიერ დანიშნული ხალხის შეცდომების ექსპერტები ხდებიან. მათი ხედვა მახინჯდება. ისინი ახლა აღარ უყურებენ ყველაფერს ისე, როგორც ღმერთი უყურებს ამ საკითხებს.

ისინი მიიჩნევენ, რომ ცხოვრებაში აკისრიათ მისია, რომ გარშემომყოფნი უსამართლო ლიდერისაგან გაანთავისუფლონ და თავის მხარეზე გადაყავთ გაბრაზებული, უკმაყოფილო და უმეცარი ადამიანები. და ამ ქმედებით ეკლესიაში ან მსახურებაში განხეთქილება შეაქვთ. ზუსტად ისე, როგორც აბესალომის შემთხვევაში.

სატანის სატყუარა

ხანდახან მათი დაკვირვებები სწორი და ზუსტი გახლავთ. შეიძლება დავითს რამე უნდა ელონა ამნონის წინააღმდეგ. შესაძლოა ლიდერს გააჩნია მხარეები, რაშიც იგი შეცდომებს უშვებს. მაგრამ ვინ არის მოსამართლე, – თქვენ თუ უფალი? გახსოვდეთ, თუ მტრობას თესავთ, მტრობას მოიმიკით.

ის, რაც აბესალომს დაემართა და ის, რაც თანამედროვე მსახურებებში ხდება, გახლავთ პროცესი, რომელიც განსაზღვრულ დროს მოიცავს. ჩვენ ხშირად ვერ ვაცნობიერებთ, რომ გულში წყენა შემოვუშვით. მწარე ფესვი განვითარების დასაწყისში ძნელი შესამჩნევია. მაგრამ როცა მას კვებავენ, იგი გაიზრდება და მომაგრდება. როგორც ებრაელთა წერილის ავტორი შეგვაგონებს, ყურადღებით უნდა ვადევნოთ თვალყური, რომ „... რომელიმე მწარე ფესვმა აღმოცენებისას ზიანი არ მოიტანოს და ამით ბევრი არ შეიბილნოს“ (ებრაელთა 12:15).

ჩვენ უნდა ვიკვლევდეთ გულებს და გახსნილნი ვიყოთ უფლისათვის, რათა მას შეეძლოს ჩვენი გამოსწორება, ვინაიდან მხოლოდ მისი სიტყვა სჯის გულის აზრებსა და ზრახვებს (იხ. ებრაელთა 4:12).

სულიწმიდა ადამიანის სინდისს ამხელს. ჩვენ არ უნდა უგულუბელყოფდეთ მის მხილებას და არ უნდა ვახშობდეთ მის ხმას. თუ მისი შეგონება უგულუბელყოფით, მოინანიეთ ღმერთის წინაშე და გაუხსენით გული სულიწმიდას.

ერთხელ რომელიღაც მსახური რჩევას მთხოვდა გარკვეულ საქმეზე. იგი ხუცესის დამხმარე გახლდათ ერთ ქალაქში და ხუცესმა გაანთავისუფლა ამ მოვალეობიდან. ჩანდა, რომ პასტორს შურდა მისი და ეშინოდა ამ ახალგაზრდა კაცისა იმის გამო, რომ ღმერთის ხელი იყო მასზე.

ერთი წლის შემდეგ დათხოვილმა მსახურმა უფლის ნების თანახმად ახალი ეკლესია წამოიწყო ქალაქის სხვა რაიონში. ზოგიერთი ადამიანი წინანდელი ეკლესიიდან მასთან გადავიდა. ის აღელდა ამის გამო, ვინაიდან არ სურდა ისე მოქცეულიყო, როგორც აბესალომი. მაგრამ ახალგაზრდა კაცი არავითარ წყენას არ გრძნობდა ყოფილი ხუცესის მიმართ. მან უფლის ბრძანებით წამოიწყო ახალი ეკლესია. ეს არ გახლდათ რეაქცია იმაზე, რომ მას ყოფილ ეკლესიაში ჯეროვნად არ აფასებდნენ.

მე მივანიშნე განსხვავებაზე აბესალომსა და დავითს შორის. აბესალომი ადამიანთა გულებს ჰპარავდა დავითს იმის გამო, რომ ნაწყენი იყო თავის ლიდერზე. დავითი კი მოუწოდებდა

შურისძიება – ხაფანგია

საულის ერთგულნი ყოფილიყვნენ, თუმცა საული დევნიდა მას. აბესალომმა თავის მხარეზე გადაიბირა ხალხი, დავითი კი მარტო დარჩა.

„თქვენ თვითონ დატოვეთ ეკლესია? – ვკითხე მას. – მოუწოდებდით ან უბიძგებდით ხალხს, რომ მხარი დაეჭირათ თქვენთვის და ეკლესიიდან წამოგყოლოდნენ?“

„მე მარტო წამოვედი და არაფერი გამიკეთებია საიმისოდ, რომ ხალხი თან წამეყვანა“, – მიპასუხა მან.

„ეს კარგია. თქვენ მოიქეცით, როგორც დავითი. დარწმუნდით იმაში, რომ ხალხი, რომელიც თქვენთან მოვიდა, ნაწყენები არ არიან თქვენს ყოფილ ხუცესზე. მაგრამ თუკი ეს ასეა, მიიყვანეთ ისინი თავისუფლებასა და განკურნებაში.“

ამ ადამიანის ეკლესია ამჟამად ყვავის. მასში განსაკუთრებულად ის მომეწონა, რომ მას არ ეშინოდა საკუთარი გული გამოეკვლია. მისთვის გაცილებით უფრო მნიშვნელოვანი იყო ღმერთის გზებს დამორჩილებოდა, ვიდრე თავისი „სიმართლე“ დაემტკიცებინა.

ნუ შეგეშინდებათ სულიწმიდას გაუმხილოთ თქვენი უპატიებლობა და სიმწარე. რაც უფრო დიდხანს მალავთ მათ, უფრო მეტად მოძლიერდებიან ისინი და უფრო გაგიუხემდებათ გული. ნუ გაისასტიკებთ გულებს! როგორ გავაკეთოთ ეს?

„ყოველგვარი სიმწარე, მძვინვარება, რისხვა, ყვირილი და გმობა განგშორდეთ, ყველა ბოროტებასთან ერთად. მაგრამ იყავით კეთილნი ერთიმეორის მიმართ, თანაუგრძნეთ და მიუტევეთ ერთმანეთს, როგორც ქრისტეში მოგიტევათ თქვენ ღმერთმა“. (ეფესელთა 4:31-32)

ქლიერი წყენის გაღალახვით,
სულიერად იზრდებით

თავი 13

როგორ გადავურჩეთ ხაფანგს

„ამიტომ ვცდილობ (ანუ „ვვარჯიშობ“) ყოველთვის უმნიშვნელო სინდისით ვიყო ღვთისა და კაცთა წინაშე“.

საქმეები 24:16

მისათვის, რომ თავისუფალნი ვიყოთ ნებისმიერი წყენი-საგან, ძალისხმევაა საჭირო. პავლე ამას ვარჯიშებს ადარებს. თუ ჩვენ სხეულს ვავარჯიშებთ, მაშინ ნაკლებად ღია ვიქნებით ტრავმების მისაღებად. ჰავაის კუნძულებზე ყოფნისას ერთხელ შევეცადე ავმძვრალიყავი კედელზე, რათა იქიდან სურათები გადამეღო. ამის გაკეთებისას, ფეხის კუნთები დამეჭიმა და ოთხი დღე ვერ დავდიოდი.

„თქვენ რომ რეგულარულად გევარჯიშათ, – მითხრა ექიმმა თერაპევტმა, – ეს არ დაგემართებოდათ. ახლა დასუსტებული კუნთები გაქვთ და ადვილად იღებთ ტრავმებს.“

როდესაც სიარული შევძელი, სხვა სპეციალისტმა მირჩია: „თქვენ უნდა გააკეთოთ განსაზღვრული ვარჯიშები, რათა მუხლის კუნთები საჭირო მდგომარეობაში ჩააყენოთ“. რამოდენიმე თვე დამჭირდა, საიმისოდ, რომ ჩემი მუხლი ნორმალური გამხდარიყო.

საქმეებში 24:16 სიტყვას „ვცდილობ“ (ინგლისურ ტესტში „ვვარჯიშობ“) შეესაბამება ბერძნული სიტყვა „ასკეო“. ვანიის განმარტებით ლექსიკონში სიტყვა „მცდელობა“ ასე განისაზღვრება: „ტიკვილის გადატანა, ძალისხმევის გამოყენება, მოთმენა, ვარჯიში წვრთნის ან დისციპლინის მეშვეობით.“

ზოგჯერ სულაც არ გვიჭირს მივუტევოთ მათ, ვინც გვანყენინა. ჩვენ ვავარჯიშებდით საკუთარ გულს, ამიტომ მას შეუძლიათ გადაიტანონ წყენა, ტრავმებისა და დამანგრეველი შედეგების განცდის გარეშე.

სატანის სატყუარა

ბევრს შეუძლია ავიდეს კედელზე, ჰავაის კურძულებზე, და ამის შედეგად კუნთების არანაირი დაზიანება არ მიიღოს იმიტომ, რომ ისინი კარგ ფორმაში არიან. ზუსტად ასევე, ზოგიერთი მორწმუნე ღმერთმა სათანადო მდგომარეობაში ჩააყენა, თავიანთი გულების ვარჯიშის მეშვეობით. ჩვენი სულიერი სიმწიფის დონე განსაზღვრავს, რამდენად უმტკივნეულოდ გადაგვაქვს წყენა.

ზოგიერთი წყენა უფრო სერიოზული აღმოჩნდება, ვიდრე ისინი, რომლისთვისაც მომზადებული იყავით. ასეთმა დამატებითმა დაძაბულობამ შეიძლება ჭრილობა ან დაზიანება მოგაყენოთ, რომლის შემდეგაც მოგვიწევს სულიერად გავარჯიშება, ვიდრე სრულად არ განთავისუფლდებით და განიკურნებით. მაგრამ შედეგი დახარჯული ძალისხმევის ტოლფასი იქნება. ამ თავში განვიხილავ ისეთ განსაკუთრებულ წყენას, რომლის დასაძლევად დიდი ძალისხმევა მოითხოვება.

ერთმა მსახურმა მანყენინა. მან შეურაცხყოფა მომაცენა და ეს ერთადერთი შემთხვევა არ ყოფილა წელიწადნახევრის განმავლობაში.

გარშემომყოფებმა იცოდნენ მომხდარის შესახებ. „ამან არ დაგჭრა? – მეკითხებოდნენ ისინი. – რის გაკეთებას აპირებ? ნუთუ გაჩუმდები და არაფერს მოიმოქმედებ?“

„ყველაფერი რიგზეა, – თავს ვიმხნევებდი მე. – ეს არ მოქმედებს ჩემზე. მე განვაგრძობ ღმერთის მოწოდებით სიარულს.“

მაგრამ ჩემი პასუხი სიამაყიდან გამომდინარეობდა. მე გულნატკენი გახლდით, მაგრამ ამის აღიარება ჩემი თავის წინაშეც კი არ მსურდა. იყო შემთხვევები, როცა საათობით ვფიქრობდი და ვცდილობდი გავრკვეულიყავი, ეს როგორ უნდა დამმართვოდა. თავზარდაცემული, გაოგნებული და განცვიფრებული ვიყავი. მაგრამ მე ვთრგუნავდი ამ აზრებს და თავი ძლიერ ადამიანად მომქონდა, იმ დროს, როცა სინამდვილეში უძლური და შინაგანად მძიმედ დაჭრილი გახლდით.

გადიოდა თვეები. თითქოს ყველაფერი გაშრა: ჩემმა მსახურებამ დაკარგა სიცოცხლე, ლოცვის ოთახი დაცარიელდა, მე კი გამუდმებულ ტანჯვაში ვიმყოფებოდი. ყოველდღე ვებრძოდი ეშმაკებს. მეგონა, რომ ეს წინააღმდეგობა თავს დამატყდა ჩემი მოწოდების გამო, მაგრამ სინამდვილეში, ეს იყო ტანჯვა, რომელსაც გულში ჩარჩენილი მიუტევებლობის გამო განვიც-

როგორ გადაურჩეთ ხაზანს

დიდი. იმ ადამიანის გვერდით ყოფნისას, რომელმაც მანყენინა, თავს სულიერად გალახულად ვგრძნობდი.

შემდეგ დადგა დილა, რომელიც არასოდეს დამავინწყდება. სახლის გვერდით ბაღში სკამზე ვიჯექი და ვლოცულობდი. „უფალო, ნუთუ ამის გამო ვარ გულდაჭრილი?“ – ვეკითხებოდი. როგორც კი ეს სიტყვები წარმოვთქვი, სულის სიღრმეში გავიგონე: „დიას!“

ღმერთის სურვილი გახლდათ, მტკიცედ მცოდნოდა, თუ რამ დამეჭრა.

„ღმერთო, გთხოვ, დამეხმარე ამ ჭრილობისა და ნყენისაგან გავთავისუფლდე, – ვემუდარებოდი მას. – ჩემი ძალით ეს შეუძლებელია.“

ეს ის მდგომარეობა იყო, რომელშიც უფალს სურდა, რომ აღმოვჩენილიყავი. ეს გახლდათ ჩემი საკუთარი შესაძლებლობების კრაზი. ძალიან ხშირად ვცდილობდით ზოგიერთი რამის გაკეთებას ჩვენი მშვინვეური ძალებით. მაგრამ ამით სულიერად ვერ ვიზრდებით. პირიქით, ჩავარდნისკენ მეტი მიდრეკილება გაგვანჩნა.

განკურნებისა და განთავისუფლების პირველი ნაბიჯი შემდეგში მდგომარეობს: აღიარეთ, რომ გული დაგიჭრეს. ხშირად სიამაყე გვიშლის ხელს იმის აღიარებაში, რომ გულდაჭრილები და ნანყენები ვართ. როგორც კი ვაღიარე ჩემი ნამდვილი მდგომარეობა, დავინყე უფლის ძებნა და მის მხილებებსა და გამოსწორებას გავუხსენი გული. ვგრძნობდი, რომ უფლის სურვილი იყო მემარხულა რამდენიმე დღე. მარხვა უფრო გაამახვილებს ჩემს ყურადღებას სულიწმიდის ხმის მიმართ:

„განა ეს არ არის მარხვა, მე რომ ავირჩიე: რომ დახსნა ბოროტების საკვრელნი, დაწყვიტო უღლის აპეურები, თავისუფლად გაუშვა დათრგუნვილნი და დაღენო ყველა უღელი ...“ (ესაია 58:65)

მზად ვიყავი იმისათვის, რომ უკანონობის ის აპეურები დამწყდარიყვნენ, რათა მე გავნთავისუფლებულიყავი დათრგუნვისაგან.

რამდენიმე დღის შემდეგ დაკრძალვაზე მივედი. ადამიანი, რომელმაც მანყენინა, იქ იყო. შორიდან ვუთვალთვალებდი მას და ვტიროდი: „უფალო, მე ვპატიობ მას. ვანთავისუფლებ ყვე-

სატანის სატყუარა

ლაფრისაგან, რაც გააკეთა.“ მომენტალურად ვიგრძენი, როგორ მომეხსნა გულიდან სიმძიმე და სიმსუბუქე დამეუფლა!

ეს გახლდათ მხოლოდ დასაწყისი ჩემი აღდგენის გზაზე. საკუთარ გულში ვაპატიე, მაგრამ ჭრილობის სრული ზომა არ ვიცოდი. მე ისევ სუსტი ვიყავი და შეიძლება კვლავაც მწყენოდა. ეს ყველაფერი ნააგავდა გამოჯანმრთელებას ფიზიკური ტრავმის შემდეგ. მე მჭირდებოდა ვარჯიში, ასევე გულის, გონების, ემოციების განმტკიცება, რათა თავიდან ამეცილებინა შემდგომი ტრავმები.

ბანამორეპეზუზი რას იტყვიო?

რამდენიმე თვემ განვლო. ხანდახან იმ აზრების მოგერიება მიწევდა, რომლებიც მქონდა მანამ, სანამ მივუტყევებდი. ეს მაშინ ხდებოდა, როცა შემომჩივლებდა ვინმე, ვინც იგივე მიზეზით გაანაწყენეს, ან როცა ვხედავდი იმას, ვინც მანყენინა და მისი სახელი მესმოდა. მე ვენინააღმდეგებოდი ამ აზრებს, როგორც კი შევნიშნავდი უკუვაგდებდი ჩემგან (ტბ. 2 კორინთელთა 10:5). ეს იყო ბრძოლა ჩემი თავისუფლებისათვის.

ბოლოს შევეკითხე უფალს: „როგორ შევებრძოლო ამ აზრებს, რომ უპატიებლობაში არ დავბრუნდე?“ მე ვიცოდი, რომ უფალს სურდა, თავისუფლების უფრო მაღალ დონეზე ავეყვანე. თვითონაც არ მინდოდა, რომ სიცოცხლის ბოლომდე მეებრძოლა წყენასთან, რომელიც თან მდევდა. უფალმა მირჩია მელოცა იმ ადამიანისათვის, რომელმაც მანყენინა და თავისი სიტყვები გამახსენა:

„მე კი გეუბნებით: გიყვარდეთ თქვენი მტრები, დალოცეთ თქვენი მანყევრები, სიკეთე უყავით თქვენს მოძულეებს და ილოცეთ მათთვის, ვინც თქვენ გავიწროებთ და გდევნით ...“ (მათე 5:44).

დავინწყე ლოცვა. თავიდან ცივი, მონოტონური ხმით, ვლოცულობდი ყოველგვარი აღფრთოვანების გარეშე. მოვალეობის გამო ვამბობდი: „უფალო, აკურთხე იგი. მიეცი მას წარმატებული დღე. დაეხმარე ყველა საქმეში. იესოს სახელით, ამინ.“

ეს რამოდენიმე კვირა გრძელდებოდა. მეჩვენებოდა, რომ ამით არაფერი გამომივიდოდა. ერთ დილას უფალმა 34-ე

როგორ გადაურჩეთ საფანგს

ფსალმუნზე მიმანიშნა. ის არ მახსოვდა, ამიტომ გადავშალე და კითხვა დავიწყე. შუა მუხლებამდე რომ მივედი, მასში ჩემი თავი და ჩემი სიტუაცია დავინახე:

აღსდგებიან ჩემს მიმართ ბოროტი ცრუმორწმუნენი;

„რაც არ ვიცი – იმას მკითხავენ, სიკეთის წილ ბოროტით მიხდიან, ჩემი სულის დაობლება სურთ“.
(ფსალმუნი 34:11-12)

შემეძლო ჩემი თავი დავითთან გამეიგივებინა. ჩემი აზრით, როგორც იმ ადამიანმა, ასევე მისმა დამხმარეებმაც, სიკეთე ბოროტებით გადამიხადეს. ჩემი მშვინვა დანალვლიანებული გახლდათ. ღმერთმა გამოიყენა ეს ფსალმუნი, რათა ეჩვენებინა ჩემთვის ის ბრძოლა, რომელიც ბოლო რამოდენიმე წლის მანძილზე მიმდინარეობდა. ერთმა ადგილმა ისე შემახტუნა, რომ ლამის ჭერს მივარტყი თავი!

„ხოლო მე მათი სნეულების ჟამს ძაძებს ვიცვამდი, ჩემს სულს მარხვით ვაძაბუნებდი და ჩემი ლოცვა ჩემთან ბრუნდებოდა. როგორც მეგობრის, როგორც ჩემი ძმის მიმართ, ისე ვიქცეოდი, მგლოვიარე დედასავით თავჩალუნული ვიარებოდი“.
(ფსალმუნი 34:13-14)

დავითმა თქვა, რომ ეს ადამიანები მის დალუპვას ცდილობდნენ. მათ ბოროტებით მიაგეს, თუმცა თავად არაფერი ცუდი არ ჩაიდინა მათ მიმართ.

34-ე ფსალმუნის ეს მუხლები ჩემს პრობლემას პასუხობდნენ.

დავითის რეაქცია არ ეფუძნებოდა იმას, თუ როგორ იქცეოდნენ სხვები. მან გადანყვიტა სწორად მოქცეულიყო, იგი ლოცულობდა მათთვის, თითქოს ისინი მისი ახლობელი ძმები იყვნენ, დამნუხრებული დადიოდა, თითქოს დედის სიკვდილს გლოვობდა. ღმერთმა დამანახა, როგორ უნდა მელოცა იმ ადამიანისათვის: „ილოცე და ითხოვე მისთვის სწორედ ის, რაც შენ თვითონ გინდა რომ მიიღო ჩემგან!“ ახლა ჩემი ლოცვა მთლიანად შეიცვალა. იგი აღარ გახლდათ ამგვარი: „ღმერთო აკურთხე იგი, მიეცა კარგი დღე.“

სატანის სატყუარა

ლოცვა სიცოცხლით აივსო. მე ვლოცულობდი: „უფალო, უფრო მეტად გაეხსენი. აკურთხე ის შენი თანდასწრებით. დაე, მან უფრო ახლოს შეგიცნოს. იყოს იგი სათნო შენს წინაშე და განადიდოს შენი სახელი.“ მე მისთვის ვითხოვდი ზუსტად იმას, რისი მიღებაც თვითონ მსურდა ღმერთისგან.

ერთი თვის განმავლობაში გულმოდგინედ ვლოცულობდი მისთვის. მაღალი ხმით შევძახოდი: „მე გაკურთხებ შენ! მიყვარხარ იესო ქრისტეს სახელით!“ ეს გახლდათ შეძახილი ჩემი სულის სიღრმიდან. მნამდა, რომ ჩემი განკურნება სრულყოფილი იყო.

ბანაჟრნება კონფრონტაციის მეშვეობით

კიდევ რამოდენიმე კვირა გავიდა და ისევ ვნახე ის პიროვნება. ჩემს გულში არასასიამოვნო შეგრძნება დამეუფლა. მე ვებრძოდი სურვილს – კრიტიკული ვყოფილიყავი.

– შენ უნდა მიხვიდე მასთან, ჯონი, – მეუბნებოდა მეუღლე.

– არა, რა საჭიროა, – ვარწმუნებდი მას. – მე ისედაც განკურნებული ვარ.

მაგრამ ვგრძნობდი, რომ სულიწმიდამ არ დაადასტურა ჩემი სიტყვები. ამიტომ, შევეკითხე უფალს, საჭიროა რომ მივიდე მასთან. მან მიპასუხა: „დიახ.“

შეხვედრა დავუნიშნე იმ ადამიანს და საჩუქარი მივართვი. მე დავიმდაბლე თავი, ვაღიარე მის მიმართ ჩემი არასწორი დამოკიდებულება და პატიება ვთხოვე. ჩვენ შევრიგდით, მიტევება და განკურნება შემოვიდა ჩემს გულში. მისი ოფისიდან განკურნებული და განმტკიცებული გამოვედი. მე აღარ მჭირდებოდა შებრძოლება ტკივილთან და აღარ მიწოდდა მისი გაკრიტიკება. იმ დღის შემდეგ ჩვენი ურთიერთობები უფრო მჭიდრო გახდა და აღარც პრობლემებს ჰქონია ადგილი. სხვათა შორის, ახლა ჩვენ ხშირად ვეხმარებით ერთმანეთს.

„პირველად რომ შევხვდი ამ ადამიანს, – ვუამბობდი ლიზას, – მასში ნაკლოვანებებს ვერ ვხედავდი. ის მიყვარდა, ვინაიდან სრულყოფილ ადამიანად ვთვლიდი. მაგრამ როდესაც გული დამიჭრა, გამიჭირდა მისი სიყვარული. ამისათვის დამჭირდა მთელი რწმენა, რომელიც გამაჩნდა. ახლა, აღდგენისა და განკურნების პროცესის გავლის შემდეგ, მე ის ისევე მიყვარს, როგორც მაშინ, როცა პირველად შევხვდი. მისი ნაკლოვანე-

როგორ გადაურჩეთ ხაფანგს

ბების მიუხედავად. ეს მონიჭული სიყვარულია.“

„უპირველეს ყოვლისა კი, იქონიეთ გულითადი სივარული ერთმანეთისადმი, რადგან ცოდვათა სიმრავლეს სიყვარული ფარავს ...“. (1 პეტრე 4:8)

ადვილია გიყვარდეთ ის ადამიანები, რომელნიც არაფერს გიშავებენ. ეს თაფლობის თვის სიყვარულია. მაგრამ, სულ სხვაა გიყვარდეს ადამიანი, როცა თვალსაჩინო ხდება მისი ყველა ნაკლოვანება და შეცდომა, განსაკუთრებით მაშინ, როცა ჩვენ გავხდით ამ ნაკლოვანებათა მსხვერპლი. ღმერთის სიყვარული სრულყოფილს მხდის, გულს მიმაგრებდა.

იმ დროიდან არაერთხელ შემხვედრია მსგავსი შემთხვევები, მაგრამ ჩემთვის ადვილი იყო მეპატიებინა და გულში წყენა არ ჩამედო. და აი, რატომ: ჩემი გული გავარჯიშებული გახლდათ იმაში, რომ არ მწყენოდა.

მე იმ ადამიანის ოფისიდან განკურნებული გამოვედი. ეს იყო სანვრთნელი, მოსამზადებელი პროცესი, რომლის დროსაც ჩემი გული ვარჯიშობდა და მტკიცდებოდა, თუმცა ხანდახან მეჩვენებოდა, რომ არაფერი გამომდის. გამოგიტყდებით, იმასაც ვფიქრობდი, იმაზე უარესი ხომ არ გავხდები, ვიდრე ადრე ვიყავი. მაგრამ მე სწორ გზას ვადექი, რომელსაც აღდგენამდე მივყავდი. სულიწმიდა ისეთი ნაბიჯებით მატარებდა, რომლებითაც სიარული შემეძლო. ეს იმ პროცესის ნაწილი გახლდათ, რომელსაც სრულყოფილებამდე მივყავდი. მე არაფერზე გავცვლიდი ამ განცდას და მადლობელი ვარ იმ ნაყოფის გამო, რომელიც მან გამოიღო ჩემს ცხოვრებაში.

მონიჭულობის მიღწევა სიძნელეების მეშვეობით

ჩვენ სულიერად ვიზრდებით სწორედ რთულ და არა იოლ ვითარებაში. უფალთან ერთად მოგზაურობისას, ყოველთვის ნაგანყდებით სიძნელეებს. ჩვენ ვერ ავიცილებთ მათ, ვინაიდან ისინი ღმერთში ჩვენი სრულყოფილების პროცესის ნაწილს შეადგენენ. თუ მათგან თავის დაღწევას გადავწყვეტთ, ეს სერიოზულად შეენიანაღმდეგება თქვენს ზრდას.

სხვადასხვა წინააღმდეგობების დაძლევით, უფრო ძლიერი და მგრძობიარე გახდებით. თქვენ უფრო მეტად შეგიყვარდე-

სატანის სატყუარა

ბათ იესო. თუ გადალახეთ სიძნელები, მაგრამ არ გრძნობთ იესოს მიმართ სიყვარულის გაძლიერებას, თქვენ, შესაძლოა, არ დაასრულეთ აღდგენისა და განკურნების პროცესი. განკურნება თქვენი არჩევანია. ზოგიერთნი, ღებულობენ ჭრილობებს და ველარასოდეს ველარ იკურნებიან. როგორც არ უნდა სასტიკად ჟღერდეს, ეს მათი არჩევანია.

იესომ ტანჯვებით ისწავლა მორჩილება. პეტრემ ტანჯვებით ისწავლა მორჩილება. პავლემ ტანჯვებით ისწავლა მორჩილება. თქვენ? ისწავლეთ ეს? თუ უხეში, გულქვა, უღმობელი, სიმწრით, წყენითა და უპატიებლობით სავსე ადამიანი ხართ? თუ ეს ასეა, მაშინ არ გისწავლიათ მორჩილება.

რა თქმა უნდა, არის ისეთი წყენა, რომელიც მალევე არ დაგტოვებთ. თქვენ მოგიწევთ მასზე მუშაობა, ყურადღების დაძაბვა, რათა განთავისუფლდეთ მისგან. მაგრამ ამ პროცესში გაიზრდებით და სულიერ მონიფულობას მიაღწევთ.

სულიერი მონიფულობა ადვილად არ მიიღწევა, თორემ ყველა ადამიანი შესძლებდა ამას. ძალიან ცოტანი აღწევენ ცხოვრების ასეთ დონეს წინააღმდეგობის გამო, რომელსაც აწყდებიან. წინალობა კი ნამდვილად არსებობს, ვინაიდან ჩვენი საზოგადოების ცხოვრების წესი არა ღვთისმოსაური, არამედ ეგოისტურია. ქვეყნიერებას მართავს ბატონი, რომელიც სივრცეშია გაბატონებული (იხ. ეფესელთა 2:2). ამ მიზეზით, იმისათვის რომ ქრისტეს სრულყოფილებას მივალწიოთ, მოგვიწევს სიძნელების გადატანა, რომლებიც ეგოიზმის ნაკადთან წინააღმდეგობის შედეგად იჩენენ თავს.

პავლემ ისევ მოინახულა ის სამი ქალაქი, სადაც ეკლესიები დააარსა. მისი მიზანი მონაფეების სულების განმტკიცება გახლდათ. მაგრამ საინტერესოა, ვნახოთ, სახელდობრ, როგორ აკეთებდა იგი ამას. ის ამხნევებდა მათ:

„...ამხნევებდნენ მონაფეთა სულებს და შეაგონებდნენ, მტკიცედ მდგარიყვნენ რწმენაში, ვინაიდან მრავალი ჭირით გემართებსო ღვთის სასუფეველში შესვლა“.
(საქმე 14:21-22)

იგი არ ჰპირდებოდა იოლ ცხოვრებას. არ ჰპირდებოდა, რომ ნუთისოფლის საზომების შესაბამისად წარმატებულნი იქნებოდნენ. მან უჩვენა მათ, რომ თუკი აპირებენ, რომ სიხარუ-

როგორ გადაურჩეთ ხაზანს

ლით გაიარონ მათთვის განკუთვნილი გზა, მოუწვევთ შეჯახება დიდ წინააღმდეგობასთან, რომელსაც პავლემ „მრავალი ქირი“ უწოდა.

თუ ჩვეულებრივ ნავში დინების საწინააღმდეგოდ მიცურავთ, მაშინ იმისათვის, რომ წინ მიინევდეთ, გამუდმებით ნიჩბის მოსმაა საჭირო. თუ შეწყვეტთ ნავის წაყვანას და მოემუშვებით, საბოლოოდ დინების მიმართულებით იცურებთ. ასევე ჩვენც, მივიღეთ რა გადაწყვეტილება ღვთიური გზით ვიაროთ, მრავალ სიძნელეს შევხვდებით. ეს განსაცდელები გამოავლენენ თქვენს პასუხს მთავარ კითხვაზე. საკუთარი სარგებელის ძიებას დაიწყებთ, როგორც მთელი ქვეყნიერება იქცევა, თუ თავგანწირულად იცხოვრებთ?

გახსოვდეთ, რომ თუ საკუთარ სიცოცხლეს ვკარგავთ იესოს გამო, მის სიცოცხლეს ვიპოვით. ისწავლეთ ყურადღების გამახვილება საბოლოო შედეგზე, და არა ბრძოლაზე.

პეტრემ კარგად გამოხატა ეს:

„საყვარელნო, ნუ გაგაოცებთ თქვენზე მოვლენილი ცეცხლოვანი განსაცდელი, თითქოს უცხო რამ მოგსვლოდეთ. არამედ გიხაროდეთ, როგორც ქრისტეს ტანჯვათა მოზიარეებს, რათა თქვენც იხაროთ და იმხიარულოთ მისი დიდების გამოცხადებისას“. (1 პეტრე 4:12-13)

შენიშნეთ, რომ იგი ერთმანეთს უპირისპირებს ტანჯვისა და სიხარულის ხარისხს. როგორ შეიძლება ამ სიხარულის მიღწევა? როდესაც ქრისტეს დიდება გამოჩნდება, თქვენ მასთან ერთად განდიდდებით. ეს იმ ხარისხით მოხდება. რა ხარისხითაც იესოს ხასიათი აისახება თქვენში. ასე რომ, ნუ უყურებთ წყენას. უყურეთ მომავალ დიდებას. ალილოია!

ბევრად მნიშვნელოვანია შეგროვებულ
ძმას დაეხმარო, ვიდრე დაამტკიცო
რომ მართალი ხარ

თავი 14

ჩვენი მიზანია – შერიგება

„თქვენ გსმენიათ, ეთქვათ ძველებს: არა კლა! ვინც მოკლავს სასჯელის თანამდები იქნება. მე კი გეუბნებით თქვენ: ვინც უმიზეზოდ განურისხდება თავის ძმას, სასჯელის თანამდები იქნება; ვინც თავის ძმას ეტყვის რაკა, სინედრიონის თანამდები იქნება. ხოლო რომელიც ეტყვის სულელს, ცეცხლის გენის თანამდები იქნება. ამიტომ, თუ მიიტან შენს ძღვენს სამსხვერპლოზე და იქ გაგახსენდება, რომ შენს ძმას რაიმე აქვს შენს წინააღმდეგ, მიატოვე იქ შენი ძღვენი სამსხვერპლოსთან და წადი, შენს ძმას შეურიგდი, შემდეგ მოდი და შესწირე შენი ძღვენი“.

მათე 5:21-24

ეს ციტატა მთაზე ქადაგებიდან გახლავთ. იესო ასეთი სიტყვებით იწყებს: „თქვენ გსმენიათ, ეთქვათ ძველებს ...“ შემდეგ იგი ამბობს: „მე კი გეუბნებით თქვენ ...“ იესო ასეთ შედარებას ქადაგების ამ ნაწილის განმავლობაში აგრძელებს. თავიდან იგი რჯულის ციტირებას ახდენს, რომელიც ჩვენს მოქმედებებს არეგულირებს. შემდეგ გვიჩვენებს, თუ როგორ სრულდება კანონი, როცა იგი გულგებშია ჩანერილი. ღმერთის თვალში მკვლეელია არა მხოლოდ ის ადამიანი, რომელმაც ფიზიკურად ჩაიღინა მკვლევლობა, არამედ ისიც, ვისაც თავისი ძმა სძულს. როგორიც თქვენს გულში ხართ, ასეთი ხართ სინამდვილეში!

ქადაგების ამ ნაწილში იესო ნათლად ლაპარაკობს წყენის შედეგებზე. იგი რისხვის ან მწარე წყენის გამო სასჯელის სიმკაცრის ილუსტრაციას ახდენს. ყოველი, ვინც უმიზეზოდ

სატანის სატყუარა

განურისხდება თავის ძმას, სასჯელის თანამდები იქნება. იგი უმაღლესი სამსჯავროს (სინედრიონის) თანამდები იქნება, თუკი ეს რისხვა ნაყოფს გამოიღებს და იგი თავის ძმას უწოდებს „რაკა“!

სიტყვა „რაკა“ ნიშნავს „უჭკუო ადამიანს“ ან „უგუნურს“. ეს გახლდათ სალანძლავი სიტყვა, რომელიც იუდეველებში იყო გავრცელებული ქრისტეს დროს. თუ რისხვა იქამდე მიდის, რომ ადამიანი თავის ძმას „უგუნურს“ უწოდებს, მას ჯოჯოხეთში მოხვედრის საფრთხე ემუქრება. სიტყვა „უგუნური“ „უღვთოს“ ნიშნავს. „თქვა უგუნურმა თავის გულში: „არ არის ღმერთი“ (ფსალმუნი 13:1). იმ დროში ძმის უგუნურად წოდება სერიოზულ ბრალდებად ითვლებოდა. არავინ იტყოდა ასეთ რამეს, თუ რისხვა ამ ადამიანში სიძულვილად არ გადაიქცეოდა. დღეს ეს იგივე იქნებოდა, ძმას რომ ვუთხრათ: „მოხვდი ჯოჯოხეთში“, და სწორედ ეს გვქონდეს მხედველობაში.

იესომ გვიჩვენა, რომ რისხვაში თუ არ გავერკვიეთ, მას შეუძლია სიძულვილამდე მიგვიყვანოს. თუ სიძულვილს არ მოვიშორებთ, მას შეუძლია ადამიანი ჯოჯოხეთში მოხვედრის საფრთხემდე მიიყვანოს. შემდეგ უფალმა თქვა, რომ თუ ადამიანს გაახსენდება, რომ ძმას რაიმე აქვს მის წინააღმდეგ, მაშინ, პირველ რიგში უნდა წავიდეს და შეურიგდეს მას.

რატომ უნდა ვესწრაფებოდეთ მაშინვე შერიგებას – ჩვენს გამო თუ ჩვენი ძმის გამო? ჩვენ უნდა შევრიგდეთ ძმის გამო, რათა მას წყენისაგან თავის დაღწევაში დავეხმაროთ. თუ ჩვენ არ გვწყინს მისი, მაშინ ღმერთის სიყვარული არ დაუშვებს, რომ იგი გაბრაზებული დარჩეს, არამედ დახმარების ხელს გაუნვდის აღსადგენად. შესაძლოა, არაფერი ცუდი არ ჩაგვიდენია. კარგს და ცუდს არა აქვს მნიშვნელობა. ჩვენთვის გაცვილებით მნიშვნელოვანია დავეხმაროთ შებრკოლებულ ძმას, ვიდრე ჩვენი სიმათლე დავამტკიცოთ. წყენის მიზეზების განუსაზღვრელი რაოდენობა არსებობს. ადამიანი, რომელსაც ვაწყენინეთ, შეიძლება ფიქრობს, რომ მას უსამართლოდ მოექცნენ, თუმცა სინამდვილეში არავითარი ზიანი არ მივაყენეთ. მას შესაძლოა არასწორი ინფორმაცია გააჩნდა, რის გამოც არასწორი დასკვნა გამოიტანა.

მეორე მხრივ, მან შეიძლება სწორი ინფორმაციაც მიიღო, რომლიდანაც არასწორი დასკვნა გამოიტანა. ჩვენს მიერ ნათქვამი შეიძლება ძალიან დამახინჯდა ინფორმაციის გადაცემის

ჩვენი მიზანი – შერიგება

სხვადასხვა არხებში გავლისას. თუმცა ჩვენი მიზანი არ ყოფილა ადამიანის დაჭრა, სიტყვები და ქმედებები სხვაზე მეტყველებენ. ხშირად ჩვენს თავებს განვიკითხავთ საკუთარ განზრახვათა საფუძველზე, დანარჩენებს კი მათი ქმედებების საფუძველზე. ხდება ხოლმე, რომ შენი განზრახვა სრულიად არასწორად ესმით. ზოგჯერ ჩვენი ნამდვილი მოტივები ჩვენთვისაც კი ოსტატურად არის შენიღბული. გვინდა გვჯეროდეს, რომ ისინი სუფთანი არიან. მაგრამ როდესაც მათ ღმერთის სიტყვაში ვფილტრავთ, სხვაგვარად ვხედავთ.

და ბოლოს, შეიძლება მართლაც შევცოდეთ ამ ადამიანის წინაშე. ჩვენ ვრისხდებოდით ან ზენოლას განვიცდიდით, და ამ ყველაფრის გამო მას ვაყენებთ დარტყმას. ან, შესაძლოა, ეს ადამიანი გამუდმებით და სპეციალურად ახორციელებდა თავდასხმებს ჩვენზე და ვეღარ მოვითმინეთ და ასევე ვუპასუხეთ.

რაც არ უნდა იყოს წყენის მიზეზი, ნაწყენი ადამიანის ცნობიერება დაბნელებულია. ის თავის მსჯელობას აგებს ვარაუდებზე, მოარულ ხმებზე, ხალხის ლაპარაკსა და გარეშე ნიშნებზე, და ფიქრობს, რომ შეძლო ჩვენი ნამდვილი მოტივების გარკვევა. მაგრამ როგორ შეიძლება სწორად იმსჯელო, თუკი სწორი ინფორმაცია არ გაგვაჩნია?

ჩვენ გაგებით უნდა მოვეკიდოთ იმ ფაქტს, რომ მას მთელი გულით სჯერა, რომ უსამართლოდ მოექცნენ. როგორიც არ უნდა იყოს მიზეზი, მზად უნდა ვიყოთ თავი დავიმდაბლოთ და ბოდიში მოვიხადოთ.

იესო შეგვაგონებს, შევრიგდეთ მაშინაც, თუ ადამიანი ჩვენი მიზეზით არ განაწყენდა. აუცილებელია მოწიფულობა, რათა თავმდაბლობით დავდიოდეთ და შერიგებისაკენ ვისწრაფოდეთ. მაგრამ ხშირად სწორედ ნაწყენ ადამიანს უფრო მეტად უჭირს პირველი ნაბიჯის გადადგმა. აი, რატომ უთხრა იესომ ადამიანს, რომელმაც გაანაწყენა, თვითონ მისულიყო განაწყენებულ პიროვნებასთან.

როგორ ვთხოვთ პატივს ნაწყენ ადამიანს

პავლე მოციქულმა თქვა:

„მაშ ვესწრაფვით იმას, რაც მშვიდობასა და ურთიერთ შეგონებას ემსახურება“. (რომაელთა 14:19)

სატანის სატყუარა

ეს გვიჩვენებს, როგორ მივიდეთ ადამიანთან, რომელსაც ვაწყვინებთ. თუ მასთან გალიზიანებულნი და გულგატეხილნი მივალთ, შერიგებას ვერ მივალწევთ. ამით ნაწყენ ადამიანს უფრო რთულ მდგომარეობაში ჩავაყენებთ. ჩვენს გულებში თავმდაბლობით შევინარჩუნოთ სწრაფვა მშვიდობისაკენ და სიამაყე უარვეყოთ. მხოლოდ ასე შეიძლება შერიგების მიღწევა.

ზოგჯერ იმ ადამიანებთან მიწევდა მისვლა, რომელნიც გავანაწყენე ან რომელნიც გაბრაზებულნი იყვნენ ჩემზე და უბრალოდ თავს მესხმოდნენ. მეუბნებოდნენ რომ ვარ ეგოისტი, უყურადღებობას ვიჩენ სხვების მიმართ, რომ ვარ ამაყი, უხეში, ხისტი და ა.შ. მე, ბუნებრივია, მსურდა მეპასუხა: „არა, ეს ასე არ არის. თქვენ უბრალოდ არ გესმით ჩემი!“ მაგრამ როცა თავს ვიცავდი, ეს ცეცხლზე ნავთს ასხამდა. და მათი ნყენა უფრო ღვივდებოდა. ეს მშვიდობისაკენ სწრაფვა არ გახლდათ. „საკუთარი უფლებების“ დაცვას არასოდეს მოაქვს ჭეშმარიტი მშვიდობა.

ამის ნაცვლად ვისწავლე მოსმენა და ენის შეკავება, ვიდრე არ მეტყოდნენ ყველაფერს, რისი თქმაც უნდოდათ. თუ არ ვეთანხმები მათ, მაშინ ვეუბნები, რომ პატივს ვცემ იმას, რაც მითხრეს და შევამოწმებ ჩემს დამოკიდებულებასა და ზრახვებს. შემდეგ ვეუბნები, რომ ვნანობ, თუკი გავანაწყენე ისინი.

ხანდახან სწორად მაფასებენ და სიმართლეს ამბობენ ჩემზე. ასეთ შემთხვევაში ვალიარებ: „თქვენ მართალი ხართ. გთხოვთ მაპატიოთ.“ და მაინც, შერიგებას რომ მივალწიოთ, საჭიროა უბრალო თავმდაბლობა. შესაძლოა, ამიტომ თქვა იესომ შემდეგი:

„შეურიგდი შენს მეტოქეს სასწრაფოდ, ვიდრე მასთან ერთად გზას ადგახარ, რომ მეტოქემ არ გადაგცეს მსაჯულს, ხოლო მსაჯულმა არ გადაგცეს მსახურს და არ ჩაგაგდონ საპყრობილეში. ჭეშმარიტად გეუბნები შენ: იქიდან ვერ გამოხვალ, ვიდრე უკანასკნელ კოდრანტს არ გადაიხდი“. (მათე 5:25-26)

სიამაყე თავს იცავს. თავმდაბლობა კი ეთანხმება და ამბობს: „თქვენ მართალი ხართ. მე სწორედ ასე მოვიქეცი. გთხოვთ, მაპატიოთ.“

ჩვენი მიზანია – შერიგება

„ხოლო მაღლიდან გარდმომავალი სიბრძნე, პირველყოფლისა, წმიდაა, მერე მშვიდობიანი, ღმობიერი, ნებიერი, წყალობითა და კეთილი ნაყოფით სავსე, მიუკერძოებელი და უთვალთმაქცო“. (იაკობი 3:17)

ღვთიური სიბრძნე ნებიერია (ანუ მზად არის დაუთმოს). ის დათმობაზე მიდის და არ გახლავთ ჯიუტი, არ ინვესტს კონფლიქტებს. ადამიანი, რომელიც ღვთიურ სიბრძნეს ემორჩილება, არ ეშინია დაუთმოს ან მიიღოს სხვა ადამიანის აზრი, თუ იგი ქვემარტების ფარგლებს არ სცილდება.

როგორ უნდა მიხვიდეთ მასთან, ვინც განწყენინათ

ჩვენ უკვე განვიხილეთ, რა უნდა გავაკეთოთ, თუ ძმა განანწყენეთ, მოღით ახლა განვიხილოთ, რა გავაკეთოთ, თუკი ძმამ გვანწყენინა:

„ხოლო თუ შენი ძმა შესცოდავს, მიდი და ამხილე იგი, როცა მარტონი იქნებით; თუ გაგიგონებს, შეგიძენია შენი ძმა ...“. (მათე 18:15)

მრავალი ადამიანი არ იყენებს ამ მუხლს იმ სულით, რომლითაც იესომ გადმოგვცა. თუ მათ აწყენინეს, ისინი მიდიან ადამიანთან, რომელმაც აწყენინა და რისხვით და შურისგებით ამხელენ. ისინი ამ მუხლს იყენებენ როგორც გამართლებას იმისათვის, რომ მსჯავრი დასდონ მათ, ვინც აწყენინა.

მაგრამ მათ მხედველობიდან გამორჩათ თვით არსი: როგორი მოტივებით მისვლას გვასწავლის იესო? ჩვენ ერთმანეთთან უნდა მივდიოდეთ არა მსჯავრდადებისათვის, არამედ შერიგებისათვის. მას არ უნდა, რომ ჩვენს ძმებს ვეუბნებოდეთ, თუ რამდენად უპატიოსნოდ მოგვექცნენ. უნდა მივდიოდეთ იმისათვის, რომ აღმოფხვრათ დაბრკოლება, რომელიც ჩვენი ურთიერთობების აღდგენას უშლის ხელს.

ეს ჰგავს იმას, თუ როგორ ახდენს ღმერთი ჩვენთან ურთიერთობების აღდგენას. ჩვენ შევცოდეთ ღმერთის წინაშე, „მაგრამ ღმერთი თავის სიყვარულს ჩვენდამი ამტკიცებს იმით, რომ ქრისტე მოკვდა ჩვენთვის, როცა ჯერ კიდევ ცოდვინი ვიყავით“ (რომ. 5:8). მზად ვართ უარყოთ თავდაცვა და

სატანის სატყუარა

მოვკვდეთ სიამაყისათვის, რათა შევფურიგდეთ მას, ვინც გვანყენინა? ღმერთმა მანამდე გვაპატია, ვიდრე ვთხოვდით პატიებას. იესომ გადაწყვიტა მანამდე მიეტყუებინა ჩვენთვის, ვიდრე ჩვენს უკანონობას შევიცნობდით. მან გამოგვიწოდა შერიგების ხელი, მაგრამ ჩვენ არ შეგვეძლო შერიგება მამასთან, ვიდრე მისი შერიგების სიტყვას არ მივიღებდით:

„ყოველივე ღვთისაგან არის, რომელმაც შეგვირიგა იესო ქრისტეს მეშვეობით და მოგვცა შერიგების მსახურება. იმიტომ, რომ ღმერთმა ქრისტეში შეირიგა წუთისოფელი და არ ჩაუთვალა მათ მათი დანაშაულებანი და გვიბოძა შერიგების სიტყვა. ამგვარად, ჩვენ ქრისტეს სახელით ვართ მოვლენილნი, და ვითომც თავად ღმერთი შეგაგონებდეთ ჩვენი მეშვეობით, ქრისტეს სახელით გთხოვთ: შეურიგდით ღმერთს“. (2 კორინთელთა 5:18-20)

სიტყვა „შერიგება“ წარმოიშვა ყველასათვის საერთო საფუძვლიდან: ყველამ შევცოდეთ ღმერთის წინაშე. ჩვენ არ მოვისურვებთ შერიგებას ან ხსნას, სანამ ნათელი არ გახდება ჩვენთვის, რომ ჩამოშორებულნი ვართ ღმერთს.

ახალ აღთქმაში მონაფეები ქადაგებდნენ, რომ ადამიანებმა შესცოდეს ღმერთის წინაშე. მაგრამ რისთვის უნდა ვეუბნებოდეთ ხალხს, რომ მათ შესცოდეს? იმისათვის, რომ განვიკითხოთ ისინი? ღმერთი არ განიკითხავს. „რადგან იმიტომ კი არ მოავლინა ღმერთმა თავისი ძე წუთისოფლად, რომ განეკითხა წუთისოფელი; არამედ გადარჩენილიყო მის მიერ“ (იოანე 3:17). შეიძლება ამის გაკეთება იმისათვის არის საჭირო, რომ ადამიანებმა შეიგონ, რა მდგომარეობაში იმყოფებიან, მოინანიონ ცოდვები და პატიება ითხოვონ?

რას მიჰყავს ადამიანი მონანიებამდე?

პასუხს ვნახულობთ რომაელთა 2:4-ში.

„თუ უგულბებლჰყოფ მისი სახიერების, თავშეკავებისა და სულგრძელობის სიმდიდრეს და ვერ შეგიგნია, რომ ღვთის სახიერებას მონანიებისაკენ მიჰყავხართ?“ (რომაელთა 2:4)

ჩვენი მიზანია – შერიგება

ღვთის სახიერებას მონანიებისაკენ მიჰყავხართ. მისმა სიყვარულმა დაგვიხსნა ჩვენ ჯოჯოხეთის ტანჯვისაგან. მან თავისი სიყვარული იმით დაგვიმტკიცა, რომ ჯვარზე გაგზავნა იესო, თავისი მხოლოდშობილი ძე, რათა ის ჩვენთვის მომკვდარიყო. ღმერთმა თვითონ გადმოდგა ნაბიჯი ჩვენსკენ, თუმცა ჩვენ შევცოდეთ მის წინაშე. იგი ხელებს გვიწვდის არა იმისათვის, რომ მსჯავრი დაგვდოს, არამედ იმისათვის, რომ აღგვადგინოს და გვიხსნას.

ღმერთის მიბაძვით (იხ. ეფესელთა 5:1), ჩვენ პირველებმა უნდა შევთავაზოთ შერიგება ძმას, რომელმაც შესცოდა ჩვენს წინაშე. იესომ შემდეგი ნიმუში მოგვცა: მიდი ძმასთან და მიუთითე ცოდვაზე არა იმისათვის, რომ განიკითხო, არამედ იმისათვის, რომ აღმოფხვრა ნებისმიერი დაბრკოლება, რომელიც გყოფთ და ამგვარად შერიგდეთ და აღადგინოთ ურთიერთობები. ღმერთის სახიერება ჩვენში ძმას მონანიებისაკენ მიიყვანს და ჩვენს ურთიერთობებს აღადგენს.

„ამიტომ შეგაგონებთ, მე, პატიმარი უფალში, მოიქცეთ იმ მოწოდების ღირსად, რომელშიც მოწოდებულნი ხართ, მთელი თავმდაბლობით, სიმშვიდითა და სულგრძელობით შეინყნარეთ ერთმანეთი სიყვარულით, ეცადეთ შეინარჩუნოთ სულის ერთობა მშვიდობის საკვრელით“.
(ეფესელთა 4:1-3)

ჩვენ ვიცავთ მშვიდობის საკვრელს იმით, რომ ვინარჩუნებთ ურთიერთობებს თავმდაბლობით, სახიერებით, სიმშვიდით და სულგრძელობით, ერთმანეთის სისუსტეების სიყვარულით დაფარვით. ამგვარად სიყვარულის კავშირები ძლიერდება.

ზოგიერთნი, რომელნიც გავანანყენე, მოდიოდნენ ჩემთან და მკიცხავდნენ. ამის შედეგად შერიგების ყოველგვარი სურვილი მეკარგებოდა. სხვათა შორის ვფიქრობდი, რომ მათ საერთოდ არ ჰქონდათ შერიგების სურვილი. უბრალოდ სურდათ, რომ მცოდნოდა, რამდენად გაბრაზებულები იყვნენ ჩემზე.

სხვები, რომელთაც ვანყენინე, ჩემთან თავმდაბლობით მოდიოდნენ. ამის შემდეგ სწრაფად ვიცვლიდი აზრს და პატიებას ვთხოვდი, ხანდახან მანამ, სანამ ისინი ლაპარაკს დაამთავრებდნენ.

სატანის სატყუარა

მოსულან თქვენთან ადამიანები, რომელნიც ამბობდნენ: „მინდა იცოდეთ, რომ გპატიობთ იმას, რომ საუკეთესო მეგობარი არ იყავით და ესა და ეს არ გააკეთეთ ჩემთვის“?

მას შემდეგ, როცა გითხრეს ეს, გესვრიან მზერას, რომელიც ამბობს: „შენ ბოდიში უნდა მომიხადო.“

თქვენ უხერხულობას გრძნობთ, იბნევით, ამან დაგჭრათ, ისინი არ მოვიდნენ შესარიგებლად, არამედ იმისათვის მოვიდნენ, რომ დაგაშინონ და გმართონ თავიანთი სურვილისამებრ.

ჩვენ არ უნდა მივიდეთ ძმასთან, რომელმაც გვანყენინა, ვიდრე მთელი გულით არ გადავწყვეტთ მის პატიებას. მისვლამდე მის მიმართ მტრული გრძნობებისაგან უნდა გავნთავისუფლდეთ სხვაგვარად, შესაძლოა, ამ ნეგატიური გრძნობებიდან გამომდინარე რეაგირება მოვახდინოთ და განკურნების ნაცვლად, დავჭრათ იგი.

რა მოვიმოქმედოთ, თუ ჩვენ სწორი დამოკიდებულება გვაქვს და ვცდილობთ შევურიგდეთ ადამიანს, რომელმაც შესცოდა ჩვენს წინააღმდეგ, მაგრამ ის არ გვისმენს?

„ხოლო თუ არ გაგიგონებს, წაიყოლე კიდევ ერთი ან ორი სხვა, რათა ორი ან სამი მონმის პირით დამტკიცდეს ყოველი სიტყვა. თუ არც მათ გაუგონებს, ეკლესიას უთხარი; ხოლო თუ არც ეკლესიას გაუგონებს, მაშინ იყოს იგი შენთვის, როგორც წარმართი და მებაჟე“.
(მათე 18:16-17)

ყველა ამ საფეხურს ერთი საერთო მიზანი აქვს: შერიგება. არსებითად, იესო ამბობს: „გააგრძელე მცდელობა.“ შენიშნეთ, რომ ადამიანი, რომელმაც აწყენინა პროცესის ყველა სტადიაშია ჩაბმული. ძალიან ხშირად სხვა ადამიანებს ვუამბობთ წყენის შესახებ, იმის მაგივრად რომ მივიდეთ იმასთან, ვინც გვანყენინა, როგორც იესომ გვიბრძანა ამის გაკეთება!

ამას იმიტომ ვაკეთებთ, რომ საკუთარი გულის მდგომარეობაში არ გავრკვეულვართ. ჩვენ ვგრძნობთ, რომ გვაქვს უფლება მომხდარის საკუთარი ვერსია სხვებს ვუამბოთ. როდესაც გარეშენი გვეთანხმებიან იმაში, თუ რამდენად ცუდად მოგვექცნენ, ეს გვიმაგრებს პოზიციებს და გვამშვიდებს. მაგრამ ასეთ ქცევაში სხვა არაფერი არ არის, გარდა ეგოიზმისა.

ჩვენი მიზანია – შერიგება ყველაფრის საფუძველი

თუ ჩვენ გვინდა რომ ჩვენი მოტივი ღვთიური სიყვარული იყოს, მარცხს აღარ განვიცდით. სიყვარული არ გვალატობს. თუკი სხვები გვეყვარება ისე, როგორც იესოს უყვარვართ, თავისუფალნი ვიქნებით, მაშინაც, თუ სხვა ადამიანი გადანყვეტს არ შეგვირიგდეს. ყურადღებით წაიკითხეთ წმინდა წერილის შემდეგი მუხლი. ნებისმიერ სიტუაციაში შეგვიძლია ღვთიურ სიბრძნეს მივმართოთ. იგი ყოველთვის ხელმისაწვდომია ჩვენთვის:

„თუ თქვენის მხრივ შესაძლებელია, ყველა ადამიანთან მშვიდობიანად იყავით“. (რომაელთა 12:18)

იგი ამბობს: „თუ შესაძლებელია ...“ ვინაიდან, არის შემთხვევები, როცა სხვები უარს ამბობენ, რომ მშვიდობა იქონიონ თქვენთან ან შეიძლება იყვნენ ადამიანები, რომელნიც შერიგების ისეთ პირობებს ასახელებენ, რომლებიც გვაიძულებენ კომპრომისზე წახვიდეთ უფალთან ურთიერთობებში. ასეთ შემთხვევაში ადამიანთან შეუძლებელია ურთიერთობების აღდგენა.

ნახეთ, ღმერთი ამბობს: „თუ თქვენის მხრივ შესაძლებელია.“ ჩვენ ყველაფერი უნდა გავაკეთოთ, რაც შეგვიძლია, რათა შევურიგდეთ ადამიანს. ხშირად ძალიან სწრაფად ვამბობთ უარს ურთიერთობების აღდგენაზე.

არასდროს დამავინყდება, როგორ მიჩნევდა მეგობარი თავი არ ამერიდებინა ერთი უსიამოვნო სიტუაციისათვის: „ჯონი, მე ვიცი, რომ შეგიძლია შენი წასვლა ბიბლიის ადგილებით გაამართლო. მაგრამ ვიდრე ამას გააკეთებ, დარწმუნდი იმაში, რომ შენ შეენიანალმდეგე ამ პრობლემას ლოცვაში და გააკეთე ყველაფერი, რაც შეგეძლო, რათა ამ სიტუაციაში ღვთიური მშვიდობა შეგეტანა.“

შემდეგ მან დაამატა: „შენ ინანებ ამას, როცა ერთხელ წარსულს გადახედავ და მიხვდები, რომ არ გააკეთე ყველაფერი, რისი გაკეთებაც შეგეძლო, რათა ეს ურთიერთობები შეგენარჩუნებინა. უმჯობესი იქნება, თუ დარწმუნდები, რომ არ გაქვს სხვა გამოსავალი და რომ ყველა შესაძლებლობა გამოიყენე ჭეშმარიტებასთან კომპრომისზე ნაუსვლელად.“

მე ძალიან მადლიერი გახლდით ამ რჩევისათვის და მასში ღვთიური სიბრძნე დავინახე.

სატანის სატყუარა

გახსოვდეთ იესოს სიტყვები: „ნეტარ არიან მშვიდობის მოქმედნი, ვინაიდან ღვთის ძეებად იწოდებიან.“ (მათე 5:9).

მან არ თქვა: „ნეტარ არიან მშვიდობის დამცველნი.“ მშვიდობის დამცველი ისწრაფვის ნებისმიერი საშუალებით აარიდოს თავი კონფრონტაციას, იგი მზად არის ჭეშმარიტებასთან კომპრომისზეც კი წავიდეს. მაგრამ მშვიდობა, რომელსაც ის იცავს, ჭეშმარიტი მშვიდობა არ გახლავთ. ეს ზედაპირული მშვიდობაა. იგი არ არის ნამდვილი და დიდხანს ვერ გაგრძელდება.

მშვიდობის მოქმედი კი სიყვარულით კონფრონტაციაზე წავა, ჭეშმარიტებას ილაპარაკებს, რათა შერიგება, რომელიც ამის შედეგად მოხდება, საუკუნოდ დარჩეს. იგი არ შეინარჩუნებს ხელოვნურ, ზედაპირულ ურთიერთობებს. მას გულწრფელობა, ჭეშმარიტება და სიყვარული სურს, უარს ამბობს წყენა თავაზიანი ღიმილის უკან დამალოს და მშვიდობას ამყარებს შემართული სიყვარულით, რომელიც არასდროს გიღალატებთ

ღმერთი სწორედ ასე ექცევა კაცობრიობას. მას არ სურს, რომ ვინმე დაღუპოს. მაგრამ იგი არ წავა ჭეშმარიტებასთან კომპრომისზე ადამიანის გადასარჩენად. ის შერიგებას ეძებს ჭეშმარიტ საფუძველზე დაყრდნობით, და არა ზედაპირულ ადამიანურ პირობებზე დაყრდნობით. ეს სიყვარულის ისეთ კავშირებს ავითარებს, რომლებსაც ვერ გაარღვევს ვერავითარი ბოროტება. უფალმა საკუთარი სიცოცხლე განირა ჩვენთვის. ჩვენც მის მსგავსად უნდა ვმოქმედებდეთ.

გახსოვდეთ, რომ ყველაფრის საფუძველი გახლავთ ღვთიური სიყვარული. იგი არასოდეს არ მთავრდება, არ ფერმკრთალდება და არ მთავრდება. იგი არ ეძებს თავისას. არ ღიზიანდება და არ სწყინს (იხ. კორინთელთა 13:5).

პავლე მოციქული წერდა, რომ სიყვარული ყველა ცოდვაზე იმარჯვებს:

„ამაზე ვლოცულობ, რომ უფრო და უფრო გაიზარდოს თქვენი სიყვარული შემეცნებასა და შეგრძნებაში, რათა გამოსცადოთ უმჯობესი და იყოთ წრფელნი და დაულაქავებელნი ქრისტეს დღეს. სიმართლის ნაყოფით აღვსილნი იესო ქრისტეს მიერ, ღვთის სადიდებლად და საქებრად“. (ფილიპელთა 1:9-11)

ჩვენი მიზანია – შერიგება

ღმერთის სიყვარული გახლავთ გასაღები მახიდან თავის დასაღწევად, სადაც სატყუარას წყენა წარმოადგენს. მაგრამ ეს უნდა იყოს უხვი სიყვარული – სიყვარული, რომელიც გამუდმებით იზრდება და მტკიცდება ჩვენს გულებში.

დღეს ჩვენს საზოგადოებაში მრავალი ადამიანია მოტყუებული ზედაპირული სიყვარულით, რომელიც ამბობს, მაგრამ არ მოქმედებს. სიყვარული, რომელიც გვიცავს შებრკოლები-საგან, თავგანწირულად გასცემს თავის სიცოცხლეს მტრის სასიკეთოდ. თუ სწორედ ამ სიყვარულში დავდივართ, მაშინ არ აღმოვჩნდებით ცდუნებაში და აღარ წამოვეგებით სატანის სატყუარას.

ეპილოგი

პრაქტიკული ნაბიჯები

ს მ წიგნის კითხვისას ღმერთის სულმა შეიძლება გაგახსენათ ზოგიერთი ურთიერთობა წარსულში ან აწმყოში, სადაც თქვენ რაღაცას მაღავთ სხვის წინააღმდეგ. მე ვგრძნობდი, ღმერთი მიმიძღვოდა იქითკენ, რომ მეთხოვა თქვენთვის, ჩემთან ერთად უბრალო გამათავისუფლებელი ლოცვით გველოცა.

მაგრამ, სანამ ვილოცებთ, სთხოვეთ უფალს, რომ იგი თავისი სულით შეგიძღვეთ წარსულში, რათა დაგეხმაროთ გაიხსენოთ ადამიანები, რომლებზეც განაწყენდით. უფლის წინაშე მდუმარებაში წარსდექით, როცა იგი გაგახსენებთ მათ. ნუ გამოედევენებით იმას, რაც არ არის. იგი ნათლად და გამოკვეთილად გაგახსენებთ იმ ადამიანებს, და არ შეგაღონებთ ეჭვები. იმ დროს, როცა უფალი ამას გააკეთებს, შეგიძლიათ გაიხსენოთ, როგორი ტკივილი განიცადეთ მაშინ. ნუ გეშინიათ. უფალი თქვენს გვერდით იქნება და დაგამშვიდებთ.

მაშინ, როცა პატიობთ ამ ადამიანებს, ათავისუფლებთ ბრალდებისაგან, თითოეული მათგანი რიგ-რიგობით წარმოიდგინეთ. თითოეულს პირადად მიუტყვევეთ. გააუქმეთ ვალი, რომელიც მათ მართებთ, შემდეგ წარმოთქვით ეს ლოცვა, მაგრამ მხოლოდ ამ სიტყვებით ნუ შემოიფარგლებით. გამოიყენეთ იგი ხელმძღვანელობისათვის და მიეცით ნება სულიწმიდას, რომ წარგიძღვეთ ლოცვაში.

„მამაო ზეციერო, იესოს სახელით ვაღიარებ, რომ შევცოდე შენს წინაშე იმით, რომ არ მივუტყვევე ადამიანებს, რომლებმაც მანყენინეს. მე ვინაინიებ ამას და გთხოვ პატიებას. ასევე ვაღიარებ, რომ არ გამაჩნია უნარი ვაპატიო მათ შენს გარეშე. ამიტომ მთელი გულით ვიღებ გადაწყვეტილებას, მივუტყვევო მათ. (გაიხსენეთ

სატანის სატყუარა

მათი სახელები, გაანთავისუფლეთ და მიუტევეთ თითოეულს ინდივიდუალურად). იესოს სისხლით ვაუქმებ ყოველივე ცუდს, რაც მათ გამოიკეთეს. ისინი აღარ არიან ვალში ჩემს წინაშე. ვპატიებ მათ ცოდვებს, ჩემს წინააღმდეგ რომ ჩაიდინეს.

მამაო ზეციერო, როგორც ჩემი უფალი იესო გთხოვდა მიგეტევებინა მათთვის, ვინც მის წინააღმდეგ შესცოდა, მეც გთხოვ, რომ შენი პატიება მოვიდეს მათზე, ვინც ჩემს წინააღმდეგ შესცოდა.

გთხოვ აკურთხო ისინი და შენთან უფრო ახლო ურთიერთობები უბოძო.ამინ.“

ახლა უბის წიგნაკში ჩანერეთ იმ ადამიანთა სახელები, რომელნიც გაანთავისუფლეთ, და აღნიშნეთ, რომ ამ დღეს მიიღეთ გადაწყვეტილება სრულად მიგეტევებინათ მათთვის.

თქვენ, შესაძლოა, მოგიხდეთ გავარჯიშება იმაში, რომ წყენისათვის ხელმისაწვდომი არ იყოთ. (გადაიკითხეთ მე-13 თავი, თუ არ გესმით ეს მტკიცება). აიღეთ ვალდებულება, ილოცოთ მათთვის ისე, როგორც საკუთარი თავისათვის ლოცულობთ. თქვენი ჩანაწერები დაგეხმარებიან, რომ გახსოვდეთ ეს. თუკი აზრები კვლავ გიტყვენ გონებაში, მოიშორეთ ისინი ღმერთის სიტყვით და მიტევების გადაწყვეტილება ხმამაღლა გამოაცხადეთ. ითხოვეთ ღმერთისაგან მაღლი იმისათვის, რომ პატიება შეძლოთ. იყავით გაბედულნი და იღვანეთ რწმენის კეთილი ღვანლით.

როცა იცით, რომ თქვენი გული ძლიერი და განმტკიცებულია, მიდით მათთან. გახსოვდეთ, თქვენ აკეთებთ ამას იმ მიზნით, რომ შეურიგდეთ მათ არა საკუთარი გამორჩენის გამო, არამედ მათსავე საკეთილდღეოდ. ასეთი ქმედებით გამარჯვების გარანტიას მოიპოვებთ. თქვენ იძენთ ძმას (იხ. მათე 18:15). ეს სათნოა ღმერთის წინაშე.

„ხოლო ვისაც ძალუძს დაგიცვათ დაცემისაგან და უბინონი დაგაყენოთ სიხარულში თავისი დიდების წინაშე. ერთადერთ ღმერთს, ჩვენს მაცხოვარს ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მიერ, დიდება, სიდიადე, ძალა და ხელმწიფება ყოველთა საუკუნეთა უწინარეს, და ან და უკუნისამდე. ამინ“. (იუდ. 24-25)

გაეჩეცი მტრის სასიკვდილო საფანგს!

წიგნი **სატანის სატყუარა** ერთ-ერთ ყველაზე მაცდურ ხაფანგს ააშკარავებს, რომელსაც სატანა მორწმუნეთა ღვთის ნებიდან გამოსაყვანად იყენებს. ეს გახლავთ წყენა. მრავალი ადამიანი ვერც კი აცნობიერებს, რომ უკვე გაბმულია ამ მახეში.

ნუ მოტყუვდებით! წყენა შეგხვდებათ, მაგრამ თქვენზეა დამოკიდებული, რა გავლენას მოახდენს თქვენსა და ღმერთს შორის ურთიერთობაზე. თქვენი რეაქცია თქვენივე მომავალს განსაზღვრავს. თუ ამ საცდურს სწორად შეხვდებით, გამწარების ნაცვლად გაძლიერდებით.

ჯონ ბევირი, ამ ბესტსელერის მეათე საიუბილეო გამოცემაში, გაჩვენებთ, როგორ უნდა დაიცვათ თავი წყენის ხაფანგისგან და მსხვერპლისათვის დამახასიათებელ აზროვნებას გაექცეთ. 400 000-იანი ტირაჟით დაბეჭდილი წიგნი შეიცავს იმ ადამიანების დამონშებებს, რომელთა ცხოვრებაც პირველი გამოცემით ნაკითხვის შემდეგ შეიცვალა. მასში ასევე მოცემულია ღვთისმოსაობისთვის გამოსადეგი დანართები, სადისკუსიო კითხვები, ამონარიდები წმიდა წერილიდან და ლოცვები.

თქვენ იპოვით პასუხებს ისეთ რთულ კითხვებზე, როგორებიცაა:

- რატომ ვარ იძულებული, რომ „ჩემს მხარეზე“ ვილაპარაკო?
- როგორ შევებრძოლო ეჭვსა და უნდობლობას?
- რა გავაკეთო, რომ წარსულის ტკივილებმა თავი აღარ შემახსენოს?
- როგორ აღვიდგინო იმ ადამიანის მიმართ ნდობა, რომელმაც მანყენინა?

ეს წიგნი დაგეხმარებათ მტრის „წყენის ხაფანგის“ არიდებაში და წყენისგან განთავისუფლების ძალას მოგცემთ, რითაც ღმერთთან დაუბრკოლებელ ურთიერთობას შეინარჩუნებთ.

ჯონ ბევირი სიხარულით აკვირდება, როგორ უახლოვდებიან ადამიანები ღმერთს და მარადიულობისთვის გამოსადეგ აზროვნებას იძენენ. საერთაშორისო ბესტსელერებისა და აღიარებული სასწავლო მასალების ავტორი, კონფერენციებისა და ეკლესიების სპიკერი ჯონი The Messenger television program-საც სტუმრობს, რომელიც 216 ქვეყანაში გადაიცემა. მან და მისმა მეუღლე ლიზამ, ასევე ბესტსელერების ავტორმა, 1990 წელს დააფუძნეს Messenger International, რომელსაც ამჟამად ფილიალები აქვს კოლორადოში, ავსტრალიასა და გაერთიანებულ სამეფოში. ისინი კოლორადოში ცხოვრობენ თავიანთ ოთხ ვაჟთან ერთად.